PENTHOUSE

NR. 5/MEI 1994 F 8.-/BFR. 165

VOOR DE MAN DIE ALLES WIL

KONINGIN VAN DE SOAP
MANOUK VAN DER MEULEN:
'EEN MOOI LOEDER'

OP HETE(R)DAAD BETRAPT...
DE WARE AARD VAN BATMAN & SUPERMAN

HAAGS POKERSPEL MET COCAÏNE
DE SURINAME INTRIGE

140 KILO AAN DE HAAK
DE NIEUWE GOD VAN HET AMERICAN FOOTBALL
KOMT UIT NEDERLAND!

HET MOTOR-LEVEN GEVOEL
SCHROEIEND RUBBER, CHROOM, STOFHAPPEN & EASY RIDERS

COMPUSEX: DE EERSTE DIGITALE FOTO-REPORTAGE

DE NIEUWE OPEL CALIBRA V6.

DE BESTE DINGEN IN HET LEVEN VERANDEREN NIET.

ZE WORDEN ALLEEN MAAR BETER.

Een leren jack. Zonsondergang aan het strand. Imposante auto's. Zomaar wat dingen uit het leven, die met het voortschrijden der jaren alleen maar beter worden. Neem bijvoorbeeld de nieuwe Calibra V6 van Opel. De stijl is gelijk gebleven, maar onderhuids is er veel veranderd.

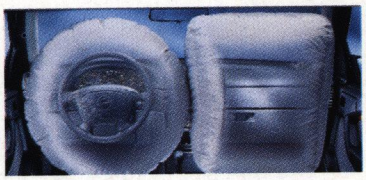

In het vooronder treft u namelijk de nieuwe 2.5-liter-V6-24-kleppenmotor (125 kW/170 DIN-pk), met ABS en het Traction-Control-Systeem. Een combinatie die zowel opwindend als extreem veilig is. Zeker als u ook nog z'n dubbele Opel Full-Size Airbags in ogenschouw neemt.

Het comfort staat op een nòg hoger peil. Lederen bekleding, airconditioning, boardcomputer, in hoogte verstelbare, verwarmbare voorstoelen, elektrisch verstelbare koplampen, maar eveneens "205/55 R15"-banden met lichtmetalen velgen en geïntegreerde mistlampen. En zoals dat met de beste dingen in het leven gaat, staat de Calibra V6, nu meer dan ooit, alleen... vèr boven de rest.

OPEL

VOORSPEL

Van Marokko tot Canada, van Suriname tot de Gooise Matras, de Penthouse-wereld is 'eindeloos'

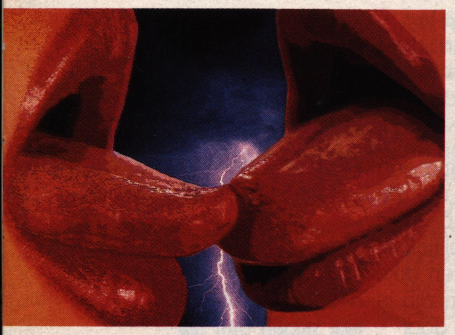

Een high-tech pictorial! J. Stephen Hicks, sinds jaar en dag één van de vaste fotografen van Penthouse, koos uit zijn immense oeuvre enkele van zijn favoriete shots en manipuleerde ze digitaal op zogenoemde high-end computers. Het verrassende resultaat kan een mengeling worden genoemd tussen zweverige science fiction en harde, aardse erotiek.

Niet lang na de introductie van dit internationale mannenblad in Zuid-Afrika en Rusland, heeft nu ook Tsjecho-Slowakije zijn eigen Penthouse. Wereldwijd zijn er momenteel in totaal *veertien* verschillende edities. Naast de reeds genoemde landen en de Nederlandse, verschijnt Penthouse in Australië, Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Hongkong, Groot-Brittannië, Mexico, Spanje, Turkije en de Verenigde Staten. De bestverkopende edities zijn de Amerikaanse, Australische, Russische, Zuidafrikaanse en - dat doet ons natuurlijk enorm goed - de Nederlandstalige Penthouse. Relatief gezien scoren wij met een maandelijkse verkoop van 90.000 tot 100.000 exemplaren zelfs het beste, op het moederblad, de Amerikaanse Penthouse, na. Die Penthouse werd overigens 'geboren' in de Engelse hoofdstad Londen, waar de Italo-amerikaanse kunstschilder **BOB GUCCIONE** in 1965 het blad lanceerde als een Europees antwoord op het in '53 gestarte Playboy. Na vier jaar waagde Guccione het met zijn geesteskind terug te keren naar zijn 'hometown' New York, en was de Amerikaanse Penthouse een feit èn een begrip. Meteen na de lancering van Penthouse in Zuid-Afrika, nu drie jaar geleden, heeft de overheid aldaar systematisch geprobeerd het blad kapot te maken, door bij elk nieuw nummer via de rechtbank een verschijningsverbod te eisen. Iedere keer weer echter zegevierde de vrijheid van meningsuiting. Penthouse zorgde zelfs voor een kleine revolutie door - tegen de Zuidafrikaanse censuur in - als eerste tijdschrift de tepels van een blanke vrouw te tonen. Mocht je gekleurde vrouwen desnoods helemaal naakt afbeelden (dat zijn immers 'natuur'mensen), van een blanke vrouw mochten slechts de contouren van haar borsten getoond worden, zónder dat daarbij de tepels zichtbaar werden. **RALPH BOFFARD**, de uit Texas afkomstige uitgever van de Zuidafrikaanse Penthouse, durfde het aan deze belachelijke regel te trotseren (al is het afbeelden van schaamhaar er nog wel altijd uit den boze; doe je best, Ralph!). Het vervult ons verder met genoegen dat in het spoor van Boffards noeste pionierswerk zeer onlangs ook Playboy in Zuid-Afrika is gelanceerd. Als in heel veel andere landen staan daar nu beide bladen op de barricaden, om op hun geheel eigen en specifieke wijze te strijden voor een gemeenschappelijk doel: *sexuele vrijheid*. In Rusland slaat deze boodschap trouwens ongelooflijk goed aan. Ondanks een torenhoge afzet van bijna 500.000 exemplaren verandert de Russische Penthouse elke maand weer op slag in een heus *collector's item*. Dit mei-nummer is overigens het bewijs dat de wereld van dit magazine 'eindeloos' is. Blader maar, en u belandt van de Gooise Matras (**MANOUK VAN DER MEULEN**) in de jungle van Suriname (**FRITS HIRSCHLAND**), op de American football-velden van het Canadese Calgary alwaar de Nederlandse sportman **HARALD HASSELBACH** triomfen viert, of in de hete woestijnen van Marokko. *Peter Yeh, hoofdredacteur.*

VAN DER MEULEN

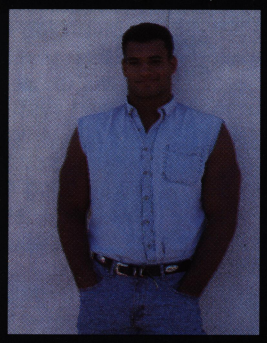

HASSELBACH

HIRSCHLAND

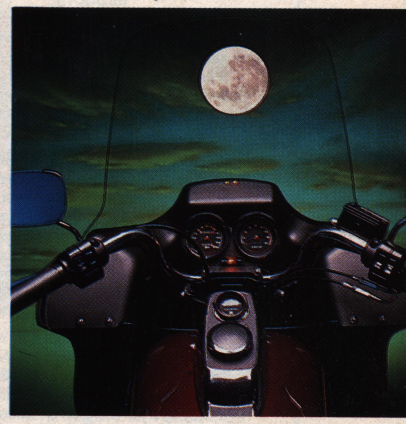

Is het een willen ontsnappen aan de sleur van de file of de kleurloosheid van de gezinsauto? Is het de bevrediging van een roep om vrijheid? Wat het ook is, mannen èn vrouwen grijpen de laatste jaren massaal naar de motorfiets. Het motorrijden is een *way of life* geworden, met eromheen een breed scala aan 'bijzaken' als kleding en accessoires. Penthouse rook de geur van verschroeid rubber op een hete asfaltweg en hapte het stof van de offroad.

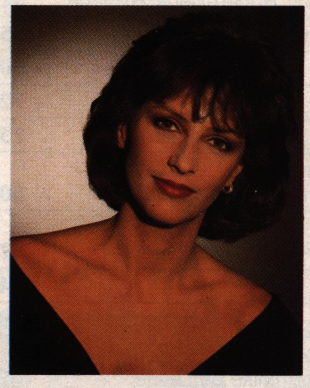

"Hè, het Beroemde Bloot Fonds?" Ze kijkt verschrikt, maar lacht dan aanstekelijk. "Is dit een goeie mop of een serieus aanbod?" wil ze weten. En of er al iemand is geweest die 'ja' heeft gezegd. Ons antwoord: "Het is serieus, bloed serieus, en er zijn er al meerderen die het zullen doen voor 'n miljoen." De zes nullen doen haar duizelen, maar dan heeft *Astrid Joosten* haar antwoord gereed...

Er spelen op het Binnenhof intriges die de brave burger alleen uit thrillers kent. Zoals de onzichtbare hand van onze regering in een cocaïnecomplot in het Surinaamse Moengo. Of de dertig miljoen gulden ontwikkelingshulp waar menigeen zich aan verrijkte, maar die de kreperende bosnegers voor wie het geld bedoeld was nóóit bereikte. Pijnlijke miskleunen door politiek Den Haag begaan, en die coûte que coûte uit de openbaarheid lijken te moeten blijven.

PENTHOUSE
IMPRESSUM

UITGEVER:
European Publishing N.V.
Directeur: Carlo Frey
Redactie: MagaSell
Hoofdredacteur: Peter Yeh
Art Director: André van Lunenburg
Verslaggeving: Mike de Leede
Eindredactie: Alexandra de Jong
Office Management: Yvonne Knijn

REDACTIE:
Redactie New York: Gabrielle Barth
Redactie München: Per Wallenborn
Vaste medewerkers: Gideon van Aartsen, Luc Bavinck, Boudewijn Büch, Willem van den Elskamp, Eddy Esman, Theo van Gogh, Xaviera Hollander, Rienk H. Kamer, Gijsbert Spierenburg, François de Waal, Robert-Henk Zuidinga.

AAN DIT NUMMER WERKTEN MEE:
ABC Press, ANP, Frans van der Beek, Matthieu Benistant, Frank Cotham, Gerlings, Rob van Ginniken, Max Goldblum, Peter Henkes, J. Stephen Hicks, Truus Huibers, Kippa, Frans Koene, Henk van der Leeden, Omnipress, Charles Papavoine, Suze Randall, RBP, Toine Rongen, Patricia Steur, Sunshine, Kees Tabak, Nico Vrielink, Feije Wieringa.

REDACTIE-ADRES:
MagaSell. Directeur: Peter Yeh
Saxen Weimarlaan 39A, 1075 BZ Amsterdam.
Tel. 020-664 3016. Telefax: 020-662 62 36.

Als het niet uitdrukkelijk anders vermeld is, ligt het copyright van artikelen en afbeeldingen bij PENTHOUSE. Gehele of gedeeltelijke weergave daarvan is slechts met schriftelijke toestemming geoorloofd. Verzoeken worden slechts dan beantwoord, en ongevraagd ingestuurde manuscripten en foto's slechts dan geretourneerd, als voldoende porto voor terugzending is bijgesloten. De redactie neemt geen enkele verantwoording voor ongevraagde inzendingen.

ABONNEMENTENADMINISTRATIE:
Voor Nederland en België
P.V.O., Postbus 77, 5126 ZH Gilze
Tel. 01615-7450
Abonnementsprijs voor Nederland: f 84,- p/j
Abonnementsprijs voor België: BF 1770 p/j
Buitenlandse abonnementen:
land/zeepost f 144,-, luchtpost f 206,40
Betaling:
voor Nederland, Amro Bank Tilburg
rekening nr. 48.98.00.483
voor Belgie, Krediet Bank Baarle Hertog
rekening nr. 418/147.5331/10
Het opzeggen van een abonnement kan alleen schriftelijk, en minimaal twee maanden voor het verstrijken van de abonnementsperiode.

DISTRIBUTIE:
Voor Nederland:
Betapress B.V., Postbus 77, 5126 ZH Gilze
Tel. 01615-7800
Voor België:
ImaPress N.V., Skybuilding, Uitbreidingstraat 66, bus 11, B-2600, Antwerpen. Tel.: 03-2300444.

ADVERTENTIEWERVING:
MagaSell,
Saxen Weimarlaan 39A, 1075 BZ Amsterdam.
Tel. 020-664 3016.
Rob Molenaar

CLIËNT SERVICES:
Ingrid van Welsem

GRAFISCHE REALISATIE:
Typo Type Amsterdam

ZETTERIJ:
Typo Type Amsterdam

LITHOGRAFIE:
Fotolito s.n.c. Quadrifoglio, Ottobrunn, Italië

DRUK & TECHNISCHE REALISATIE:
Wagnersche Univ. - Druckerei Buchroithner & Co. Innsbruck

ISSN: 0920-8305

PENTHOUSE is een gedeponeerd handelsmerk van General Media Limited (UK) en wordt met toestemming gebruikt. ÉÉN SLEUTEL- LOGO, DRIE SLEUTELS-LOGO en 'PET' zijn gedeponeerde handelsmerken van 'Penthouse Clubs International Establishment' en worden met toestemming gebruikt.

PENTHOUSE

VOOR DE MAN DIE ALLES WIL **NR. 5/MEI 1994**

EDITOR-IN-CHIEF & PUBLISHER: BOB GUCCIONE
VICE-CHAIRMAN: KATHY KEETON
NEDERLANDSE EDITIE
UITGEVER: EUROPEAN PUBLISHING N.V.
DIRECTEUR: CARLO FREY
REDACTIE: MAGASELL
HOOFDREDACTEUR: PETER YEH
ART DIRECTOR: ANDRÉ VAN LUNENBURG

Aan de vooravond van de Tweede Kamer-verkiezing een boeiend vraaggesprek met prof. dr. Pim Fortuyn, luis in de pels van de vaderlandse politiek en altijd goed voor ferme en rake uitspraken. Zijn dictaten zijn in elk geval fraai verpakt, door cover-girl Bonita, wier chique uitstraling een hoop raffinement verbergt.

INHOUD

			PAGINA
COVER	**Bonita**	Suze Randall	
FORUM	**Bedgeheimen**		8
CELESTE	**Erotische reportage**	J. Stephen Hicks	14
LIEVE XAVIERA	**Adviezen**	Xaviera Hollander	24
LIFE	**Service**		26
• MANOUK VAN DER MEULEN: EEN MOOI 'LOEDER'	**Interview**	Gideon van Aartsen	32
OP DE MAN AF	**Column**	Robert-Henk Zuidinga	35
MISDADIG	**Thrillers**	Feije Wieringa	37
ROCK 'N' ROLL	**Column**	Luc Bavinck	39
• DE WARE AARD VAN BATMAN & SUPERMAN	**Kunst**	Peter Henkes	41
• DE SURINAME INTRIGE	**Reportage**	Frans van der Beek	46
FILM	**Service**	Alexandra de Jong	51
PIM FORTUYN	**Profiel**	Robert-Henk Zuidinga	52
DE WAAL	**Column**	François de Waal	55
BONITA: DE HEILIGE ONSCHULD	**'Pet' van de Maand**	Suze Randall	60
HUMOR			72
WELKOM IN DE 'FISCALE HEL'	**Satire**	Frank Cotham	73
• HARALD HASSELBACH: DE NIEUWE FOOTBALL-GOD	**Sport-interview**	Toine Rongen	80
RACHEL: VAN 'PLAYMATE' TOT PENTHOUSE 'PET'	**Erotische reportage**	Max Goldblum	87
VIP/CLUB	**Service**		94
BEROEMD BLOOT FONDS	**Lezersactie**	Frans van der Beek	98
• HET MOTORLEVEN GEVOEL: CHESTERFIELD DISCOVERY	**Ontdekkingsreis**	Mike de Leede	102
HONDA'S 'LEAN, MEAN FIGHTING MACHINE'	**Motor-test**	Rob van Ginneken	108
MOTOR-FASHION	**Mode**	Kees Tabak	112
DE MOTOR: 'EEN HOND DIE NOOIT DOOD HOEFT'			118
STYLE	**Service**		122
• COMPUSEX	**Erotische reportage**	J. Stephen Hicks	127
VIDEO	**Service**	Mike de Leede	137
VOLGENDE MAAND	**Aankondiging**		138

• = COVER-ONDERWERPEN

Bij het brouwen van Grolsch hebben wij de nodige zelfbeheersing. Als het jongbier is gebrouwen laten we het nog eens extra lang rijpen in onze lagerkelders. Het resultaat mag er dan ook zijn. Een rijpe, meer uitgebalanceerde smaak voor de echte bierliefhebber.

OP EEN DAG DRINK JE GEEN BIER MEER, MAAR DRINK JE GROLSCH.

Relax
Davidoff
Relax
Eau de Toilette
Natural Spray

PENTHOUSE FORUM

In Penthouse Forum bediscussiëren lezers intermenselijke relaties. De brieven moeten voorzien zijn van naam en adres (in blokletters), maar worden op verzoek anoniem gepubliceerd. Ingezonden brieven worden te allen tijde eigendom van de redactie. Zendt Uw zieleroerselen aan redactie Penthouse, Saxen Weimarlaan 39A, 1075 BZ, Amsterdam, onder vermelding van 'Forum'. De hier geplaatste meningen hoeven niet noodzakelijk overeen te stemmen met die van de redactie. Geplaatste inzendingen worden beloond met vijftig gulden. Gaarne bank of gironummer vermelden.

SEX ONDERWEG

Voor mijn werk moet ik regelmatig met mijn auto op pad. Ook onlangs was ik weer op weg in mijn Golf cabrio. De brandstofmeter gaf aan dat ik moest tanken. Ik had net een aantal meetings met cliënten achter de rug, was een beetje aan het einde van mijn latijn en liep dan ook enigszins vermoeid het tankstation binnen. Rustig dronk ik een bekertje koffie, greep wat snoep uit de vakken en pakte gretig de Penthouse uit het schap. De dame op de cover was zo'n snoepje dat ik haar niet kon laten liggen.

Ik stapte even later weer in mijn auto en legde de Penthouse op de passagiersstoel naast mij. Wat een verrukkelijke meid was dat die mij - half voorovergebogen staand - een machtige blik op haar uit haar jurkje puilende borsten gaf. Een lachje speelde om mijn lippen.

Goed gehumeurd vervolgde ik mijn reis. Net toen ik de snelweg op wilde rijden, zag ik een niet onaantrekkelijke jongedame staan te liften. Aangenaam gezelschap schuw ik nooit en ik stopte dan ook direct om dit vrolijk ogende meisje een lift te geven. Toen ze was ingestapt, groette ik vluchtig en reed direct door, geconcentreerd om in te kunnen voegen. Even later zat ik op de weg en wierp voor het eerst een blik op haar. Ik zag dat ik de Penthouse vergeten was op de achterbank te leggen. Het meisje bleek echter niet in verwarring gebracht; geïnteresseerd had ze het blad in haar handen en bladerde er een beetje doorheen. Ik zag nu ook wat beter wie ik een lift had gegeven. Een jonge struise meid in een strak dun wit truitje waarin twee prachtige welvingen met daarop kleine ronde puntjes naar voren priemden. Een even strak rokje van rood zacht leer bedekte nauwelijks haar dijen en deze aanblik maakte mij behoorlijk hitsig. Ik moest mij op het verkeer concentreren, maar dat kostte mij gaandeweg meer en meer moeite.

Mijn liftster keek aandachtig naar een pagina van Penthouse met daarop een foto van een dame die haar schaamlipjes duidelijk liet zien. Tegelijkertijd schoof ze met haar andere hand tussen haar bovenbenen en zag ik haar ritmisch bewegen. Door dit bewegen schoof haar rokje nog wat verder omhoog. Ik kon mijn ogen nauwelijks geloven; ze had geen slipje aan en toonde mij een glad kaal poesje. Brutaal en guitig keek mijn medereizigster mij aan. "Ik zal me even aan je voorstellen. Ik heet Sabine en vind dat je een leuk tijdschrift in je auto hebt," riep ze uitdagend boven het geluid van de suizende wind uit.

Ik bedacht mij niet lang want ik begreep dat deze dame uit was op een spannend avontuurtje. Ik wist dat er zich binnen een kilometer een afslag bevond naar een klein natuurgebied met een zandverstuiving. Hier aangekomen reed ik de wagen een stukje het bos in en voor mijn passagiertje het besefte had ik haar hand al in de mijne genomen en gaf ik via haar hand een extra stuwing over haar gulzig klitje.

"Hoho," zei Sabine, "ik wil liever je tong op mijn klitje voelen dan je hand." Voor mij was dit geen enkel probleem. Integendeel. Ik pakte een plaid van de achterbank en trok mijn nieuwe verovering mee de zandverstuiving op. Op de top gekomen struikelde ik in mijn gretigheid naar hetgeen onbetwist komen ging en voor ik het wist lag ik aan de andere kant onder aan de helling. Sabine zag me liggen en kwam gauw mijn kant uitgerend. Zodra ze geconstateerd had dat ik mij niet had bezeerd, spreidde ze zich schrijlings over mij heen. Ze liet haar geschoren glinsterende grotje zacht op mijn mond zakken. Heerlijk. Ze had een zalige, vlezige kut, wijd geopend met een hard knopje. Mijn tong ging als een gek tekeer en het duurde niet lang voordat ik succes had. Sabine drukte zich grommend nog steviger op mijn gezicht en ik voelde haar onderlijf samentrekken. Ze kreunde zachtjes. Haar eerste geilheid was gestild. Mijn opwinding kende op dat moment echter geen grenzen meer. In mijn broek zat mijn paal nog steeds compleet klem van verlangen.

Sabine wist daar gelukkig goed raad mee. Vaardig opende ze mijn ritssluiting en zonder veel moeite slurpte ze mijn hongerige staaf naar binnen. Met grote halen - terwijl ze met haar andere hand

ILLUSTRATIE: NICO VRIELINK

SUPER-FORUM

WIN F 1000,-

In augustus, gewoonlijk de heetste maand van het jaar, zal Penthouse wederom een extra lange aflevering van Forum publiceren: SUPER-FORUM. Om u, lezer, extra te stimuleren in het neerpennen van uw erotische belevenissen, zijn er een aantal aantrekkelijke geldprijzen beschikbaar. Zo zal de winnende brief worden beloond met f 1000,-. De tweede prijs is een bedrag van f 500,-. Verder zijn er nog *vijf* derde prijzen van f 250,-. Voor alle andere geplaatste brieven geldt de normale beloning van f 50,-. Uiterste inzenddatum: *1 juni 1994*.

zacht in mijn balzak kneep - zoog ze mij af. Zonder ophouden pijpte ze mij naar een enorm orgasme toe. Juist toen ze heel even wilde onderbreken, kwam ik klaar. Ik spoot mijn levensvocht krachtig in haar gezicht. Met een verrukte snoet likte ze zich de lippen af.

Nu de grootste spanning bij ons beiden de weg naar buiten had opgeëist, kregen we voor het eerst wat andere aandacht voor elkaar. Sabine bleek in Nijmegen te studeren. Omdat ze in deze tijd van het jaar niet veel colleges meer hoefde te volgen, had ze absoluut geen haast om op de plaats van bestemming te komen. Vandaar ook, vertelde ze mij, dat ze het zo leuk vond te liften in plaats van met het openbaar vervoer te reizen.

Na deze informatie ontdeed ze zich van haar licht bevlekte truitje en ik zag een magnifiek lichaam. Mooi streeploos gebruind en vrij van elke imperfectie. Haar borsten stonden fier rechtop en haar buik was strak. Haar venusheuvel was adembenemend, haar kutje meisjesachtig met licht openstaande lipjes, waarachter zich een rozig puntje vertoonde.

"Kom, kleed je uit," sprak mijn wonderschone partner. Snel was ik uit de kleren en terwijl ik de plaid uitspreidde zag ik dat Sabine alweer een vinger tussen haar lipjes had. Ze ging met opgetrokken benen op de deken liggen en gunde mij een prachtig uitzicht. Een jonge vrouw die ongegeneerd met zichzelf aan het spelen is, geweldig. "Windt dit je op?" vroeg ze. "Mmmmm, het is ontzettend geil," fluisterde ik.

Van puur verlangen had ik ongemerkt mijn niet geringe paal in mijn hand genomen en bewoog verrukt met haar mee. Dit nu wond mijn soppende liftster zo op dat ze met nog meer energie haar vingers bewoog.

Dit alles werd mij te veel. Ik vleide me tegen haar aan en zakte met mijn nog altijd stevige staaf gladjes tussen haar natte schaamlippen. Ik zat nog maar heel even diep in haar toen ik bemerkte dat ze haar kutspieren krampachtig samenbalde. Ze molk me voor een tweede keer zalig leeg. Haar spieren bleven zich spannen en ontspannen, spannen en ontspannen. Totdat ze haar ritme zo verhoogde dat ik mijn tweede lading sperma krachtig naar buiten spoot. Ik gromde, kreunde, kronkelde. Het was werkelijk goddelijk.

Na deze vrijpartij genoten we nog even van de warme middagzon. Een kwartiertje later vervolgden we onze reis en begonnen een geanimeerd gesprek. Een uurtje later leverde ik haar voor haar huisdeur in Nijmegen af.

De Penthouse met daarin haar telefoonnummer geschreven, ligt als een zoete herinnering naast mijn bed. Ik weet zeker dat ons volgende afspraakje niet lang op zich zal laten wachten.

Op verzoek anoniem gepubliceerd.

If you'd like to know why iron is murderous to whiskey, write us here at the distillery

FOLKS WHO WORK AT JACK DANIEL'S go out of their way to drink the cool water from our own Cave Spring.

We only have two fountains. But folks could be working at the farthest warehouse and still find an excuse for getting by one of them. So we know our water is good for drinking. We also know it's good for Jack Daniel's. You see, it's completely iron-free - and iron is a natural enemy of good whiskey. A sip of Jack Daniel's, we believe, will tell you why we all appreciate our iron-free spring.

SMOOTH SIPPIN' TENNESSEE WHISKEY

Tennessee Whiskey. 80-90 Proof. Distilled and Bottled by Jack Daniel Distillery, Lem Motlow, Proprietor, Route 1, Lynchburg (Pop. 361), Tennessee 37352. Imported by Sovedi Nederland, De Meern.

ELEKTRISCHE TANDENBORSTEL

Sinds enkele maanden heb ik een nieuwe vriendin. Ze heet Sylvia, is 25 jaar, slim, slank, heeft heerlijke borsten en een zalig kutje dat geschoren is in een mooi klein driehoekje. Bovendien is ze dol op sex en wil ze altijd allerlei standjes uitproberen. Kortom, een droomvrouw.

Nu had Sylvia mij al eens verteld dat ze een vibrator had voor de 'lonely nights' die ze in haar vrijgezellenbestaan van voorheen soms kende. Op een avond was ik bij Sylvia en alhoewel ze niet echt 'lonely' was, vroeg ze mij of ik haar met de vibrator wilde verwennen. Ja, zo'n aanbod wijs je niet af. Alhoewel het voor het eerst was dat ik een vibrator in mijn hand kreeg gedrukt, vond ik het enorm spannend. Het knopje draaide ik om en zacht zoemend begon de vibrator in mijn hand te trillen. Niet echt spectaculair vond ik, maar ik ben geen echte kenner. Inmiddels had Sylvia haar slipje uitgedaan en was wijdbeens op de bank gaan zitten. Met haar vingers spreidde ze haar gezwollen schaamlippen en ik genoot van de blik op haar glinsterende kut. Ze nam de vibrator uit mijn hand, maakte hem nat met haar mond en schoof hem langzaam naar binnen. Ze pakte vervolgens mijn hand en legde die om de vibrator. Ik begreep wat ze wilde. Met trage bewegingen schoof ik de staaf in en uit haar poes. Zelf begon Sylvia met haar vingers haar gezwollen klitje te strelen. Haar gekreun werd steeds luider en ik zag haar klit roder en groter worden. Na een poosje kwam ze kreunend klaar. Ze sidderde over haar hele lichaam en bleef een poosje onbeweeglijk liggen, nagenietend van haar orgasme.

Inmiddels was ik zelf ook behoorlijk opgewonden geworden. Mijn pik was keihard en er hing een dikke druppel geil aan mijn eikel. Sylvia pakte mijn staaf liefdevol beet en schoof met haar vaardige vingers mijn voorhuid naar achteren. Met haar tong begon ze mijn eikel te strelen. Zalig, een tintelend gevoel trok door mijn lichaam. Al snel werd het nog lekkerder. Ze nam mijn pik helemaal in haar mond en begon mij intens te pijpen. Ik merkte dat ik klaar ging komen. Snel trok ik mijn pik terug en zei tegen Sylvia dat ik in haar kut wilde komen. Ze ging op haar rug op de bank liggen en spreidde haar benen. Mijn paal gleed soepel in haar natte grot. Een golf van genot overspoelde mij. Met lange stoten naaide ik haar. Ze kneep haar ogen dicht van genot en maakte kreunende geluidjes. Ik legde haar benen in mijn nek en stootte harder en sneller. Haar opgewonden gehijg en gekreun maakte mij zo geil dat ik haar niet veel later volspoot met mijn zaad.

Uitgeput van het liefdesspel lagen we een poosje in elkaars armen. Sylvia vertelde mij toen dat ze eigenlijk niet echt tevreden was met haar vibrator. Hij trilde naar haar zin te weinig. In het begin was ze hier tevreden mee geweest maar nu wilde ze toch wel wat meer. Ze vroeg of ik geen oplossing wist? "Nieuwe batterijen?" suggereerde ik. Nee, daar lag het euvel niet wist ze. "Een andere krachtiger vibrator misschien," opperde ik. "Ja, dat zou kunnen, maar ik heb *nu* zo'n zin om eens met iets nieuws te experimenteren." Aangezien ik niet op zo'n korte termijn aan een vibrator kon komen, wist ik ook geen oplossing.

Ineens kreeg ik een ingeving. In de badkamer had ik een elektrische tandenborstel en die trilde behoorlijk. Ik vroeg aan Sylvia of dat misschien een idee was. Schaamteloos als ze is, antwoordde ze dat ze dat inderdaad wel eens wilde proberen. Ik liep opgetogen naar de badkamer om de tandenborstel te halen. Terug in de woonkamer zag ik dat Sylvia inmiddels wijdbeens op de bank lag. Een been verleidelijk over de armleuning, het andere been leunend op de salontafel. Bij het zien van al dit moois kon ik mij niet beheersen. Ik dook met mijn gezicht tussen haar schaamteloos gespreide benen. Verwoed likte ik aan haar roze kut. Haar sappen begonnen te stromen en al gauw was haar poes (en mijn gezicht) drijf- en drijfnat. Ik vroeg of ze klaar was voor de test met de elektrische tandenborstel. Ze knikte van ja en smeekte mij haar lekker klaar te maken. Ik zette de tandenborstel aan en met de gladde kant van het borsteltje raakte ik voorzichtig haar gezwollen kittelaar aan. Haar heupen schokten omhoog en ze kreunde luid. Ik begreep dat de brommende tandenborstel zijn werk goed deed. Ik drukte de trillende borstel wat harder op haar gezwollen klit en genoot van mijn kreunende en kronkelende stoeipoes. Ze lag zo wild te draaien dat ik moeite had de tandenborstel op de juiste plaats te houden. Haar kut was drijfnat en glibberig van haar geil. Na een paar minuten begon ze steeds luider te kreunen en ik begreep dat ze weldra klaar zou komen. Haar lichaam verkrampte toen ik tevens twee vingers in haar kut stopte en haar begon te vingeren. Dit gecombineerd met de stevig trillende tandenborstel bracht een enorm orgasme teweeg. Haar lichaam schokte en een luide gil ontsnapte aan haar mond. Ze beefde van genot. Ik zag haar kut samentrekken.

Al met al was de test meer dan geslaagd, concludeerden wij samen achteraf. Totdat we een superdeluxe vibrator voor Sylvia gekocht hebben spelen we zeker zo af en toe nog eens met de tandenborstel.

Ik begin de dag sinds die gebeurtenis overigens steevast op een geile manier. Elke ochtend als ik mijn tanden poets denk ik weer terug aan ons experiment en krijg ik direct een erectie. Een beter begin van de dag kun je je toch niet wensen? *Op verzoek anoniem gepubliceerd*

EEN GOEDE BUUR...

Sinds enkele maanden bewoon ik een ruim appartement dat in een middelgrote stad in Nederland ligt.
De straat waarin ik woon is een winkelstraat die overdag vol loopt met mensen maar 's avonds nagenoeg verlaten is. Onlangs kwam ik vrij laat thuis van mijn werk en slenterde door de uitgestorven straat naar mijn huisdeur.
Ik deed wat lampen aan en stopte een kant en klare maaltijd in de magnetron. Plots viel mijn oog op het appartement aan de overkant van de straat waar - nadat het licht was aangegaan - achter de voile gordijnen de goedgevulde contouren van een vrouw zichtbaar werden. De bel van de magnetron liep af, maar ik bleef gebiologeerd staan kijken naar hetgeen zich afspeelde aan de overkant. De schaduw leek nu op het raam af te komen. Enkele ogenblikken later ontwaarde ik een heuse godin. Ze schoof de gordijnen opzij en zette het raam een stukje open. De gordijnen gingen gelukkig niet meer dicht en ik raakte gefascineerd van deze vamp die met haar aanlokkelijke vormen stond te genieten van de koele zomerbries die door haar lange haren speelde. Ik zag dat ze alleen een T-shirt en een kanten zwarte slip droeg. Haar hoofd gooide ze achterover en ze sloot haar ogen. Haar handen gleden onder haar T-shirt naar haar zo te zien grote borsten. Ze drukte ze tegen elkaar aan en een moment later zag ik dat haar lichaam behoorlijk vibreerde. Ze trok nu het T-shirt uit en vrijwel direct gleden haar handen terug naar boven waar zij tussen duim en wijsvinger haar tepels enkele malen heen en weer draaide. De tepels stonden binnen een paar seconden fier vooruit. Hierna bevochtigde zij met haar tong haar lippen en haar rechterhand daalde af naar beneden waar hij in het kanten broekje verdween. Met zichtbaar genot zocht zij steun tegen het raamkozijn en zette een been op de vensterbank.

Mijn hand bewoog intussen ook over mijn broek. Het dametje had mij zonder dat ze het zelf wist tot een geile voyeur gemaakt. Ik betastte mijn paal en realiseerde mij dat mijn mannelijkheid enorm in omvang was toegenomen. Ik vroeg mij net af of ik mij misschien ongegeneerd af zou gaan staan trekken toen zij haar ogen opende en recht in mijn gezicht keek.

Ik dacht even een korte schrikreactie te zien maar vlak daarna verscheen een ondeugende glimlach om haar lippen en gebood ze mij door middel van een wenk met het hoofd naar haar toe te komen. Dit liet ik mij geen twee keer zeggen. Drie minuten later stond ik in haar smaakvolle appartement waar zij mij zonder een woord te zeggen op de bank duwde. Ze schonk twee glazen wijn in en ging half over mij heen liggen. Geroutineerd opende ze de knoopjes van mijn overhemd. Ik voelde haar grote tieten tegen mijn borstkas drukken

en begon haar te zoenen. Ze beantwoorde mijn zoen met haar warme tong. Mijn hand gleed ondertussen over haar rug richting haar fantastische kontje. Ik trok haar slipje uit en mijn vinger gleed als vanzelf het behoorlijk natte spleetje binnen. Nadat we elkaars lichaam zo enige tijd verkend hadden en ook ik geheel ontkleed was, tilde ik haar op en droeg haar naar het bed in de aangrenzende kamer.

Ik zette haar op haar knieën op het bed neer. Ze nam direct mijn lid in haar mond en bewoog haar tong over de kloppende eikel. Vervolgens liet zij zich met haar benen wijd achterover vallen. Ik kreeg zo een geweldig uitzicht op haar glinsterende heuveltje. Ook ik kroop nu op het bed en legde mijn hoofd tegen haar dijbeen terwijl mijn tong plagende bewegingen maakte langs haar kutje. Met mijn duimen duwde ik de lipjes uit elkaar en mijn tong bespeelde haar klit. Na enige tijd likte en zoende ik mij omhoog totdat mijn mond de hare weer vond. Zo gleed als vanzelf mijn kloppende penis bij haar naar binnen. Ze kermde en duwde haar nagels in mijn rug. Ik stootte ritmisch in haar en in dit tempo hebben we het ondanks onze geilheid zeker wel een kwartiertje volgehouden. Zij kwam met zulke hoge gilletjes klaar dat het waarschijnlijk buiten te horen moet zijn geweest.

Ik kreeg ook enorm veel zin om haar kut vol te spuiten en zette haar op haar knieën voor mij neer. Als een wildeman neukte ik haar achterlangs. Mijn handen hield ik zo vrij om over haar klit te wrijven. Het duurde natuurlijk niet lang voordat ik een ongekend hoogtepunt bereikte. Mijn sperma voelde ik vanuit mijn ballen omhoog komen en door middel van een paar laatste keiharde stoten perste ik al mijn zaad naar buiten. Ze piepte en hijgde en kwam vervolgens tegelijkertijd met mij voor een tweede keer klaar. Ter afsluiting van dit geweldige intermezzo likte zij mijn mannelijkheid nog eens grondig af.We hebben na te zijn bijgekomen nog wat bij haar in bed gedronken en zijn daarna samen wat gaan eten in de stad.

De dame in kwestie is nog steeds mijn overbuurvrouw en alhoewel we geen echte relatie hebben, spelen we het hierboven genoemde spelletje nog regelmatig. *Op verzoek anoniem gepubliceerd*

HETE BEKEURING

In ben een vrouw die in zaken redelijk succesvol is. Ik merk dan ook dat velen uit mijn omgeving tegen mij opkijken. Voor mijn 38 jaar zie ik er nog goed uit. Ik heb halflang blond haar, een goed figuur en een mooi gezicht. Toch is het in de liefde nooit goed gelukt. Nu moet ik ook toegeven, dat ik in zaken veel doortastender ben dan in persoonlijke contacten.

Toen vorige maand dan ook de bel ging, haastte ik mij naar de voordeur. Misschien een bekende die zin had in een praatje en een borrel. Mijn bezoeker bleek iemand geheel anders; het was de wijkagent, een forse jonge knul.

"Sorry mevrouw, maar wij hebben onlangs een snelheidscontrole binnen de bebouwde kom gehouden en u reed bijna 50 kilometer te hard. We hebben dan ook een proces-verbaal opgemaakt dat ik u wil overhandigen. Ik zou tevens graag even uw rijbewijs willen zien en een kort gesprekje met u willen voeren over uw rijgedrag. In een kleine gemeente als deze, met veel schoolgaande kinderen, is het absoluut onverantwoord dergelijk rijgedrag te continueren.

De schrik sloeg mij om het hart; ik had er de afgelopen maanden al twee te pakken en ik weet niet beter of een derde bekeuring binnen een bepaalde tijd kan je je rijbewijs kosten. Iets dat ik gezien mijn drukke job niet kan gebruiken. Nerveus nodigde ik de agent uit binnen te komen en bood hem een kop koffie aan; ondertussen piekerde ik mij suf hoe ik onder die prent uit kon komen. Ik zag maar één uitweg, de zaak eerlijk opbiechten en proberen het op een accoordje te gooien. Maar dat pakte totaal verkeerd uit. De wetsdienaar vond het eerlijk van mij, maar was niet bereid zich door een geldbedrag om te laten kopen. Ik liep enigszins in paniek naar de keuken voor een tweede kop koffie.

Plots schoot mij de film *'Basic Instinct'* - met die fameuze scène met Sharon Stone - te binnen. Onhandig liet ik mijn slipje zakken en gooide dit in een hoek. Met de kopjes koffie keerde ik vervolgens terug in de living. Mijn wangen gloeiend van opwinding. Ik ging recht tegenover de agent zitten en hield mijn knieën nog een beetje angstvallig tegen elkaar.

Door de nood gedwongen besloot ik na een vijftal minuten anders te gaan zitten. Mijn tepels werden knalhard en met een zucht spreidde ik mijn benen wijd. De prent die de wijkagent in zijn hand had, gleed plots op de grond en de goede man stamelde: 'Mevrouw, doet u dat nu niet, u verlaagt uzelf. 'Ik besloot echter dat ik de stoute schoenen had aangedaan en liet mij niet van mijn standpunt brengen. Ik kon die prent echt niet gebruiken en bovendien begonnen mijn hormonen zich ook al aardig te roeren.

Zwoel stond ik op en ging voor hem staan. Voordat de agent mij kon tegenhouden, ritste ik zijn broek open en bemachtigde zijn knuppel. De echte welteverstaan. Ik stroopte mijn jurk omhoog en bewoog het slagwapen van de agent verleidelijk langs mijn kut. Het wond hem op, en mij niet minder.

Hij tilde mij onder mijn armen op en greep gelijk mijn borsten beet. Licht kreunend en met een glazige blik in de ogen hielp hij mij op de langwerpige salontafel. Toen begon het pas goed. Alsof hij mij moest fouilleren gleden zijn handen over mijn lichaam. Ze knepen hard in mijn tieten waarvan de tepels nog steeds fier rechtop stonden. Ik kon een kreet van pijn niet onderdrukken, maar dat moedigde de wetsdienaar alleen maar meer aan. Hij pakte mijn jurk bij de revers en trok het kledingstuk finaal aan flarden. Ik schrok van zijn agressieve benadering en voelde mij lichtelijk ongemakkelijk onder het feit dat ik nu alleen nog maar in mijn nylonkousen op de salontafel zat.

Oom agent raakte steeds meer door het dolle heen. Hij drukte mij achterover op het glazen tafelblad en duwde mijn armen naar beneden. Voor ik besefte wat er gebeurde, hoorde ik een klik en zaten mijn handen achter mijn hoofd

AMERICAN COLLECTION
NICO VRIELINK

EXPO NICO VRIELINK
Uitzonderlijke verkooptentoonstelling van een waardevolle Amerikaanse kollektie bestaande uit werken van Nico's unieke periode : 1985 tot 1990.

KATALOGUS MET EEN SELEKTIE VAN DE WERKEN BIJ F RAME'S GALLERY

Welkom op de vernissage op zondag 1 mei om 17.00u. Nico Vrielink zal aanwezig zijn.

De expositie loopt van zat. 30 april t.e.m. zon. 29 mei '94.

F RAME'S GALLERY
Lippenslaan 199,
8300 Knokke
(aan de Belgische kust)
tel 09/32-50-62 10 68

open : do-vr-za-zo-ma van 10 tot 12.30u. en van 14 tot 18.30u. of na afspraak. Weekend open.

MARATHON

Agent Nico Vrielink : Tai-Pan, Baillet Latourlei 97, B-2930 Brasschaat, België, tel 03/653 25 41, fax 03/653 26 09

met handboeien aan elkaar vast. Daarna werd ik bij de enkels gepakt en drukte de politieman mijn benen naar beneden. Hij viste twee stukken touw uit zijn broekzak en bond mijn benen vast aan de tafelpoten. Ik lag zo in een enorm onnatuurlijke houding op tafel en kon nauwelijks bewegen. Doordat ik wijdbeens lag stond mijn kut helemaal open en omdat mijn rug hol stond staken mijn stevige borsten rechtop naar boven.

Nu ik totaal weerloos voor hem klaarlag leek de rust even wedergekeerd bij de wetsdienaar. Hij schonk zich rustig een glas whisky in en nipte ervan. Beheerst kleedde hij zich even later uit. Ik was nu toch wel een beetje angstig, maar kon niets doen. Hij pakte zijn gummiknuppel van de grond en ging voor mijn opengesperde dijen zitten. Tergend langzaam plaatste hij de knuppel met het handvat tegen mijn schaamlippen. Ik rilde. Wat ik al vreesde gebeurde: Het lange zwarte ding kon er niet in. "Daar weet ik wel wat op," gromde hij woest en doopte zijn wapen in de whisky. Weer voelde ik de druk op mijn kut, maar nu steviger. De alcohol beet venijnig. Ik schreeuwde het uit. Stukje bij beetje schoof hij nu de wapenstok in mijn kut. Ik hapte naar adem en kermde van pijn. De aanvankelijke pijn ging echter al gauw over in een gevoel van ongekende lust. De agent bewoog steeds sneller waarbij het handvat iedere keer mijn clitoris beroerde. Plots bemerkte hij dat ik dreigde klaar te komen en stopte zijn werkzaamheden. "Doorgaan," smeekte ik hem zachtjes. Hij luisterde niet naar mij en liet zijn wapen diep in mijn vagina zitten. De gekmakende druk op mijn baarmoeder bleef. Hierna liep hij naar de andere kant van de salontafel. Ik klemde mijn kaken op elkaar omdat hij zijn pik richting mijn hoofd manoeuvreerde. Daar wist hij wel wat op. Hij pakte mijn tepels beet en kneep er hard in. "Au," schreeuwde ik. Van die paar seconden dat ik mijn mond open had, maakte hij gretig gebruik door zijn pik diep in mijn mond te persen. Het leek alsof hij mijn keel openscheurde. Hij neukte mij diep in mijn mond en hield niet op mijn tieten hardhandig te kneden.

Door het gebeuk met de gummiknuppel was ik al aardig opgewonden geraakt, maar nu die keiharde lul in mijn mond stootte werd ik helemaal bloedgeil. Ik kon niet anders dan mij volledig overgeven aan mijn lustgevoelens. Gulzig slurpte ik dan ook aan de soppende paal die zelfs mijn keel penetreerde. Toen ik voelde dat mijn orgasme bezit van mij zou nemen, begon ik keihard aan de politielul te zuigen. Niet zonder succes, moet ik zeggen. Terwijl mijn onderbuik in vuur en vlam raakte, startte de agent zijn bluspoging. Mijn mond vulde zich met zijn hete sperma. Op hetzelfde moment werden mijn borsten hard samengeknepen. Ik was zo in extase dat het al geen pijn meer deed. Het was een heerlijke vervolmaking van mijn onstuimig orgasme.

"Doorslikken," ontnuchterde de politieman mij en ik voldeed aan zijn bevel. Het smaakte mij als een liefdesdrank. Met lange halen van mijn tong likte ik de kloppende lul compleet schoon waarna ik hem verdwaasd aankeek.

Oom agent verloste mij nu van mijn boeien en nam mij mee naar de slaapkamer.

Binnen een minuut was ik in diepe slaap verzonken.

De volgende ochtend arriveerde ik pas om elf uur op kantoor. Ik was zo vermoeid van de uitputtingsslag dat ik een gat in de dag had geslapen. Toen ik op mijn kamer kwam, viel mijn oog op een brief die kennelijk net was bezorgd. Ik las de inhoud en glimlachte. Het opgemaakte proces verbaal bleek op een fout te berusten. Missie geslaagd, bedacht ik mij totaal bevredigd. *Op verzoek anoniem gepubliceerd*

MIJN LUST EN MIJN LEVEN

Ik ben een wellustige vrouw van 30 jaar en sinds vier jaar ben ik heel gelukkig getrouwd. Vroeger had ik bijna elke week een andere man in mijn bed, puur vanwege het feit dat ik absoluut niet zonder sex kan. Gelukkig is mijn man Luc een liefhebber pur sang zodat we de totale bevrediging bij elkaar kunnen vinden. Ik moet gewoon elke dag een pik hebben om mee te spelen en word enorm onrustig als ik niet dagelijks een orgasme heb. Sex is echt mijn lust en mijn leven.

Nu gebeurde ons enkele maanden geleden iets verschrikkelijks. Door een autoongeluk belandde Luc in het ziekenhuis. Hij had een zware hersenschudding en behoorlijk wat inwendige kneuzingen. De arts zei mij dat ik er op moest rekenen dat mijn echtgenoot wel een dag of tien in het ziekenhuis zou moeten blijven. Ik ging trouw bij mijn zieke man op bezoek en leefde erg met hem mee. De tweede dag zaten we wat te praten en Luc stelde mij voor zijn collega Martin te bellen. "Ga gezellig een avondje met hem op stap, hij zal je vast enorm laten genieten," spoorde hij mij aan. Ik dacht na over wat Luc mij gezegd had. Ik weet hoe ruimdenkend hij is en besefte dat het voor hem geen enkel probleem zou zijn. Hij mag Martin heel graag en ook ik ken Martin overigens vrij goed. Vorig jaar heb ik op een personeelsavond een tijd met hem staan kletsen en daarna dansten we samen de sterren van de hemel.

Toen ik de volgende dag op het bezoekuur kwam, zag ik Martin aan het bed van Luc zitten. We kletsten een tijdje heel geanimeerd met zijn drieën en toen het tijd was liepen we samen richting de parkeerplaats. Bij mijn auto aangekomen, nodigde ik hem voor die vrijdagavond uit om bij mij wat te komen drinken. Martin beloofde te zullen komen. Die avond stond hij op het afgesproken uur voor de deur en had een grote bos rozen bij zich. Het was die avond erg gezellig en we konden het nog net zo goed met elkaar vinden als voorheen. Het leek er tegen middernacht op dat er niets ging gebeuren. En dat terwijl ik zo'n zin had in sex... Ik ging wat verzitten op de bank en zo kwam het dat Martin de boorden van mijn netkousen en jarretelles te zien kreeg. Hij keek wat wazig en leek nerveus. Ik greep mijn kans en liep heupwiegend op hem af. Ik ging op zijn schoot zitten en begon hem te kussen. Hij beantwoordde mijn tongzoen onmiddellijk.

Plotseling ging hij staan, en begon ongevraagd voor mij te strippen! Hij trok met geile bewegingen zijn kleding uit en gooide het naar mij toe. Zo danste hij ritmisch door totdat hij op zijn slip na naakt was. Hij kwam nu op mij af en trok mij overeind. Al dansend ontdeed hij ook mij van bijna al mijn kleding. Hij stopte toen ik alleen nog gekleed ging in een jarretelgordel en mijn hoge hakken. Hij drukte mij nu weer op de bank en danste weer voor mij. Op erotische wijze streelde hij zichzelf; zijn vingertoppen gleden over heel zijn lichaam. Nadat hij uit zijn slip was gestapt, liep hij naar mij toe en knielde voor mij. Hij duwde mijn benen uiteen en bezorgde mij een likbeurt om u tegen te zeggen. Het duurde natuurlijk niet lang voordat ik een daverend orgasme kreeg. Ik werd draaierig en hoorde mezelf langgerekte kreten slaken van ongekend genot.

Nadat ik enigszins was bijgekomen, bungelde de balzak van Martin voor mijn gezicht. Hij pakte mijn gezicht met beide handen vast en duwde zijn harde lul naar voren. Ik bedacht mij geen moment en nam hem in mijn mond. Ik pijpte hem zo goed als ik kon. Martin kondigde al snel aan dat hij ging komen, iets dat mij nog meer aanspoorde. Tot het moment suprême hield ik zijn lul in mijn mond zodat zijn hele lading sperma tegen mijn keel spoot. Gretig slikte ik het warme zaad door.

Martin vertelde mij even later dat hij de eerste keer altijd nogal snel tot een hoogtepunt kwam maar dat het daarna langer duurde en dus lekkerder was.

Die laatste woorden van hem waren waarheid, dat heb ik het komende weekend gemerkt. Hij heeft mij volop gelikt en gevingerd en we hebben samen uren liggen neuken. Martin naaide geweldig: soms langzaam dan weer snel, of heel hard en daarna weer tergend zacht. Ook pakte hij mij afwisselend in mijn kut en aars. Werkelijk alles wat sex mij te bieden heeft, is dat weekend aan bod gekomen!

Ik voelde mij geradbraakt. Mijn kut was rul, mijn anus leek wel uitgescheurd en mijn borsten en tepels voelden beurs aan. Het heeft bijna de hele week geduurd voordat ik gerecupereerd was van dat dolle weekend. Ik heb dus totdat Luc weer thuiskwam absoluut geen zin in sex gehad. *Monique*

Your place or mine?

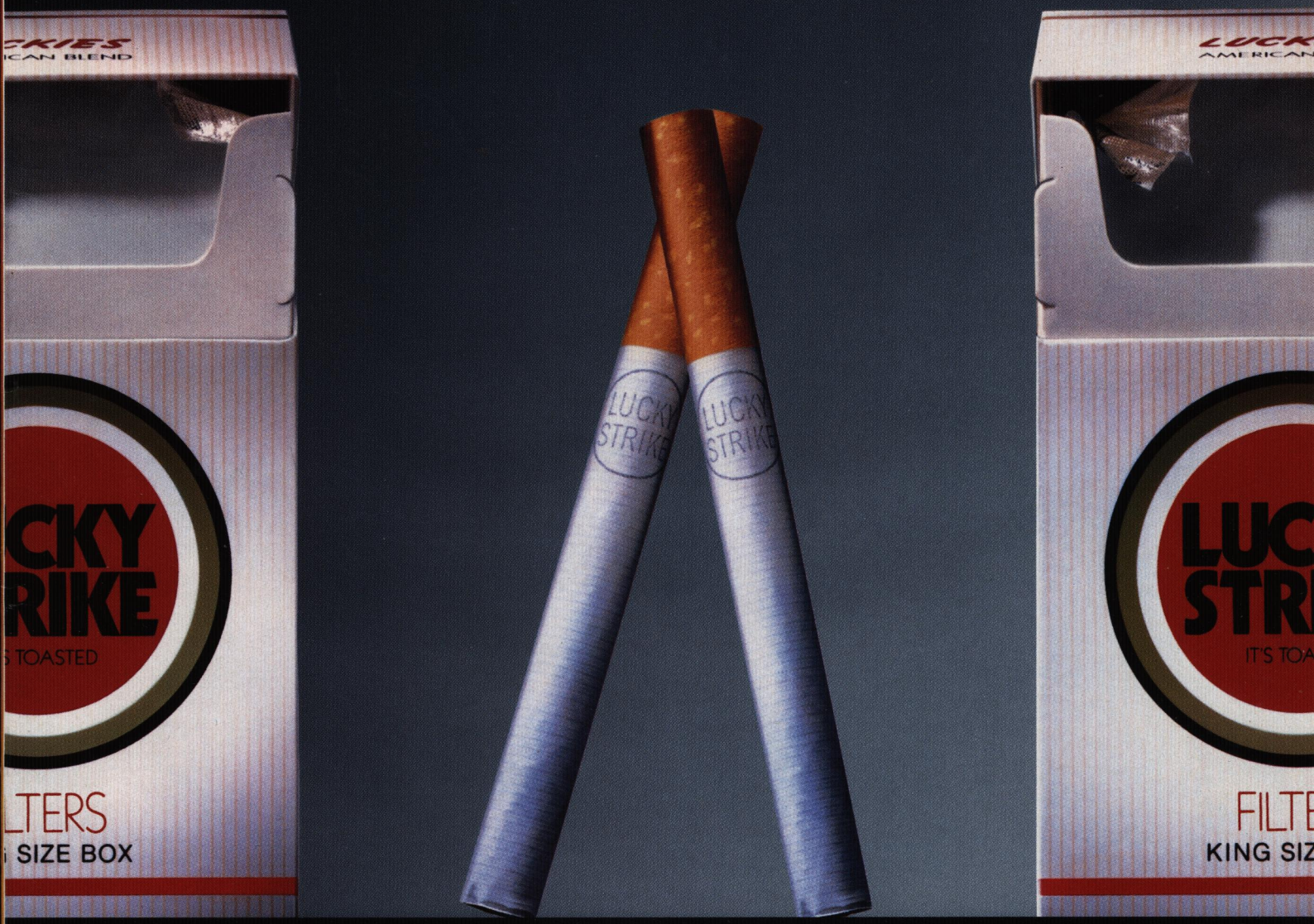

Lucky Strike. Nothing else.

Roken schaadt de gezondheid. Het kan longkanker of hartklachten veroorzaken. Kon. besluit van 29.4.1981, Stb. 329.

Een geschenk uit de hemel

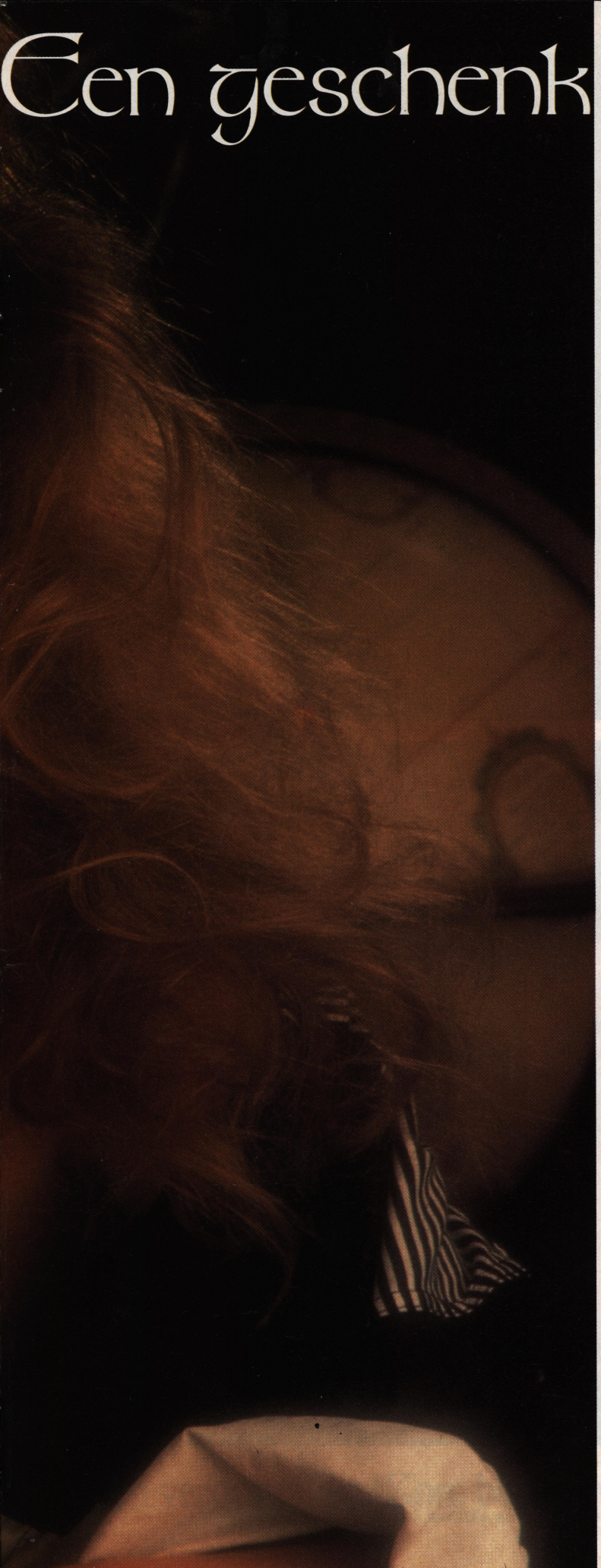

Celeste, Frans voor *hemels*. En dat is de juiste omschrijving voor de uitstraling van deze delicate, 23-jarige Amerikaanse schoonheid. Zelf zegt Celeste qua karakter overigens absoluut geen engel te zijn, "eerder een klein kreng, zoals de heldin in de beroemde Spaanse roman *La Celestina*. Dat was een geslepen, doortrapte jonge vrouw. Een koppelaarster - verleidelijk en mysterieus tegelijk."

FOTOGRAFIE: J. STEPHEN HICKS

Ik val op jongens die in bed nog niet ervaren zijn. Wat is er leuker dan sámen ontdekken wat er in de liefde allemaal kan...?

Celeste zegt momenteel "in de wildste periode" van haar leven te zijn beland. "Als tiener dacht ik op mijn twintigste al getrouwd te zijn en op mijn eenentwintigste moeder. Maar de liefde kun je niet dwingen of sturen. Daarom kun je er maar beter zoveel mogelijk van genieten en dat doe ik dus ook. Wanneer ik vandaag of morgen de 'ware' tegen het lijf loop, weet ik in elk geval wat er op deze wereld te koop is."

Celeste, van beroep fotomodel/danseres, tekende meteen voor de magie van Penthouse. "Welk meisje zegt daar nu nee tegen? Het klinkt als een cliché, maar ik ben er echt trots op dat ik heb mogen poseren voor een blad dat internationaal een begrip is als het om schoonheid en erotiek gaat."

Sex die van één kant komt, is slèchte sex. Wie wil er vrijen met een stuk log vlees?

LIEVE XAVIERA

HET VERSIEREN VAN JE VROUW

Wat is vandaag de dag het meest sexy geluid dat tijdens een striptease show van de bühne komt? Klitteband dat schuurt, als een 'politieagent' de kleren van zijn partner van het lijf rukt, en niet roze, zacht vrouwenvlees wordt ontbloot, maar het stevige, getaande bovenlijf van een mannelijke stripper. Dat alles onder aanmoedigend gejuich en gefluit van een exclusief vrouwelijk publiek. *Word wakker, heren!* De dames hebben gelijke rechten - niet alleen in fabrieken en op kantoor, maar ook in de wereld die sexuele fantasie heet. Ik heb miljoenen vrouwen geadviseerd hoe ze hun sexappeal konden behouden. Nú is de tijd aangebroken voor de mannen om hun echtgenote/vriendin/maîtresse ervan te overtuigen dat ze het lekkerste stuk vlees uit de sex-supermarkt in huis heeft gehaald.

Waarom slaat de act van The Chippendales bijna wereldwijd in als een bom? Omdat deze jongens weten hoe ze met hun body aandacht kunnen trekken - de indrukwekkend gespierde macho en de soepele verleidelijke danser in één lichaam verenigd - en omdat de vrouwen niet bang zijn hun bewondering te tonen. Als je bent vastgeroest in oude gewoontes als het gaat om aantrekkelijk te zijn voor je vrouw, bedenk dan dat er tegenwoordig een heel leger van jongens-van-vermaak klaarstaat om de romantiek terug te brengen in haar leven, als ze tenminste bereid is hiervoor te betalen. De dagen dat ze gelukkig was met het schikken van bloemen en het koken zijn al lang vervlogen. Verwen haar een beetje. Koop een CD met de muziek waar ze voor gaat of een boek van haar favoriete auteur. Vraag haar mee uit en doe de dingen die *zij* leuk vindt in plaats van altijd maar te verwachten dat zij zich aanpast aan jouw soort van vermaak en vertier. Ja, neem een bos bloemen mee, maar niet alleen op haar verjaardag of als ze je (bijna) heeft betrapt met een ander. Kijk nu eens even eerlijk naar jezelf in de spiegel. Als je vrouw voor het eerst die man daar recht tegenover je zou ontmoeten, zou ze hem dan intrigerend, aantrekkelijk en sensueel vinden? Misschien wordt het tijd dat je jezelf ter hand neemt - nee, niet letterlijk - om ervoor te zorgen dat jij weer *de* man van haar leven wordt, de minnaar in haar bed in plaats van meneer Dodelijk-Saai, die vent aan de andere kant van de ontbijttafel, verscholen achter zijn krant.

Laten we eens beginnen met de kleding. Jij zou haar ook niet aantrekkelijk vinden als ze liep te sloffen in een kamerjas en slippers die eruit zien alsof ze zo uit de uitverkoop in Somalia komen. Trek je zweterige sweater en je glibberige afgeknipte broek meteen uit als je onder een olie lekkende auto vandaan komt of klaar bent met het schilderen van de slaapkamer. Trek die sportieve kleding aan die je ook zou dragen als je met die lekkere meid van kantoor uit zou gaan. Want als je er goed over nadenkt, heb je elke keer als je thuiskomt *een afspraakje met je vrouw.*

Als je dan eenmaal die passende kledingstukken aan hebt, moet je ook eens bedenken hoe je ze weer uit moet doen. Geef haar een striptease show, laat die heupen eens rollen, broeder, en schud eens met dat kontje. Als zij dat voor jou kan doen, wees dan eens een heer en gun haar hetzelfde plezier. Maar wat als de enige *Chippendale* waar jouw gestalte op lijkt een uitgedragen, achttiende eeuwse fauteuil is? Nou, zij doet toch ook aan aerobics. En dat is aan haar figuur te zien! Dus nogmaals, volg haar voorbeeld en wordt lid van een fitness-club. Je gaat er niet alleen beter uitzien, maar door zo'n kleine, voorzichtige oefening voel je je ook beter. En dat kan nooit slecht zijn voor je sexleven. Een sensuele man, net als een sensuele vrouw, is iemand die zich bewust is en geniet van zijn eigen lichaam. Dit is het geheim van een goede stripper. Met een beetje zelfvertrouwen kunnen jullie veel plezier beleven aan het opvoeren van een gezamenlijke show, allebei druk bezig om nog uitdagender je kledingstukken af te werpen en je nog erotischer te bewegen dan de ander.

En het helpt! Als je wilt dat je vrouw er leuk uitziet, lekker ruikt en goed smaakt, dan zal ze niet op haar verleidelijkst zijn als haar man zelf eigenlijk ontzettend saai en slaapverwekkend is. Sex die van één kant komt, is slèchte sex. Wie wil er vrijen met een stuk log vlees? Toch alleen een sex-hongerige nimfo? Wat de orale sex betreft is '69' twee keer zo lekker als een zes of een negen alleen. Mijn recept voor een goed huwelijk is nogal simpel: wederzijdse verleiding. Oké heren, laat die torso van jullie maar eens beginnen met de flirt. Verleid haar!

Alle vragen worden vertrouwelijk behandeld. Zend uw problemen naar Xaviera Hollander/Penthouse, Saxen Weimarlaan 39A, 1075 BZ Amsterdam.
Tot haar spijt kan Xaviera problemen alleen in deze rubriek behandelen.

BRIEF VAN DE MAAND

Al sinds jaar en dag ben ik een trouwe lezer van jouw columns. Ik had nooit gedacht dat ik je nog eens om advies zou vragen, maar ik zit met een probleem dat steeds erger wordt. Ik kom er niet meer uit! Ik heb een goed huwelijk, waaruit een schattig dochtertje is geboren, en we wonen in bij mijn gescheiden schoonmoeder. En dat laatste nu is mijn probleem... Nee, als in flauwe moppen heb ik geen hekel aan haar, ik voel me juist erg tot haar aangetrokken! Zoveel zelfs, dat ik met haar naar bed wil!

Xaviera, het is inmiddels echt een obsessie voor mij geworden, ik kan nergens anders meer aan denken. Ze ziet er ook vreselijk lekker uit. Ik val doorgaans al op oudere vrouwen, maar in dit geval scheelt het maar liefst twintig jaar. Ik weet echt niet wat ik moet doen. Ik ben dol op mijn gezin, maar ik kan mijn wellustige verlangen naar haar niet bedwingen. Ik heb geprobeerd de drang te onderdrukken door haar in mijn fantasie te nemen, terwijl ik met mijn eigen vrouw bezig was. Het werkte niet. Ik wil mijn vrouw niet kwijt, maar ik moet en zal mijn geile hete schoonmoeder een keer hebben! Maar hoe leg ik dat aan?

Ze paradeert door het huis in een strak shirtje zonder bh, zodat ik duidelijk haar harde tepels kan zien. Ik kan m'n ogen niet van haar af houden. Af en toe pak ik haar speels beet en voel dan, zogenaamd per ongeluk, haar heerlijke borsten en billen. Dan krijg ik onmiddellijk een gigantische erectie en wil ik meer...!

Xaviera, ik wil niemand pijn doen. Ik probeer erachter te komen of ze van mijn avances gediend is, maar ze laat niets blijken. Als ik haar aanraak, weert ze mij niet af, maar ze moedigt het ook niet aan. Ik heb haar weleens voorzichtig gevraagd of ze een relatie had, maar ze antwoordde dat haar sexleven voorbij was. Moet ik nu mijn gevoelens de vrije loop laten en mijn huwelijk op het spel zetten? Of moet ik me beheersen en wachten tot het van zelf overgaat? Jaren geleden las ik in Forum ooit een brief van een man die het voor elkaar had gekregen zijn vrouw en haar moeder tegelijk in bed te krijgen. Ik zou wel willen weten hoe hij dat geflikt heeft. Ik ben niet zo in voor een triootje, maar als dat de oplossing zou zijn...

Alsjeblieft, vertel me wat ik moet doen.

ANTWOORD

Jammer dat dr. Freud dood is, want hij had misschien raad geweten. Als een man zijn vader vermoordt om met zijn moeder de liefde te kunnen bedrijven, lijdt hij aan een Oedipus complex. Een vrouw met zo'n neiging heeft last van een Electra complex. Maar welk complex moeten we toedichten aan een vent die geilt op zijn schoonmoeder? Je zegt wel dat je van je vrouw houdt en haar niet wilt verliezen, maar analisten als Freud en ik zelf laten ons daardoor niet om de tuin leiden. In de diep donkere duisternis van je onderbewustzijn wil je je vrouw 'vermoorden', zodat je vrij bent sex te bedrijven met je schoonmoeder, maar dat heb je zo ver verdrongen dat je het zelf eigenlijk niet weet.

Soortgelijke situatie komen vaak voor in incestueuze families, ik geloof niet dat de Grieken daar een juiste benaming voor hadden. Je beweert je aangetrokken te voelen tot oudere vrouwen. Persoonlijk denk ik dat je een overdreven moeder-binding hebt. Ik vermoed dat je eigen moeder niet meer leeft en dat je dat verlies probeert te compenseren in je passie voor oudere vrouwen. En wie zou er beter in dat 'moeder-plaatje' passen dan je eigen schoonmoeder? Zo komen we weer bij onze vriend Oedipus in de buurt. Gelukkig heeft je schoonmoeder geen man meer of vriend, die uit de weg moet worden geruimd. Dat is alvast een voordeel...

Ergens kan ik wel begrip opbrengen voor je probleem. Als je mijn boeken gelezen hebt, zal je zien dat ook ik een sterke vader-binding had. Toen ik jong was, zette ik me om die reden af tegen mijn moeder, dat bleef zo tot zelfs na zijn dood. Nog steeds voel ik mij ook bijzonder aangetrokken tot oudere mannen, zeker als ze enige gelijkenis met mijn vader vertonen. Tegenwoordig is die aantrekking echter meer van platonische dan van sexuele aard.

Wat je nu eerst moet doen, is in gedachten teruggaan naar je prille jeugd en voor je zelf analyseren hoe toen de emotionele band met je moeder was. Ik denk niet dat het slim is om dat 'spelletje' met je schoonmoeder door te spelen, zonder met je eigen vrouw hierover te praten. Vrouwen voelen meer aan dan je denkt. Zonder je zelfs te betrappen tijdens een van je grijpspelletjes, voelt ze heus wel dat er iets broeit. Door je mond te houden, schep je een sfeer van wantrouwen en geheimzinnigheid. Ze zou zelfs kunnen gaan denken dat je je geile gevoelens niet alleen binnenshuis wilt houden, maar het liefst iedere vrouw zou pakken die aan jouw ideaalbeeld voldoet. En dat geeft nou niet bepaald een brede basis voor een vertrouwensrelatie. Probeer je echtgenote op een eerlijke manier duidelijk te maken welke gevoelens haar moeder bij je teweeg brengt en wacht dan af hoe ze daarop reageert. Als zij samen echt een heel goede band hebben en je schoonmoeder dezelfde gevoelens voor jou heeft als jij voor haar, komen zij wellicht met een oplossing. Zo niet, dan raad ik je aan om je sexuele fantasieën betreffende je schoonmoeder ook alleen bij fantasieën te houden, indien je jouw - volgens eigen zeggen - zo goede huwelijk in stand wilt houden. Het hangt er van af hoe intiem de band is tussen je vrouw en haar moeder. De kans is echter groot dat je vrouw jouw klunzige avances en lustgevoelens naar je schoonmoeder niet echt zal waarderen. Ze zal het eerder zien als een belediging, dat je een andere vrouw verkiest boven haar. En dan nog wel haar bloedeigen moeder! Stel je eens voor dat je vrouw liever met jouw vader naar bed zou gaan dan met jou... Hoe zou jij daarop reageren? Laat in plaats van je hormonen, je tactgevoel ook eens werken.

LIFE style

LEZERSAANBIEDING

LANDGOED LAUSWOLT IN FRIESLAND

Laat Penthouse-lezers genieten

Om er eens even helemaal uit te zijn, hoeft niet altijd het buitenland te worden aangedaan. Wie in slechts twee dagen tijd eens compleet wil relaxen, kan juist in Nederland het hart ophalen. Mits men de bijzondere plekjes weet te vinden natuurlijk. Zo'n echte aanrader is bijvoorbeeld LANDGOED LAUSWOLT, gelegen in het Friese Beetsterzwaag. Dit prachtige landgoed dat omzoomd is met fraaie bossen, heeft alles in huis om u een paar dagen intens te laten genieten. Dit alles begint eigenlijk al tijdens de laatste kilometers van de rit naar Beetsterzwaag. Wanneer u het lieflijke en bosrijke Friese dorpje binnenrijdt, raakt de drukke randstad en de stress van alledag eigenlijk al vergeten. Dan rijdt u de oprijlaan van Lauswolt op en ziet het statige landgoed als een kostbaar juweel tussen de vele bomen en gazons liggen. U snuift de geur van de oude Friese adel en het goede leven als het ware al op.

Bij binnenkomst is er voor elke gast natuurlijk eerst koffie en een dikke plak Fries suikerbrood waarna u naar uw luxe kamer wordt geleid. Na u van de bagage te hebben ontdaan, is het aan u wat te gaan doen. Wordt het wandelen of paardrijden in de bossen, een partijtje tennis op de bij het landgoed gelegen baan of toch maar naar de 9 holes golfbaan.

Mocht u uw heil liever binnen zoeken dan is er keuze genoeg. Een bezoekje aan het behaaglijk warme zwembad, de sauna, het Turks stoombad of een weldadige behandeling in de hypermodern uitgeruste beautysalon van *Jil Sander*.

Wanneer de avond valt en u voldaan van de frisse buitenlucht of de beautytreatment, voor een aperitiefje aan de bar van het hotel plaatsneemt, is het al weer bijna tijd voor het volgende hoogtepunt van de dag; het diner. De koks bereiden culinaire hoogstandjes voor u waarin u zowel invloeden van de Franse als de Nederlandse keuken zult terugvinden. Dit alles kunt u laten begeleiden door een van de mooie wijnen die op de wijnkaart te vinden zijn. Na de inwendige mens te hebben verwend, slentert u tevreden door de met Fries antiek aangeklede gangen van het hotel om u vervolgens terug te trekken in uw kamer en de stilte van de nacht tot u te laten komen.

Speciaal voor Penthouse stelde Lauswolt een 2-daags heren beauty arrangement samen. U wordt ter plekke ontvangen met koffie en suikerbrood, geniet van een culinair 4-gangendiner (à la carte), overnacht in een fraaie tweepersoonskamer (toeslag enkele kamer f 50,-). De volgende ochtend wordt u 's morgens verwacht voor een feestelijk ontbijt, 's middags nuttigt u een culinaire 2-gangen Alliance lunch. De volgende beautybehandelingen (verspreid over de twee

MANNENTAAL

SWATCH BRENGT MODE OP OOGHOOGTE

Niet alleen de horloges van SWATCH springen in het oog, ook de zonnebrillen uit de collectie van het Zwitserse merk zijn opvallend, trendy en revolutionair. Zo zien we ondermeer in de collectie het clip-on systeem. Met deze zonnebril is het mogelijk om in 'no time' van persoonlijke stijl te wisselen. De diverse basisframes die verkrijgbaar zijn, kun je gewoon zo dragen of door middel van verschillende clips weer een geheel andere te gekke uitstraling geven. (prijs basisframe f 90,-, losse clip f 60,-) Daarnaast introduceert SWATCH de zonnebrillenlijn Titanolux. De vederlichte brillen uit deze serie hebben alle de zogenaamde 'High Colour Contrast' lenzen. Deze lenzen staan bekend om hun kleurintensiverend effect waardoor contrasten beter zichtbaar zijn. De enorm flexibele titanium veren van de Titanolux, zorgen voor een optimaal draagcomfort. Modellen uit deze lijn kosten f 170,-; een schappelijke prijs voor een technisch zo perfecte bril. Wat ons betreft mag de zon gaan schijnen. (AdJ)

REDAKTIE:
ALEXANDRA DE JONG
EN MIKE DE LEEDE

dagen) zijn in het arrangement opgenomen: Een uitgebreide *Jil Sander* gezichts- en scheerbehandeling, een ontspannende lichaamsmassage van 30 minuten, lichaamspeeling, pedicure, handverzorging met manicure en handpeeling, voetreflexmassage, dode zeepakking en u krijgt een behandeling in het ionozonbad. Deze aanbieding is geldig van mei tot en met augustus op alle dagen van de week, behalve de feestdagen. De prijs van het Penthouse arrangement bedraagt f 575,- per persoon. Voor informatie en reserveringen kunt u bellen naar tel.: 05126 - 1245.

BOEKEN

'AL DE MOOIE PAARDEN' ADEMT

Drama en avontuur op literair niveau

Al de mooie paarden (De Arbeiderspers) van CORMAC McCARTHY verscheen in 1992 in Amerika en is daar inmiddels meer dan dertig keer herdrukt. Voordien was McCarthy's literaire werk alleen in kleine kring bekend. Het moet dus dit keer wel om een bijzonder boek gaan.

John Grady is zestien jaar, staat op de drempel van de volwassenheid en ziet, wanneer zijn vader stervend is, weinig perspectief meer in het leven. In Texas is er voor hem, het is begin jaren vijftig, nauwelijks kans op een toekomst. Hij besluit om samen met een andere avonturier in Mexico het geluk te zoeken. Ze reizen per paard af naar het zuiden en even lijkt het erop dat het fortuin daar werkelijk voor het grijpen ligt. Onderweg ontmoeten ze een jongen die zich een poosje bij hen aansluit. Als diens paard wordt gestolen, is de weg vrij voor het noodlot dat zich onafwendbaar aan hen zal voltrekken. Grady en zijn metgezel, beiden ervaren paardentemmers, krijgen werk aangeboden op een hacienda. De ambities van Grady blijven niet onopgemerkt en langzaam verovert hij zich een positie op de ranch. Als Grady en de dochter van de ranchero verliefd op elkaar worden, leidt dat tot de volgende fase in het drama. Als hij ook nog wordt beschuldigd van betrokkenheid bij de eerder gepleegde paardendiefstal komt de machinerie van het geweld op gang. In een Mexicaanse gevangenis hoort Grady: "Jij krijgt hier de kans om de waarheid te zeggen. Hier. Over drie dagen ga jij naar Saltillo en dan krijg jij die kans niet meer. Dan is kans verkeken. Dan de waarheid komen in andere handen. Begrijp jij. Wij kunnen hier de waarheid maken." Met die opmerking wordt over het lot van hem en dat van anderen beslist. Grady's waarheid kan daar niets aan veranderen.

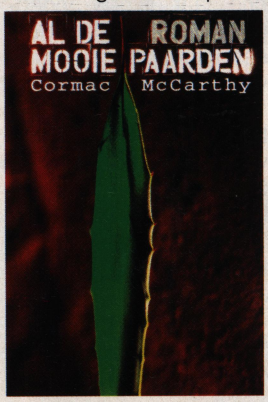

McCarthy's stijl is uiterst suggestief. De dialogen zijn sober, helder, poëtisch en vooral meeslepend. Korte dialogen in het Spaans, in een aparte woordenlijst vertaald, accentueren de toch al zo aanwezige couleur locale. De landschapsbeschrijvingen kunnen zich meten met die van Toergenjev en de tekening van de dramatiek van Mexico is alleen maar vergelijkbaar met die van schrijvers als Ben Traven en Malcolm Lowry. Het gaat hier dus inderdaad om een meesterwerk. (FW)

BONDAGE

Sara was in haar jeugd al gefascineerd door jongens. Ze maakte er in die tijd zelfs een ware studie van. Het enige dat ze als meisje graag wilde was 'een van hen' zijn. Het heeft haar gemaakt tot een vrouw die een gevoel van macht en onkwetsbaarheid met zich meedraagt. Doordat zij zich zo in de mannelijke psyche kan verplaatsen, zal een man haar nooit pijn kunnen doen. Tenminste, dat denkt Sara.

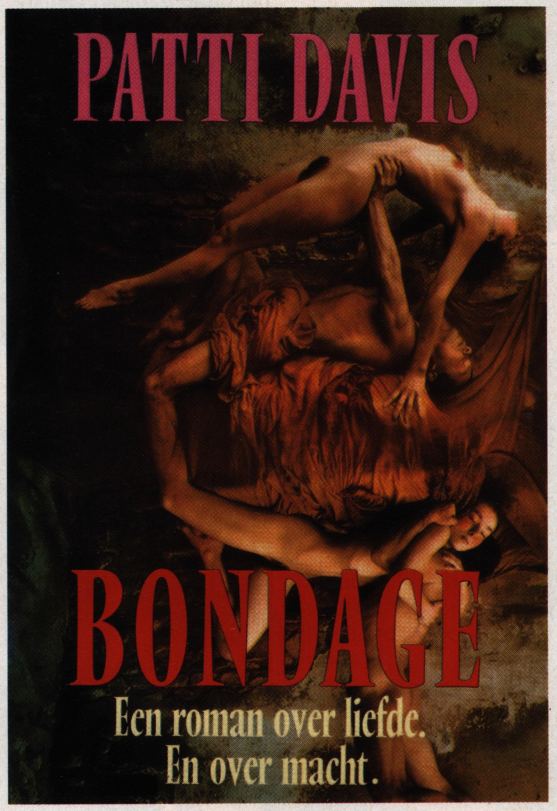

Haar hartsvriendin Belinda is heel anders. Ze is naïever, laat zich graag de mooie praatjes van 'foute' mannen op de mouw spelden. Sara probeert Belinda's ogen regelmatig te openen voor de vernederingen die op de loer liggen.

Totdat daar het moment is dat Sara de regisseur Anthony ontmoet, en beseft dat zij - in vervoering gebracht door verliefdheid - net zo kwetsbaar is als Belinda.

"'Kleed me uit,' zei hij, en haar handen gehoorzaamden, maar ze kon haar ogen niet van zijn gezicht afhouden.

Hoe ze in het bed waren terechtgekomen, zou ze zich nooit weten te herinneren. Opeens waren ze er, zijn gewicht op haar, haar mond stevig tegen zijn schouder. Ze keek naar hun reflectie in de spiegels van de kastdeuren, keek hoe hij in haar gleed, keek hoe haar benen zich om hem heen klemden. Ze was zo nat dat ze het laken onder haar vochtig voelde worden. Hij stootte zo diep in haar dat het pijn deed, maar de pijn kwam doordat ze zich tegen hem verzette, door de angst voor wat zich aan de andere kant van de pijn bevond. 'Maak je groter voor me,' zei hij, terwijl hij op haar neerkeek met nog altijd al die geheimen in zijn ogen. 'Laat me erin.'"

De relatie de Sara krijgt met de in sexuele machtsspelletjes geïnteresseerde Anthony, doet haar haar grenzen steeds verder verleggen. Totdat het moment natuurlijk daar is dat Sara gedesillusioneerd afscheid neemt van haar geliefde.

Wanneer haar vriendin Belinda enige tijd later verkracht wordt en een wanhoopsdaad begaat, besluit Sara de rollen in het spel eens om te draaien.

Het helder geschreven *Bondage* van PATTI DAVIS - dat vanaf mei in de winkel ligt - is een intrigerend relaas over sexuele macht, liefde en emotie. Door de meeslepende schrijfstijl van Davis zal de lezer het maar moeilijk naast zich neer kunnen leggen. (De Boekerij; f 27,50) (AdJ)

CLANCY'S 'DE MEEDOGENLOZEN'

John Kelly is een ex-marineman die het grootste deel van zijn militaire bestaan in Vietnam heeft doorgebracht. Hij onderhield daar nauwe contacten met de CIA. Als de oorlog is afgelopen, keert Kelly terug naar Amerika. Onder de naam John Clark stort hij zich vervolgens in de strijd tegen de drugsmafia. Kelly/Clark gaat daarbij niet subtiel te werk. Zowel grote als kleine dealers worden door hem, het liefst op sadistische wijze, opgeruimd. Kelly zelf loopt daarbij uiteraard geen schrammetje op. En passant wordt hij door de CIA ingezet op een geheime missie in Vietnam en als 'beloning' dekt de dienst zijn activiteiten in Amerika. Overigens is Kelly eigenlijk niemand anders dan een nieuwe vermomming van de aloude hoofdpersoon van TOM CLANCY: de Super-Amerikaan Jack Ryan. Het is allemaal niet echt geloofwaardig en Clancy

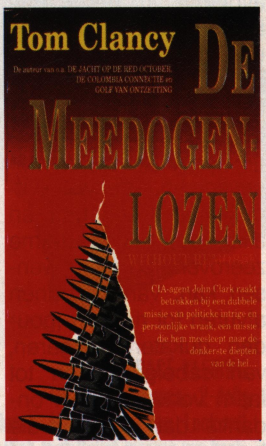

is beter op dreef in zijn echte techno-thrillers zoals 'De jacht op de red october'. Ondanks alle tekortkomingen en mankementen leest het lijvige *De Meedogenlozen* (Bruna) toch lekker weg. (FW)

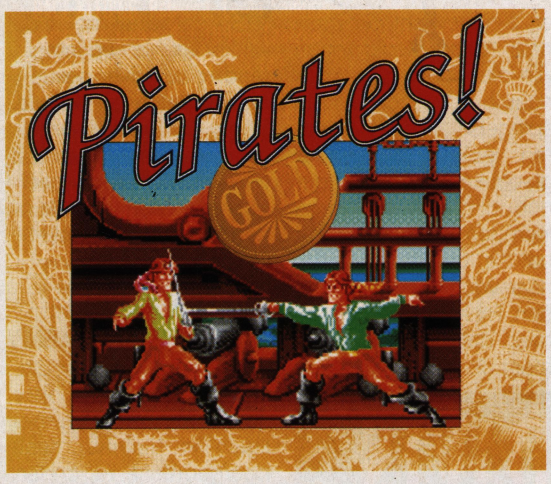

COMPUTERGAMES

DE ZEEROVERS ZIJN ONDER ONS!

Het Piet Heyn-gevoel viert hoogtij

Als kleine jochies droomden wij er al van om als piraten de wereldzeeën af te struinen, op zoek naar een vette buit, avontuur, romances met mysterieuze vrouwen (toen al) en onbekende horizonten. We werden echter journalist en huurden noodgedwongen zo nu en dan een avonturenfilm om onze honger tijdelijk te stillen. Maar het bleef knagen al die jaren. Met de ontdekking van het Amiga-spel 'Pirates!' van MicroProse (vier jaar terug alweer), hadden we eindelijk het juiste medicijn gevonden. Vanuit onze luie stoel namen we maandenlang deel aan een zeventiende eeuws avontuur in het Caraïbisch gebied. In een uiterst woelig, doch historisch juist perspectief. Compleet met schatkaarten, zeeslagen, enteringen, muiterij, man tot man gevechten, nieuwe ontdekkingen, oorlogen en alles wat een part-time zeerover zich maar wensen kan. Van kanonnen afvuren tot rijkdom (gouden dukaten) vergaren, van sabelgevechten tot faam verwerven. En ondanks dat we met die honderden uren tijdsinvestering nooit de geschiedenisboekjes zouden halen, vierde dat zalige Oudhollandsche Piet Heyn-gevoel nog een jaar lang hoogtij. Waarna we het spel geen blik waardig meer gunden. Tot onlangs de Amiga CD-32 en de CD-ROM versie uitkwam, *Pirates! Gold* genaamd. Een grafisch enorm opgewaardeerde cd-versie; realistischer, mooier, beter, sneller en dus nog verslavender dan zijn voorganger. En dat voor maar een tientje extra: f 99,- (daar kocht je in die tijd niet eens een aftands galjoen voor!). De bijgeleverde documentatie is overigens een stuk beknopter dan bij de vorige versie. En men had de 32 bits nog veel beter kunnen benutten. Desondanks een regelrechte aanrader. Verkooplnfo: Homesoft, 023-311241. (MdL/JE)

VIDEO

PENTHOUSE TOP 5

Voor fijnproevers

1. **THE PIANO** (Warner; huurvideo)
Heftige passies rond de piano van de stomme

Schotse vrouw Ada (zeer geloofwaardig neergezet door Holly Hunter), die in de 19e eeuw met haar dochter naar Nieuw Zeeland verkast en geen contact heeft met Stewart (acteur Sam Neill), de man aan wie zij is uitgehuwelijkt, maar wel met buurman Baines (gespeeld door Harvey Keitel, die daarmee definitief de doorbraak forceerde naar het grote publiek). Een ingetogen meesterwerk, dat u gezien moet hebben. Regie: Jane Campion.

2. **THE FUGITIVE** (Warner; huurvideo)
Dr. Kimble, een gerespecteerd chirurg (Harrison Ford), wordt onterecht beschuldigd van de brute moord op zijn vrouw. Het bewijsmateriaal wijst echter allemaal in zijn richting

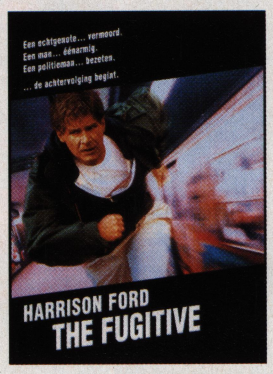

en hij wordt veroordeeld tot een dodelijke injectie. De wanhopige Kimble ontsnapt, met slechts één doel voor ogen: de eenarmige moordenaar vinden van zijn vrouw. Terwijl hij meedogenloos wordt opgejaagd door Sam Gerard, een geobsedeerde U.S. Marshall (Tommy Lee Jones). Een keiharde thriller over een keiharde *manhunt*. Spectaculair! Regie: Andrew Davis

3. **LAST ACTION HERO** (Columbia; huurvideo)
Behoorlijk *weirde* actiekomedie met Arnold Schwarzenegger, die naast zichzelf ook Jack Slater neerzet, een meedogenloze, stoere filmheld die nooit een gevecht verliest. Zijn filmwereld wordt echter wreed verstoord, wanneer een magisch bioscoopkaartje

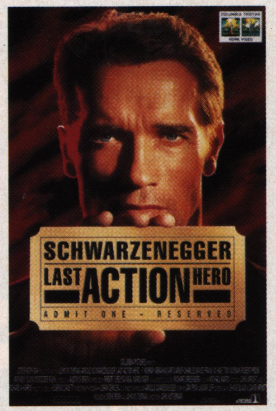

de elfjarige Danny Madigan (Austin O'Brein) vanuit zijn bioscoopstoel ín de film doet belanden. Samenwerken met zijn grote held, betekent voor Danny het uitkomen van zijn wildste fantasieën: hij botst met auto's, vliegt door ramen en schiet *bad guys* neer. Slaters wereld wordt pas echt gecompliceerd als hij de 'slechterikken' moet volgen naar Danny's echte wereld, waar hele andere wetten gelden dan op het witte doek. Regie: John McTiernan.

4. **BLAST 'EM**
(Prime Time; koopvideo)
Een brutale Italiaanse documentaire over jagende tableau-fotografen en hun beroemde jetsetprooien. Centraal staat de bezeten Victor Malafronte, die bekendheid geniet als de meest agressieve en getalenteerde jonge hond van de nieuwe generatie paparazzi's. Hij en zijn collega's verschaffen een

onthullende blik achter de schermen van de zelfkant van de fotografie, een *ride on the wild side*, waar de term 'ethiek' op zijn zachtst gezegd multi-interpretabel is. f 29,95.

5. **THE MISSION, SUM & SUBSTANCE** (PolyGram; koopvideo)
De 14 'beste' videoclips van de Engelse band The Mission (atmosferische New Wave vol power, mist en spinnewebben). Voortbordurend op de eerder verschenen compilatie 'From Dusk Till Dawn' uit 1988. Alleen staan op deze '93-release 7 extra tracks, waaronder de nieuwe uitvoering van 'Tower of Strength', 'Never Again', 'Like a Child Again' en de Armageddon mix van het nummer 'Beyond The Pale'. De beeldkwaliteit van deze koopvideo (die ook op cd verkrijgbaar is) is uitzonderlijk goed. Dit zoethoudertje voor de fans kost f 39,95; het wachten is nu op echt nieuw materiaal. (MdL)

VIDEO-JAARBOEK

Tijdens de Video Week (de eerste week van april) heeft de Stichting Videofilm Promotie haar eerste *Video Jaarboek* op de markt gebracht. Een handzaam naslagwerkje barstensvol informatie over films en acteurs. Er staat bijvoorbeeld een overzicht in van alle films die de afgelopen drie jaar in de Videoverhuur Top 100 stonden; een uitgebreide beschrijving van de Speelfilm Top 100 van 1993; alle videohighlights van 1994; en vier specials (over Steven Spielberg, Winona Ryder, Harvey Keitel en 'De Spierballen van Hollywood'). Het Video Jaarboek kost f 9,95 (Bfr. 200) en is verkrijgbaar in ruim 600 videotheken. (MdL)

KUNST

SYNTHESE TUSSEN GEK EN SERIEUS

Voor interieurfreaks met lef

In het centrum van Den Haag - om precies te zijn in de Prinsestraat 90a - vestigde zich onlangs een bijzondere interieur-galerie, genaamd *M.A.D.-design*. Deze afkorting staat voor Modern Art & Decoration maar natuurlijk is er ook de knipoog naar het Engelse woord 'mad'. Want qua vormgeving zijn de objecten die bij M.A.D.-design te bewonderen en te koop zijn wel degelijk een beetje gek; types die van een burgerlijk en stereotiep interieur houden, zijn in de Prinsestraat niet aan het juiste adres.

Eigenaar van de interieurgalerie AD MEULENBERG begon ooit met het verzamelen van moderne kunst uit de jaren '60 en '70 om uiteindelijk van zijn hobby zijn professie te maken. Vele van zijn aanwinsten staan nu geëxposeerd in de galerie en zijn aangevuld met avantgardistische ontwerpen van hedendaagse binnenhuisarchitecten. Of het nu de collectors items zijn of de meubels van vandaag de dag die we bij M.A.D.-design bewonderen, ze voldoen alle aan twee vereisten. Ten eerste zijn het kunstwerken, pure kunstwerken die - ook al zouden ze niet functioneel zijn - een lust voor het oog zijn. Ten tweede zijn alle meubels functioneel en bieden alle comfort dat men van een meubelstuk mag verwachten.

Naast meubels zien we bijvoorbeeld ook schilderijen van Nederlandse kunstenaars, verlichting, glas-kunst, vloerkleden en sieraden. M.A.D. is geopend van woensdag tot en met zaterdag van 11.00 uur tot 17.00 uur. Tel.: 070 - 3621212. (AdJ)

CULINAIR

EEN STUKJE VULKANISCH ITALIË

In Arnhems ristorante 'Vesuvius'

De authentieke Italiaanse keuken behelst oneindig veel meer dan de sterk vernederlandste fastfood-pizza. Een 'ristorante' waar dit duidelijk naar voren komt, vindt u in hartje Arnhem. Het daar gevestigde *Vesuvius*, is met zijn 2 meter breedte het smalste 'ristorante' van Nederland. PETER AANDEWEG, de sympathieke eigenaar is niet bepaald een ras-Italiaan, maar wel een kok van professie, die zich serieus heeft verdiept in de Italiaanse cuchina.

"Natuurlijk staan er ook pizza's bij ons op het menu, maar ze zijn slechts een onderdeel van de kaart; eigenlijk bijzaak. De pizza is namelijk oorspronkelijk bedoeld als tussendoortje". Als belangrijkste specialiteit van het huis noemt hij de service. Samen met zijn spontane vriendin KITTY RUTTEN geeft Peter zijn gasten in het elf tafeltjes tellende ristorante nog echt het gevoel of ze thuis zijn. "In Italië is eten is een typisch familiegebeuren; lekker losjes en rommelig. En vooral: gezellig. Dat streven wij in Vesuvius ook na. Een heuse Italiaanse sfeer," aldus Kitty.

Op de goed verzorgde menukaart vinden we ondermeer: 'Zuppa con Lumache' (gekruide wijngaardslakkensoep), 'Risotto Portofino' (rijst met mosselen, garnalen, inktvis, paprika, uien en knoflook), 'Sogliola alla Mugnaia' (gebakken zeetong met citroen, knoflook en wijnsaus). Allemaal gerechten voor een prijs om je vingers bij af te likken; het duurste twee-persoons hoofdgerecht dat de kaart kent, kost nog geen vijftig gulden. Specialiteiten als lamszadel en zwaardvis kunnen ook voor u bereid worden, mits u uw wensen van tevoren even aankondigt.

Vesuvius is gevestigd op het Willemsplein 12 in Arnhem en geopend van dinsdag tot en met zondag, van 16.00 uur tot 22.30 uur. Telefonisch reserveren (via 085-432385) valt aan te bevelen. Buon Appettito. (MdL/ foto: JvdK)

MANNENTAAL

RAPID-ICE KOELT SNELLER DAN SNEL

De zomer is nabij. Verlangend kijkt eenieder al weer uit naar die paar weekeinden dat we hier en masse naar buiten trekken en die enkele zwoele avond die ons heel even het gevoel geeft in Zuid-Europa te vertoeven. Juist op die dagen heeft men behoefte aan een koud natje. En dat blijkt vaak een probleem. Witte wijn die u vergeten had in de koelkast te leggen, blikjes bier en frisdrank die - hoe jammer - nog op het balkon stonden te sudderen. Wijnkoperij SCHNEIDER bracht daarom heel slim de *Rapid-ice* op de markt. Deze koelelementen legt u in uw vriesvak en schuift u even later om uw te koelen kostbaar vocht. Na luttele minuten zult u 't constateren: Inderdaad, 't is ijs- en ijskoud. De *Rapic-ice* is leverbaar in een groot en klein formaat. De ene voor blikjes de andere om uw champagne/witte wijn in no time op een decoratieve manier te koelen. U koopt deze koele vriend voor f 14,95 (voor dat prijsje heeft u 1 groot element of 2 kleine). Verkoopinformatie: 015-610021. (AdJ)

MUZIEK

GEVOELIGE BETONNEN KLANKEN

Voor ziel en zaligheid

God, wat waren mijn verwachtingen hooggespannen, na de veelvoudige beluistering van de hypermanische debuut-cd *Nurse* van het manisch opgefokte trio THERAPY? uit Noord-Ierland. Toen ik beslag wist te leggen op opvolger *Troublegum* (verpakt in een apothekersdoosje), lag-ie dan ook in één ademteug op de cd-speler. De versterker werd op volle oorlogssterkte gezet en ik liet mij vrijwillig onderdompelen in deze woelige zee van uiterst goed verteerbare, heerlijk rockende noise. Het werd euforie alom, 14 nummers lang. De samenwerking met STING-producer CHRIS SHELDON heeft zijn vruchten afgeworpen. De rebelse sound van 'Troublegum' is verbluffend on-Iers te noemen en de composities zijn sterker dan die op 'Nurse', toegankelijker ook. De maffe teksten vol humor, die aan de zonderlinge geest van de 28-jarige zanger ANDY CAIRNS zijn ontsproten, behoren tot mijn *all time favourites*. 'Troublegum' is een klassieker pur sang, die de internationale doorbraak van dit trio zal forceren, let maar op. (A&M/Polydor)

* Het in Seattle gelegerde ALICE IN CHAINS houdt kennelijk van semi-akoestische tussendoortjes. Na hun goed verteerbare, slechts vier nummers tellende *SAP* is er nu de mini-cd *Jar Of Flies*, die doorgaat waar SAP ophield. Ook deze zeven nieuwe songs staan weer garant voor puur luisterplezier. Authentiek als ze zijn, sferisch en bloedmooi. De zwartgallige, zwaar depressieve teksten van zanger/probleemgeval LAYNE STANLEY zijn wederom zoals zijn naam doet vermoeden: messcherp. Als 'Jar Of Flies' een poging is om onder het eendimensionale grunge-juk van

daan te kruipen, dan mag deze geslaagd worden genoemd. De bijna 31 minuten durende mini-cd is in ieder geval een bescheiden meesterwerkje. Het wachten is nu op de échte opvolger van AlC's legendarische album *Dirt*. (Columbia/Sony)

* Aangenaam verrast waren we in '93 met de punky cd *The Fall Of The Mopsqueezer* van FLOP (niet bepaald een naam waar je wereldberoemd mee wordt). Vier jonge wijsneuzen uit Seattle; begenadigde makers van lekkere energieke songs, die melodieus klinken en bol staan van melancholie. Hun nieuwe cd, *Whenever You're Ready*, klinkt een stuk gladgestrekener dan de voorganger; meer geproduceerd (*overgeproduceerd* misschien wel, zodat dit produkt zonder al te veel problemen in eigen land enige airplay kan vergaren). En dat betekent incasseren voor de fans, die het nieuwe FLOP-keurslijf maar moeten slikken. De 17 composities zijn echter wel van hetzelfde kaliber als de voorganger. De Floppers zelf zijn laconiek over het resultaat: "Ach, eigenlijk zijn we professionele komedianten. Dat mensen dit beschouwen als muziek is tot hier aan toe. Maar als ze erover gaan klagen, moeten we ze er toch dringend op wijzen dat dit slechts één grote grap is. Meer niet." (Epic/Sony)

PIEMELEN

Schrik niet: we gaan het hebben over typisch Amerikaanse rap uit ... Enschede. Van COOLY D., een uit de achterhoekse klei getrokken 'homy', die Newyorkse *street language* bezigt of-ie er vandaan komt. Samen met de wél uit die stad afkomstige 'dude' GLAZE vormt hij FLIP DA SCRIP, een rap-act met de ballen op de juiste plaats. *Real gangsters are dead or in jail*, vindt het tweetal, voor wie onderwerpen als AK 47, Uzzi's en dode lichamen taboe zijn, omdat ze niet tot de Europese belevingswereld behoren. Daarom hebben ze in hun raps gekozen voor humor, grappen en feesten, ondergedompeld in een gezonde dosis sex. Deze explosieve mix valt 64 minuten lang te genieten op hun debuut-cd *Product Of Da Piemel*, waarop 21 on-Nederlands goede statements prijken. Uiterst veelzijdig en aangenaam gevarieerd. "Wij maken muziek omdat wij het niet kunnen laten," aldus de rappers. "Het verschaft ons een uitlaatklep, kracht en innerlijke rust." Ja, ja. Maar als puntje bij paaltje komt, lopen ze gewoon hun piemel achterna. (CNR/Indisc)

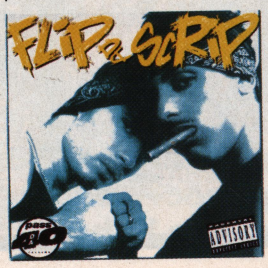

* Good old HERMAN BROOD had schilderskwast en spuitbus even aan de kant gelegd om in alle stilte aan een nieuwe cd te kunnen werken. De kenners weten op zo'n moment dan genoeg: als Brood stilvalt en *niet* de publiciteit zoekt, dan is er iets heel bijzonders aan de hand. En dat blijkt te kloppen: Brood is weer verliefd en heeft daarnaast een dijk van een album gemaakt, *Fresh Poison* geheten. Veel krachtiger dan wij de afgelopen jaren van hem gewend waren, zowel in compositie (lekker kort), in muzikale invulling (heerlijk scheurende gitaren) als bij stem (Broodiaans goed). De energie is hervonden, de strijdlust weer present. Luister maar eens naar de single 'Vision', een representatieve, zweterige Brood-klassieker. Dat wordt weer touren langs het clubcircuit. Gaat dat horen, gaat dat zien. Dan zult u er, net als platenmaatschappij Sony en ik, ook weer brood in gaan zien.

* Ook STEF BOS is weer aan het luisterfront aanwezig met een ijzersterk nieuw produkt. Na zijn door pers en publiek alom geprezen debuut *Is Dit Nu Later* uit 1990, werd hij overladen met prijzen: de Zilveren Harp, een dubbel-platina cd, een Edison en de Pall-Mall Export Prijs. Ook zijn tweede cd, *Tussen de Liefde en de Leegte* (uit 1992), werd platina. En dat verwachten wij eigenlijk ook van zijn nieuwste, kortweg *Vuur* getiteld. Wat u kunt verwachten? Typische Stef Bos teksten ('Pepermunt, pepermunt. Het is de protestantse cocaïne, voor de gereformeerde junk'), gezongen met een aanstekelijke zachte 'g', geplaveid op een weg van lome, easy listening klanken met hier en daar een messcherpe uithaal. 'n Klasse apart. (CNR/Indisc)

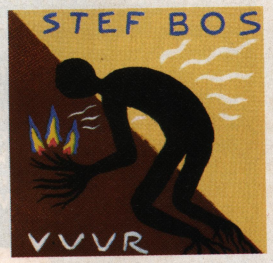

Als u nog meer wilt trekken...

(Afgebeelde accessoires zijn optioneel.)

De Daihatsu Rocky heeft een trekkracht van 3.5 ton! De dichtstbijzijnde Daihatsu dealer vindt u in de Gouden Gids onder de A van autodealer. De Rocky is al verkrijgbaar als 'four-seater' vanaf f 60.795,- en als 'two-seater' vanaf **f 54.295;-.**

DAIHATSU ROCKY. KRACHT EN COMFORT.

DAIHATSU HOLLAND B.V., VIANEN. TEL. 03473-70505. PRIJZEN ZIJN INCL. BTW DAIHATSU EN EXCL. KOSTEN RIJKLAAR MAKEN. PRIJS EN MODELWIJZIGINGEN VOORBEHOUDEN. SE&O.

MANOUK VAN DER MEULEN

"Tijdens die eerste nacht raakte hij mij met geen vinger aan. Misschien wil hij me nu wel, hoopte ik de volgende ochtend vroeg. Ik voelde dat hij wakker was. Voorzichtig opende ik mijn ogen. En daar zat hij, op de rand van het ledikant, zijn schoenen te poetsen..."

GIDEON VAN AARTSEN

In de soap *Onderweg Naar Morgen* speelt ze de door diepe verlatingsangst gekwelde Daphne Reitsema. Pim de la Parra kroonde haar tot 'Koningin van de Minimal Movie' en komende zomer hoopt ze in het Britse film-circuit naast Bergman-acteur Erland Josephson te debuteren. Manouk van der Meulen, commune-kind, afgewezen door de Toneelschool, verlaten door haar 'grote liefde', misbruikt door regisseurs, maar sterk en gelouterd door de talloze barsten in haar spiegelbeeld.

"Bij mijn dood wil ik geen tranen. De bezoekers van de rouwdienst moeten slap van de lach over mijn kist hangen. Want het is toch hartstikke humoristisch? We puffen en sjouwen ons gek om een bepaald doel in dit leven te bereiken. En dan, plots, doet iemand het licht uit. Dood. Einde. Hahaha. Gefopt!"

Zo eindigt dit vraaggesprek met actrice Manouk van der Meulen, 32 jaar jong (of oud?), geboren in Rotterdam, dochter

FOTOGRAFIE: PATRICIA STEUR

van een van de topmanagers van het Unilever-concern.

Televisie-kijkend Nederland kent haar van *soaps* als *Spijkerhoek* en het op werkdagen uitgezonden *Onderweg Naar Morgen*. Maar ze schitterde ook in cult-movies als Paul Ruvens *Max, Laura, Henk & Willie* en Pim de la Parra's *Dagboek Van Een Zwakke Yogi*. Vluchtig beschouwd lijkt ze door al haar verschillende rollen wispelturig en onberekenbaar. 'Lijkt', want al pratend blijkt ze wel degelijk kapitein op haar eigen levensschip. Alle stormen en stromen ten spijt, is ze vastbesloten in haar koers.

Haar uitbundige lach vult de holle ruimte van de lege vergaderkamer in het studiocomplex van Joop van den Ende. Manouk heeft even een paar uurtjes vrijaf. Straks moet ze weer in de huid van Daphne Reitsema kruipen, een van de hoofdrolspeelsters in *Onderweg Naar Morgen*. De perschef van deze succesvolle soap heeft ons in de vergaderruimte gedropt, met een thermoskan zwarte koffie. Manouk heeft zojuist ingeschonken, in een kopje dat er nog stond van de vorige dag, met een aangekoekte suikerlaag in de bodem. "Is er iets? Wat kijk je raar," zegt ze. "Dat kopje," wijs ik, "da's vies."

"Haha, maar lang niet zo vies als jouw gezicht!" De tegenwoordig kortgelokte actrice klapt dubbel van het lachen. Haar open, bijna kinderlijke lach breekt het ijs voor het vraag- en antwoordspel dat komen gaat. Allereerst reizen we terug naar het begin van de jaren zestig, naar Zweden, waar Manouk de eerste helft van haar jeugd doorbracht.

"Ik was een paar weken oud, toen we naar Zweden vertrokken. Unilever stuurde mijn vader voor een periode van zeven jaar naar dat land. Mijn jongste broer, Mikkel, is in Zweden geboren. We woonden in een buitenwijk van Stockholm. Ik herinner me dat ik Nederlands leerde aan mijn vriendinnetjes, dat vonden de mensen daar geweldig interessant. En als ik mijn ogen sluit, doemen de bergen en de bossen weer op, maar ook de stille strijd van mijn moeder. Zij was behoorlijk op zichzelf teruggeworpen. Ze kende de taal niet en ze zat daar met drie kinderen in dat huis, terwijl mijn vader al maar moest werken. Om zich toch te vermaken, fotografeerde ze veel, een hobby die ik van haar heb overgenomen.

"Hoewel ik de taal indertijd rap sprak, lepel ik nu nog maar een enkel zinnetje Zweeds op. Ik was zeven of acht, toen we weer in Nederland gingen wonen. Een paar keer ben ik teruggereisd naar de plekken van mijn jeugd. Maar nee, ik zou er niet meer willen leven. Zweden zijn ook zulke gesloten mensen. De enige Zweed die ik nog weleens zou willen ontmoeten, is Ingmar Bergman, de grote regisseur. Maar dan moet ik wel snel zijn, de man is al bijna dood."

Waar woon je tegenwoordig?

In Amsterdam, aan een gracht, in hetzelfde huis als mijn oudste broer Peter. We bewonen ieder een eigen etage. Mijn broers en ik hebben een waanzinnig goed contact. We lopen zonder kloppen bij elkaar binnen, delen dezelfde vrienden en andere sociale contacten, onze privélevens lopen volkomen door elkaar heen.

Een aantal jaren geleden liet je jezelf naakt fotograferen door Penthouse. Ik heb vernomen dat je je jongste broer meenam om de foto's vooraf te 'keuren'.

Oh zeker, dat doe ik nog steeds. Als ik belangrijke dingen moet doen of beslissingen moet nemen, roep ik de hulp van Mikkel en Peter in. Ik werk nu aan mijn eerste boek, een novelle met korte fragmenten uit mijn leven. Telkens als ik een stuk afheb, laat ik het door een van mijn broers lezen. En zit ik met liefdesgedoe, dan zijn ze er ook voor me. Mijn vriendjes - ik heb er niet zo héél veel gehad - worden ook altijd flink gekeurd door mijn broertjes.

En hebben jouw broers vriendinnetjes?

(Spontaan lachend:) Ja ja, we hebben heus geen incestueuze relatie hoor, als je dat misschien mocht denken. Mikkel is net vader geworden en Peter woont met een vriendin samen.

> Het is een lastig en emotioneel beladen thema: Kun je van meerdere mensen tegelijk houden en zo ja, moet je dan ook allemaal sexueel met ze in zee gaan...?

De hechte band met je broers, spruit die voort uit de genoten opvoeding?

Ik weet het niet, ik vind Mikkel en Peter gewoon ontzettend leuk. Maar er zijn wel een paar dingen in het verleden gebeurd: mijn ouders hebben bijvoorbeeld een tijd geprobeerd ons gezin deel uit te laten maken van een *commune*. 't Is wel grappig, ze koesterden toch andere beelden dan de doorsnee-burger over de samenleving. Helaas pakte het niet zo goed uit. Het begon allemaal met een groep mensen, met wie we een aantal malen op vakantie waren geweest. Met een kleine dertig mannen, vrouwen en kinderen werd een groot huis gehuurd en voortaan zouden we als één commune verdergaan. Leuk, eerst was het net vakantie. Maar al na een paar maanden staken de eerste, onoverkomelijke problemen de kop op.

Problemen?

Ja, financiële problemen bijvoorbeeld. Wie moest wat betalen? En er waren er een paar, die zeiden: "Jongens, we trekken ons terug, we durven het toch niet aan." Zo brokkelde de commune af. Mijn ouders kozen uit puur idealistische overwegingen voor de commune-vorm van samenleven. Ze vonden dat je je kinderen op een bredere basis moest opvoeden. Een commune bood meer dan de eenzijdige en wat benauwde éengezinssituatie. Ze vonden dat wij best meerdere ouders konden hebben, meer mensen die ons grootbrachten. Bovendien werkten ze allebei, dus was het helemaal niet zo'n gek idee om de zorg over de kinderen mede aan de overige commune-leden over te dragen. Ach, je moet het ook allemaal een beetje zien in de tijdgeest, eind jaren zestig, begin jaren zeventig. Het commune-idee sprak toen veel mensen aan. Er waren er echter maar enkelen die het ook daadwerkelijk probeerden.

Hoe ervoer jij het?

Het sprak mij absoluut niet aan! En dat zie je dus ook bij Mikkel en Peter. We zijn alledrie nogal op onszelf, echte individualisten. We kunnen best heel sociaal zijn, maar we laten niet snel anderen binnen in onze levens. We trekken erg naar elkaar toe, het is 'wij en de buitenwereld'. En van leven in groepen willen we helemaal niets meer hebben.

Wat ging er dan zo verschrikkelijk fout in die commune?

Het begon al dat je de ene persoon heel aardig vond, maar de andere weer totaal niet. En als die laatste je dan zei dat jij moest afwassen, dat accepteerde je dat gewoonweg niet! Wat ik ook vreselijk vond, was dat ik in een heel klein kamertje moest slapen. Voorheen woonden we in een riant huis en ik had een prachtige eigen slaapkamer. Nu moest ik in dat hok. Nee, op een heleboel vlakken zag ik het allemaal niet zitten.

En hoe ging het sexueel binnen de commune?

Tja, nou, het was dus zo dat men meerdere relaties had. Zowel binnen als buiten de commune.

En je ouders?

Eh...ja...

Kon je daar tegen, als kind?

Toen werd het mij als iets heel gewoons voorgeschoteld. Ik stond er zelfs heel erg achter. Pas later heb ik ingezien dat het toch ook heel wat verdriet heeft teweeggebracht. 't Is toch moeilijk als een van je ouders een verhouding heeft met een ander. Heel moeilijk te verdragen, ook al vind je rationeel dat het moet kunnen. Het is een lastig en emotioneel beladen thema: Kun je van meerdere mensen tegelijkertijd houden en zo ja, moet je dan ook allemaal sexueel met ze in zee gaan.?

Wat vind jij?

Wij alledrie, de kinderen dus, moeten daar niets van hebben. Da's een direct gevolg van die commune-periode. We zijn niet heilig of zo, weleens een fout gemaakt hier of daar, maar we hebben het verdriet gevoeld, het stille verdriet van onze ouders. Peter, Mikkel en ik zijn over het algemeen alledrie zeer monogaam. En het gekke is: dat zie je dus ook bij de andere kinderen die met ons in die commune hebben geleefd. Ze hebben allemaal gewoon één man of één vrouw. En verder geen gezeik!

En jij?

OP DE MAN AF

Publius Ovidius Naso (43 voor Chr.-8 na Chr.) was een Romeins schrijver, die zijn laatste naam (letterlijk: neus) heet te danken aan zijn fors uitgevallen reukorgaan. Naast de vele belangrijke werken die hij heeft geschreven, zette hij zich ooit aan *Ars Amandi*, de 'Kunst van het Minnen', een handleiding voor jongelieden op vrijersvoeten: 'Indien iemand in dit land de kunst der liefde niet machtig is, laat hem dan dit boek lezen, door die lectuur zal hij als deskundige het liefdespad betreden.'

Robert-Henk Zuidinga

Een vertaling, die in 1941 uitkwam onder de titel *De kunst der vrijage. Twintig eeuwen oude, maar niet verouderde Liefdeswenken*, biedt ook hen die geen Latijn in hun pakket hadden de gelegenheid hun voordeel te doen met de inzichten van de oude Naso.

De schrijver begint met wat tips waar een geslachtsrijpe jongeling huwbare deernen kan ontmoeten. Vooral in de schouwburgen heeft men de meisjes maar voor het uitkiezen: 'Zij komen er om te kijken, maar tevens om bekeken te worden; voor kuische preutschheid zijn die gelegenheden niet bevorderlijk.' Keus zat: 'Kijkt ge uit naar een zeer jong meisje, dat nog in den groei is, een onbedorven onschuld zal zich aan U voordoen; verlangt ge een volwassene, duizend volwassen meisjes zullen U bekoren. Of ge wilt of niet, ge zult niet weten wie te kiezen. Hebt ge bijgeval meer plezier aan een rijper meisje, dat meer ervaring heeft, geloof me, daarvan is een nog ruimere schare voorhanden.'

Voor verlegenheid of angst om afgewezen te worden, is in Ovidius' visie geen plaats. Integendeel, een jongeman op jacht kan niet genoeg eigendunk hebben: 'In de eerste plaats moge in Uw binnenste het vertrouwen ontwaken, dat ge ze alle kunt vangen. Ge zult ze vangen, ge hebt alleen de strikken maar uit te zetten. Eer zullen in de lente de vogels en in den zomer de krekels gaan zwijgen, dan dat een vrouwtje, dat op liefdevolle wijze wordt aangezocht, een jongeling zou afstooten. Zelfs zij, van wie ge zoudt meenen, dat ze er niets van moet hebben, wil in haar hart wel. Een meisje weet, wat ze verlangt beter verborgen te houden. Is bij ons mannen alom gebruikelijk niet zoo maar om liefde te verzoeken, de vrouw zal, als ze eenmaal door liefde bevangen is, gaarne een smeekende rol vervullen. In de weide loeien de koeien immers om den stier en hinneken de merries om den hengst. Bij ons mannen is de hartstocht niet zoo hevig, noch leidt ze tot onzinnige dingen. Maar bij de vrouwen!'

Is het eerste contact, met meer of minder geweld, eenmaal gelegd, dan wordt het misschien tijd voor een dineetje voor twee. En ook daarbij hoort een waarschuwing: 'Maar ge moet bij die avondfeesten niet te veel op 't bedriegelijk lamplicht vertrouwen, want zoowel de duisternis als de wijn maken het moeilijk een schoonheid te beoordelen. In het donker komen de fouten niet uit en blijft ieder gebrek verborgen. In zoo'n nachtelijk uur kan de eerste de beste een schoonheid lijken. Neen, juweelen, purperen stoffen, gezichten en gestalten moet men bij daglicht keuren.' Blijkt de prooi in het volle licht mee te vallen, dan staat de jager een heel scala ten dienste van technieken om haar hart definitief te veroveren: vlei, schrijf minnebriefjes, geef haar kleine maar wèlgekozen geschenkjes en, als alles faalt, pleng wat tranen ('met tranen kunt ge diamant week maken'). Ovidius doet daar gratis wat praktische tips bij: 'Friseer Uw haren niet met een krulijzer en wrijf uw beenen niet glad met puimsteen. Mannen staat juist goed als ze hun schoonheid niet verzorgen. Mannen moeten zien te behagen door fijnen smaak; laat ze zorgen, dat hun lichamen gebruind zijn, dat hun toga goed zit en geen vlekken heeft. Voorts, dat Uw stugge haardos goed gekapt is, dat Uw nagels niet te lang en goed schoon zijn en er geen haartjes uit Uw neusgaten groeien. Tenslotte, waak ervoor, dat ge geen hinderlijke mannenlucht afgeeft.'

En dan nadert onvermijdelijk het moment, dat de eerste kus gestolen moet gaan worden. Hier ligt uitsluitend een taak voor de man. 'Het is merkwaardig, dat sommige vrouwen zich schamen met liefkoozingen aan te vangen, maar het niettemin aangenaam vinden ze te ontvangen als hun vriend maar begint. Ach, een jongmensch dat verwacht dat een meisje zal voorgaan en hem erom vragen, heeft wel een veel te grooten dunk van zijn uiterlijk schoon. Neen, de man moet voorgaan, de man moet smeekende woorden stamelen, het is de rol van de vrouw die beden vriendelijk op te nemen. Smeek, om haar te vermurwen, ze hunkert slechts naar die smeekbeden. Indien ge evenwel bemerkt, dat Uw gebeden afstuiten op overdreven trots, zie dan van de onderneming af en ga heen.'

Maar als het haasje wel gestrikt wordt, is dan het doel bereikt, ligt hemels geluk van dan af voor het oprapen? Welnee, dan begint het hele gedoe weer van voren af aan: 'Niet dat mijn critiek U doemt U tot één meisje te bepalen! Dat verhoeden de goden! Neen, wees gerust wat dartel, maar houdt Uw vergrijp onder den mom van een onschuldige flirt verborgen, want men moet nooit op eigen zonden prat gaan.' En: 'Wanneer Uw avonturen, die ge goed verborgt, toch aan het licht treden, moet ge, ook al zijn nòg zoo ontdekt, tot het uiterste ontkennen. Wees vervolgens niet onderdanig of aanhaliger dan gewoonlijk: dat zijn juist de kenmerken van een schuldig geweten. Maar beperk Uw gewone omhelzingen niet, alleen zoo kunt ge loochenen, dat ge reeds tevoren liefde hebt gesmaakt.'

Obelix zei het al tegen Asterix (en hij tikte daarbij tegen zijn voorhoofd): *"Ráre jongens, die Romeinen."*

SUZE VAN GRONINGEN

Ik heb nu een verhouding, ja. Sinds ruim een jaar.

Goed, daar komen we straks op. Maar eerst: Welke scholen heb je doorlopen?

Ik deed de HAVO aan 't Kennemer Lyceum. En daarna drie ochtenden per week Moeder-Atheneum. 't Kennemer was een keurig rijkeluisschooltje, vlak bij ons huis in Bentveld. Het Atheneum heb ik niet afgemaakt, ik wilde naar de Toneelschool in Amsterdam. Op mijn zeventiende deed ik daar auditie, maar ik werd afgewezen. Toen heb ik mijn geluk in Antwerpen gezocht, daar werd ik wèl aangenomen. Maar langer dan een jaar hield ik het in Antwerpen niet uit. Ik voelde mezelf heel ongemakkelijk op die ouderwetse school. Ik ben er weggegaan en dacht: Ik doe nog een keer auditie in Amsterdam, met wat ik in Antwerpen heb geleerd moeten ze me toch wel aannemen. Maar ik werd meteen weer afgewezen, met de mededeling: "Je bent nog slechter geworden dan eerst!" Twee weken later haalde ik mijn revanche: de hoofdrol in een speelfilm.

Niet zo snel; ik las ergens dat je al op je zestiende het huis uitwilde. Pa van der Meulen verhinderde dat.

Ik was enorm rebels. Ik had al een paar jaar een vriendje, Jan-Willem, en ik wilde bij hem gaan wonen. Maar mijn vader vond me nog te jong. Gek eigenlijk, want toen ik veertien was, stonden mijn ouders al toe dat hij bij me sliep. Jan-Willem zat bij mij op school, drie klassen hoger. We kregen verkering toen ik 13½ was en hij bijna 17. Na een jaar wisten we dat we 'het' samen wilden doen. Dat bekenden we elkaar, heel fragiel, pril en blozend. Op een avond mocht hij van mijn ouders bij mij op de kamer slapen. Maar ik werd die dag ongesteld. Oh shit!, dacht ik, misschien wil hij me nu wel niet! Misschien wordt het nu één grote afknapper! Toen herinnerde ik me een boek van Jerzy Kosinski, dat ik net had gelezen. Daarin stond een fragment, waarin het meisje bij 'de daad' ongesteld was, heel poëtisch beschreven: het *marmerrood*, enzovoorts...

Weet je wat, bedacht ik me snel, ik laat hem vanavond heel slinks, vóór we naar bed gaan, even die pagina lezen. Dan begrijpt-ie het misschien. Zo gezegd, zo gedaan. Maar Jan-Willem snapte er niets van. Komt z'n vriendinnetje met zo'n moeilijk boek. "Ja eh, mooi hoor," zei-ie, maar de link legde hij totaal niet. Hij was er op dat moment natuurlijk ook helemaal niet met z'n hoofd bij.

Hij dacht alleen maar: vannacht mag ik erop!

Ik denk het, ja, hahaha! Maar het was voor hem, net als voor mij, de Eerste Keer. En in tegenstelling tot de romantische verhalen die je wel hoort, was het helemaal niets bijzonders. We vrijden een beetje stuntelig, het lukte allemaal niet. Toen zijn we eerst maar wat gaan slapen.

Toen ik het voor de eerste keer deed, fietste ik mijn pik naar binnen omdat ik had gehoord dat dàt gebeuren moest. Daarna bleef ik voor lijk liggen, wachtend op wat zou gaan komen.

Hahaha, toen wij het die nacht nog een keer probeerden, klom hij op me, we wreven een beetje tegen elkaar aan, hij stopte 'm erin en binnen een seconde was-ie er weer uit. Klaargekomen! De spanning was hem in een mum van tijd zo hoog geworden, dat-ie de ontlading niet meer kon tegenhouden.

En van jou verwennen, daarna, was natuurlijk geen sprake.

Nee, voor- en naspel is iets dat je door de jaren heen leert, dat was toen zeker niet aan de orde. We zijn toch nog negen jaar bij elkaar gebleven. In die periode had ik heel af en toe sex met andere jongens, maar ik kwam toch altijd weer bij Jan-Willem terug. Tegenwoordig woont hij in Amerika, we hebben nog steeds contact. Is hij hier in Nederland, dan belt-ie me en dan gaan we altijd samen lachen en koffiedrinken. We maken ook nog steeds ruzie over dezelfde dingen als toen. Hartstikke leuk is dat. Hij verwijt me dat ik nog altijd niet kan luisteren en ongeduldig ben. Da's niet waar, roep ik dan, ik ben veranderd! En ik erger me aan de domme dingen die hij zegt, de botte ongenuanceerde uitspraken die hij kan doen over de dingen in de wereld. Dan ageer ik: Jij denkt nog steeds niet na, de wereld is niet zwart-wit.

> Of je even met hem mee wil komen! Ik voelde me daar veel te goed voor. Ik was niet zo'n *hoertje* dat bij de kleedkamers rondhing, in de hoop een popster te mogen pijpen!

Hij is dus echt Amerikaans.

Afschuwelijk Amerikaans, gewoon. Van het erge soort! Hij is trouwens volbloed Amerikaan, met een Amerikaans paspoort, zijn jeugd heeft hij met zijn ouders hier in Nederland doorgebracht.

Over jeugdzonden gesproken. Ik las in een oud knipsel dat je ook een tijdje als groupie achter de drummer van een Amerikaans band hebt aangehold.

Ja, van Mink DeVille. Ik heb me eerst als een stomme trut door een bodyguard uit het publiek laten pikken. Ik zag het eigenlijk helemaal niet zitten, hoor. Dan komt er zo'n spierbundel op je af, die zegt dat "de drummer jou wel ziet zitten." Of je even met hem mee wil komen! Ik voelde me daar veel te goed voor. Ik was niet zo'n *hoertje* dat bij de kleedkamers rondhing, in de hoop een popster te mogen pijpen! Maar ik was wel nieuwsgierig. Wat zou er gebeuren? Mijn nieuwsgierigheid won het van mijn trots. En als jong en onbedorven rijkelui's kindje kwam ik terecht in de rauwe sex, drugs & rock 'n' roll-wereld van de Mink Deville-jongens. De drummer bleek trouwens erg aardig. Een beetje verlegen bekende hij me dat hij zijn lijfwacht naar me had toegestuurd omdat ik zo op Natalie Wood leek, de actrice op wie hij zo verliefd was dat hij thuis op zijn kamer foto's van haar had hangen. Ik heb een leuke, korte affaire met die jongen gehad. Begin twintig was ik, net terug uit Antwerpen.

Wat was er nou mis met die Toneelschool in Antwerpen?

Ik kon niet overweg met de discipline en het ouderwetse schoolsysteem. Iedereen was als de dood als de directeur de klas binnenkwam. Nou, dan moet je mij hebben. Ik accepteer absoluut geen autoriteit. En ik verwachtte van de Toneelschool veel vrije expressie, het uiten en vormgeven van emoties. In plaats daarvan moest je, met de handen over elkaar, noten lezen! Het was niet zo dat ik het systeem uitdaagde, ging gillen of ruzies uitlokte, ik ben geen conflictueus type, maar ik voelde me er wel raar, geïsoleerd, ongelukkig, niet op mijn plaats. Misschien was ik te jong voor die school, misschien had ik wel met de discipline overweg gekund als ik wat ouder en een beetje uitgeraasd was geweest. Want één ding is zeker: de Antwerpse Toneelschool heeft goede acteurs afgeleverd. Technisch is die opleiding daar zonder meer gedegen.

Hoe leefde je daar in Antwerpen?

Op een kamer, met twee meisjes van school. We aten bijna niet, we leefden op chips en cola. Ik verkeerde in een zeer slechte conditie, altijd vermoeid. 's Ochtends om zeven uur naar school, pas 's avonds om negen uur klaar. En dan meestal nog eens de stad in, om toch nog wat vertier te vinden. Er heerste veel onderlinge concurrentie tussen de leerlingen, iedereen probeerde beter te zijn, meer op te vallen, harder te werken dan de ander. Ik heb begrepen dat dat iets Toneelschool-eigens is, ook in Maastricht en Amsterdam is het ieder voor zich. Je raakt zo snel in een isolement. Ik althans wel. Handige vaktrucjes, zoals harder of zachter praten, houdingen, etcetera, heb ik niet geleerd in Antwerpen. Toch roep ik wel herinneringen en gevoelens uit die tijd op als ik iets moet spelen waarvoor bepaalde emoties nodig zijn. Dan zie ik mezelf terug op die kamer terwijl ik me belazerd voel. Eenzaamheid, ongelukkig zijn. Of de agressie tegen autoritaire klootzakken. Of hoe *outplaced* je je kunt voelen, wanneer je in een land moet wonen dat niet het jouwe is, ook al is dat dan België.

Door wie ben je daarna in Amsterdam afgewezen?

Door Cas Enklaar en Femke Boersma. Cas Enklaar kom ik in de stad nog wel tegen. Dan is het toch 'hoi' of 'hai', want ik ben niet rancuneus. Misschien hadden ze wel gelijk. Misschien was ik überhaupt niet geschikt voor de school. Voor de een is een gedegen opleiding goed, de ander kan het beter in de praktijk leren. Ik heb zelf heel veel aan mijn vorming gedaan. *Workshops* gevolgd bij Warren Robertson, een Amerikaan die regelmatig naar Nederland komt

MISDADIG

Ook bij Penthouse kruipt het bloed... 'Misdadig' is een rubriek die geregeld in Penthouse verschijnt en waarin aandacht wordt besteed aan de nieuwste thrillers en detectives.

Feije Wieringa

De in 1948 in Los Angeles geboren thriller-schrijver **James Ellroy** heeft het niet echt gemakkelijk gehad. Hij was pas tien jaar oud toen zijn moeder op gewelddadige wijze werd omgebracht. Op zijn zeventiende was hij alleen op de wereld. Rond zijn 27e bevond hij zich geestelijk en fysiek aan de rand van de afgrond. Het leven was zijn leerschool geworden, en dat is in zijn werk ook volop te merken. Het schrijven van boeken werd zijn verlossing. *De Zwarte Dahlia*, zijn debuut, is een op ware gebeurtenissen gebaseerd boek over de gruwelijke moord op een starlet, in het schimmige Los Angeles van 1947. Een moord die, ondanks vele bekentenissen, nooit kón worden opgelost en zich daardoor leende voor talloze speculaties over de mogelijke betrokkenheid van filmbonzen en (hoge) politici.

De hard-boiled stijl van Ellroy, die sterk aan die van detective-grootmeester Raymond - *Philip Marlowe* - Chandler doet denken, sloeg aan en *De Zwarte Dahlia* werd een instant klassieker.

Het onlangs bij De Arbeiderspers verschenen *De Lange Leegte* heeft ook een historische gebeurtenis als ondergrond, namelijk de 'heksenjacht' op communisten en hun sympathisanten in het Amerika van de jaren vijftig. Een door ambities verblinde officier van Justitie wil dat er door de politie wordt geïnfiltreerd in Hollywood, een stad die in zijn ogen niets

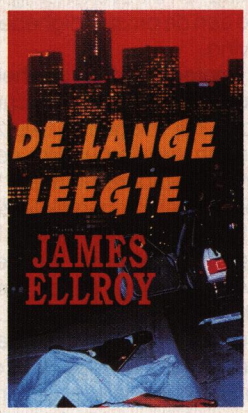

meer is dan een 'communistische mantelorganisatie'. Filmers, toneelspelers, schrijvers en acteurs zijn in zijn ogen per definitie verdacht, omdat ze in staat zijn tot het maken van subtiele communistische propaganda. In Hollywood worden zo de ankers voor een linkse alleenheerschappij gelegd. Hij ronselt drie politiemannen, die het niet zo erg nauw nemen met de wet, om het rode gevaar te stoppen. Het zijn geen echte idealisten, maar pragmatische agenten die redelijk verstrikt zijn in de lokale onderwereld. In de boeken van Ellroy is dat overigens niet zo vreemd, want bij hem is de grens tussen misdaadbestrijder en misdadiger zelden te trekken.

De agent Danny Upshaw, krijgt intussen te maken met een serie beestachtige moorden op homosexuelen ('Ogen eruit gestoken. Geslachtsorganen toegetakeld. Overdekt met aangekoekt bloed.') De pers besteedt er in de kranten nauwelijks aandacht aan; het zijn immers 'maar' homo's. Ook op het bureau heeft de zaak weinig prioriteit, want er moet, ten koste van alles, intensief op communisten worden gejaagd. Het lukt Upshaw toch zich in te graven in de zaak, en al spoedig beseft hij dat er meer aan de hand is dan een paar willekeurige moorden. Bovendien komt hij langzaam maar zeker meer te weten over zichzelf. Dat laatste kost hem wel het leven. Zijn collega's besluiten daarna uit te zoeken wat de werkelijke oorzaak van Danny's dood is, en ontdekken dat veel dingen vaak anders zijn dan ze lijken...

Zonder twijfel is *De Lange Leegte* een van de beste thrillers van de laatste jaren. Een episch drama, vol sfeertekeningen van de onderkant van het broeierige Hollywood. Ellroy neemt je mee de Styx over en maakt het moeilijk om daarvan terug te keren. Het is een waar genoegen om vast te kunnen stellen dat er in de draaikolk van rechtbankdrama's en techno-thrillers nog plaats is voor het robuuste handwerk. Het enige minpunt is de werkelijk foeilelijke omslag, die niets weergeeft van de jaren vijftig, maar alles van de jaren negentig.

Bij De Boekerij verscheen *De Achtste Plaag* van **Daniel Easterman**, een macabere toekomstvisie die handig in elkaar is gezet en daardoor snel wegleest. De karaktertekening is niet altijd even geloofwaardig, maar dat wordt ruimschoots goedgemaakt door het hoge actiegehalte.

In het jaar 1999 blijkt ook Egypte volledig in de ban van het fundamentalisme. Het land wordt met ijzeren hand gecontroleerd door de religieuze politie, die met groot fanatisme alles vernietigt wat niet conform het Islamitisch gedachtengoed is. Westerse muziek en boeken zijn uiteraard verboden. De Egyptische regering laat zelfs een muur om het land bouwen, om zo 'de Westerse pestbacillen en decadentie' te stoppen. Als Egyptologe A'isha Manfalatu een sarcofaag onderzoekt in een pas ontdekte pyramide en daarin een uitzonderlijk fraaie mummie ontdekt, is ze met stomheid geslagen als het lijk van haar echtgenoot tevoorschijn komt als ze de windsels heeft losgemaakt. Voor haar een reden om direct naar Engeland te vluchten. Daar komt ze in contact met een gewezen geheim agent, Michael Hunt. Hij laat zich verleiden zijn oude beroep nog een keer op te pakken en vertrekt met A'isha naar Egypte. Hij stuit op een complot om de paus te ontvoeren en raakt verstrikt in een kluwen van spionage en contraspionage. Pogingen om de ontvoering te verhinderen mislukken, maar aan het eind van het boek speelt de paus van 1999 zowaar een heldenrol.

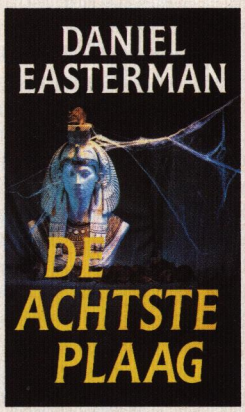

en les heeft gegeven aan acteurs en actrices van formaat. Aan Jessica Lange bijvoorbeeld. Hij is iemand van wie ik kan zeggen: van hem heb ik véél geleerd. Warren is een kei in emotionele training. Hij laat je bepaalde scènes zo doorleven dat je diepste emoties worden losgewoeld. In het begin durfde ik niet echt voluit te huilen, te lachen of te schreeuwen. Maar dank zij Warren ken ik geen enkele remming meer. Als ik moet janken, probeer ik het echt! Tranen met tuiten!

Ik heb ook veel reizen gemaakt, dat vormt je enorm, mensen in totaal andere werelden ontmoeten. Uit mijn contacten met die volslagen andere mensen, van Oegandese plattelandsbewoners tot de hoeren van Manilla, put ik ook veel inspiratie.

Waar ben je zo'n beetje allemaal naartoe gereisd?

Afrika, de Filippijnen, de Sahara, Indonesië, Amerika. Het ergste vond ik de prostitutie in Manilla. Veertienjarige meisjes die daar rondhangen voor *Duitse bierbuiken*. Vreselijk! Jezus, denk je dan, blijf toch met je poten van die kinderen af. Maar je weet ook: zonder die prostitutie hebben de families van die meisjes misschien helemaal niets te eten. Het leven is soms zo verschrikkelijk hard. Maar omgekeerd kom je ook weer de mooiste dingen tegen. Mijn eerste grote reis was naar Oeganda, ik zag daar zoveel levensvreugde bij de gewone bevolking; ik werd gewoon jaloers. Hun dagelijkse ritme, de natuurlijke en liefdevolle manier van het met elkaar omgaan.

Kom, Manouk, Oeganda was de speelplaats van Idi Amin, de dictator die zijn onderdanen aan de krokodillen voerde, als hij ze al niet zelf opat.

Ik weet het. Dat land is gegeseld, door Amin, door ziektes, door hongersnood. Kampala, de hoofdstad, lag ook helemaal plat toen ik daar kwam. Het was twee jaar na Amins bewind. Die man heeft daar als een beest huisgehouden. Normaal noemt men Oeganda *de Parel van Afrika*. Ik kan niet anders zeggen dat ik daar de liefste, vriendelijkste mensen van de wereld heb ontmoet.

Twee weken nadat je door de Toneelschool was afgewezen, veroverde je je eerste hoofdrol. Dat moet hebben gevoeld als een ware overwinning op Cas Enklaar en Femke Boersma.

Ja, die twee weken waren heel vervelend. Ik kon die hernieuwde afwijzing moeilijk incasseren. Een enorme knauw in mijn zelfvertrouwen. Je denkt: en nu...is er niets meer! Maar dan krijg je opeens een hoofdrol, in *Sprong Naar De Liefde*, zoiets heft onmiddellijk alle zwaarmoedigheid weer op. Rob de Kuyper, een vriendje van me, wees mij op de casting. Ik belde regisseur Bas van der Lecq op, mocht auditie doen en werd meteen uitgekozen. Ik werd de tegenspeelster van Thom Hoffman en Cees Prins. Nou ja, 'tegenspeelster'... In *Sprong Naar De Liefde* hoefde ik niet eens te acteren, ik kon gewoon mezelf zijn. Het gaat over een jongen die na een ongeluk bij het duiken in een crisis belandt. Hij gaat achter mooie vrouwen met geld aan en ik ben het verlegen en introverte meisje dat pas komt kijken. Bleu..., nou ja, dat was ik in die tijd toch wel. En dat zit nog een beetje in me, hoor. Ik ben heel dubbel. Bleu en brutaal, extra- en introvert, het ligt allemaal een beetje aan de omstandigheden waarin ik me bevind.

Was het meteen liefde op het eerste gezicht tussen jou en de filmcamera?

Men vond mij fotogeniek. Als ze zoiets van je zeggen, heb je qua film een kleine voorsprong op andere actrices. Voor het toneel hoef je niet fotogeniek te zijn, maar een camera registreert alles. Wat mij betreft was het wel liefde op het eerste gezicht. Acteren voor de camera bleek leuk om te doen. Ik twijfelde ook niet aan mijn kunnen. Dit kan ik echt wel, dacht ik tijdens de opnamen. Maar ik was ook zeer sceptisch en ik wist: dit hoeft helemaal niet te betekenen dat er nu meteen een grote carrière voor je is weggelegd. Er zijn zoveel meisjes van 21 die één keer een mooie rol mogen spelen in een film. En daarna hoor je nooit meer wat van ze. Ik voelde me in eerste instantie meegesleept in een leuk avontuur. Wat ik wel heel raar vond was al die publiciteit. Na vijftien draaidagen, waarin ik een paar zinnetjes had gezegd, kreeg ik te maken met de publiciteitsmachine. Ik moest massa's interviews doen. Maar..., wat heb je als meisje van 21 nu te zeggen? Dat je eigenlijk denkt dat het allemaal een eenmalig avontuurtje is? Die waarheid durfde ik niet eens te verkondigen. Als je actrice bent, met een paar grote rollen op je conto en tien jaar ervaring, dan heb je misschien iets te melden. Ik liet het allemaal maar over me heen komen en babbelde voor de vuist weg. Nu begrijp ik wel waarom publiciteit belangrijk is, een film moet verkocht worden. Toen snapte ik niks van al die heisa.

> Ik ben heel dubbel. Bleu en brutaal, extra- en introvert, het ligt allemaal een beetje aan de omstandigheden waarin ik mij bevind

Publiciteit verkoopt niet alleen de film, maar ook de actrice.

Dat bleek wel, ja. Want naar aanleiding van de artikelen was ik opeens een Bekende Nederlandse: het meisje met de blote borstjes uit *Sprong Naar De Liefde*. Door die 'reputatie' werd ik gevraagd voor Dimitri Frenkel Franks *De Boezemvriend*, met André van Duin, Vanessa, Ischa Meyer, Leen Jongewaard, André Hazes, een hele zwik Hollandse beroemdheden. Ik kan die film nog steeds niet terugzien. Ik moest een typetje spelen, de wulpse dochter van een nog wulpsere Geert de Jong. Ik vond niet dat ik dat goed deed en ik voelde me ook helemaal niet op mijn plaats in die film. In *Sprong Naar De Liefde* werkten we met een klein team, heel ingetogen. Hier waren heel veel verschillende camera's, heel veel licht, een hele grote produktie met veel sterren; ik voelde me als een klein meisje verloren in het grote bos. Zo verdomde onzeker, alleen en angstig. En die gevoelens komen absoluut terug wanneer ik de film zou bekijken. Ik moet dat niet doen, dat geeft net zoveel pijn als het terughoren van een liedje dat je associeert met de verdrongen gevoelens voor een ex-geliefde.

Heb je spijt van *De Boezemvriend*?

Nee, dat niet. Je moet het allemaal meemaken, zulke ervaringen maken je uiteindelijk toch weer rijper, volwassener. En met *De Boezemvriend* rolde het balletje van mijn carrière toch weer een stukje verder. En het balletje rolt nog door. Helemaal vanzelf rolt het trouwens niet, ik moet er wel mijn best voor doen, mezelf blijven verbeteren, zoals met die workshops van Warren Robertson.

Robertson trekt de emoties uit jouw tenen. Zijn er Nederlandse regisseurs die jou zo leegtrekken dat je alles aan ze geeft?

Ik moet je helaas bekennen dat hier zoiets maar summier gebeurt. Veel hangt af van wat je zelf aanbiedt. Als je zèlf zegt: Ik wil kwaliteit, ik wil dat die rol potentie heeft en daarom wil ik hier huilen, hier schreeuwen, dan is het vaak van: oh, eh, nou ja, prima...

Da's toch verdomde jammer, een regisseur zou een duel met zijn acteurs moeten aangaan, eruit slepen wat eruit te slepen valt.

Ja, dat is het mooiste wat je kan overkomen. Je kunt dan als actrice groeien, je pakt de handschoen op en gaat de uitdaging aan. Ik had zoiets met Pjotr Andrejev, regisseur van *Shadowman*. In die film speel ik tegenover Jeroen Krabbé en Tom Hulce. Pjotr werkte echt met mij, sleurde en trok aan me. Paul Ruven heeft dat ook gedaan. En in *Onderweg Naar Morgen* zouden ze het misschien wel willen, maar hier speelt dan weer de kwestie van tijd. Er is domweg geen ruimte voor diepgaand overleg. Zo'n dagelijkse soap wordt volgens een fabrieksformule gemaakt: er moeten zoveel scènes per dag worden geschoten. Zo niet, dan komt de produktie in gevaar. Het gevolg is dat de regie-aanwijzingen doorgaans niet meer inhouden dan: loop naar de bank, pak het kopje koffie op en zeg heel venijnig dit of dat. In zulke gevallen ben je sterk op jezelf aangewezen, dan gebruik je het voedsel dat je hebt opgeslagen tijdens je reizen, je privé-verdriet, je workshops, je ontmoetingen.

Even iets anders: sex. De prachtigste, meest fantastische vrijpartij die je ooit hebt meegemaakt?

Hahaha, dan moet ik onmiddellijk aan mijn nieuwe vriend denken. En dat gaat dus over een *niet*-vrijpartij!

ROCK 'N' ROLL

Traditiegetrouw maakt Luc Bavinck elk voorjaar een rondje langs zowel nieuwe als 'oude/vertrouwde' vrouwenstemmen. Ditmaal stuit hij op respectievelijk een bi-ontdekking van Madonna, een intrigerende femina-macho, ongedwongen beuksters, een masturberend gansje en een diva die pas na dertig jaar eens een plaat mocht maken.

Luc Bavinck

Me'shell Ndegé Ocello, *Plantation Lullabies*. Zonder meer een bereplaat, waarop verschrikkelijk goede en strakke (jazz)funk wordt gespeeld. Soms in de stijl van Prince, soms in die van Defunkt. De nodige meerwaarde wordt verleend door Me'shells fenomenale bass-spel en haar donkere, onderkoelde zangstijl. Wie daarbij bedenkt dat deze (ondanks haar Afrikaanse naam) in Berlijn geboren Amerikaanse overtuigd 'bi' is en getekend heeft bij Madonna's Maverick-label, begrijpt dat deze dame vele kanten uit kan. Let ook op de

pinnige titel van één van de meest aandacht trekkende nummers: *If That's Your Boyfriend (He Wasn't Last Night)*. Me'shells eerste plaat is geëngageerd, intelligent,

TORI AMOS

swingend, smaakvol, provocerend en getuigt van grote allure.

Liz Phair, *Exile In Guyville*. De critici kwamen eveneens superlatieven tekort om dit debuut aan de man te brengen. Alleen: de plaat was lange tijd niet in ons land verkrijgbaar. Toen dat dan eindelijk wel het geval was, viel de aankoop in eerste instantie een beetje tegen. Compositorisch is het allemaal wat mager wat deze 'kunstenares' uit Chicago ten gehore brengt. Maar sfeervol en sympathiek zijn haar folkliedjes (soms akoestisch, soms met band, en droog-grungy uitgevoerd) natuurlijk wel. Het aardigste zijn echter de teksten: 'I wanna be your blowjob queen, I'll fuck you till your dick is blue'. De stelling van Liz Phair is dat vrouwen zich niet voor hun lustbeleving hoeven te schamen. Een beetje *sletterig* zijn mag best, dat kan heus geen kwaad. Jongens zijn toch macho? Liz Phair is zeg maar femina-macho, maar tegelijkertijd ook kwetsbaar en intrigerend.

Magnapop, *Hot Boxing*. Dit clubje uit Atlanta, Georgia (twee jongens en twee meisjes) is in Nederland wereldberoemd en in de rest van de wereld zo goed als volkomen onbekend. De groep werd enige jaren geleden min of meer gelanceerd door Michael Stipe van R.E.M. en blonk bij Nederlandse optredens uit door een hartverwarmende, energieke uitstraling, waarvoor vooral zangeres Linda Hopper en gitariste Ruth Morris verantwoordelijk waren. *Hot Boxing*, hun tweede CD, laat horen dat Magnapop die uitstraling geenszins heeft verloren. Ergens tussen The Breeders, de groep van ex-Pixies-bassiste Kim Deal (de favoriet van voetballer Frank Rijkaard!), de oude Bangles en een stuk of wat Blondie en Ramones-achtige punkgroepen in, daar moeten we deze heerlijk *poppy*-plaat situeren. De beuk d'r in en geen getrut.

Tori Amos, *Under The Pink*. Zo pretentieloos als Magnapop is, zo pompeus en hoogdravend is Tori Amos. Ik bedoel: Elke keer als Tori masturbeert, schrijft ze er een liedje over. En laat ze een scheet, dan is dat meteen poëzie! Zo lijkt het althans. Men moet van Tori's vleselijke ontboezemingen overigens allerminst veel 'ondeugends' verwachten. Het gaat Tori niet om aardse genoegens, maar om 'hogere zaken'. Tori's orgasmes hebben namelijk tot doel haar in contact te brengen met een Indiaans/sjamaanse geesteswereld, waarover ze in interviews oeverloos doorleutert. Eén en ander zou te vergeven zijn, als de muziek te pruimen was geweest. Nog sterker dan op haar solo-debuut *Little Earthquakes* het geval was, klinkt de zweverige dominees-dochter uit North Carolina echter als een debiel zusje van Kate Bush. *Under The Pink* is derhalve een draak van een plaat, hoewel er wel reikhalzend mag worden uitgezien naar optredens hier in den lande. De roodharige Tori pleegt namelijk wijdbeens piano te spelen en berijdt daarbij vol overgave haar piano-kruk als ware daarop een ferme kunstlul gemonteerd. Dat móet men toch eens in zijn leven gezien hebben!

Busi Mhlongo & Twasa, *Babhemu*. De Zuidafrikaanse zangeres Busi Mhlongo is al dertig jaar actief en in alle opzichten een diva, met dien verstande dat ze vanwege alle perikelen in haar geboorteland nog nooit een plaat had kunnen maken.

Dank zij een Nederlandse platenmaatschappij heeft het er toch van kunnen komen en het resultaat is dermate rijp en indrukwekkend, dat een wauwelend ge-hype-d gansje als Tori Amos er wel heel bleekjes bij afsteekt. De stem van Mhlongo heeft een bereik waar je koud van wordt en een emotionele dynamiek die herinnert aan zowel Nina Simone als Billie Holiday in haar latere jaren. Ik bedoel: dit mens kan zingen! Of liever: ze snijdt door je ziel. De begeleidende muziek is een ideale mix tussen pittig Afrikaans deinwerk en Westerse technologie. Warm, dwingend en toegankelijk. Niet voor niets wordt de vergelijking met Peter Gabriel getrokken. *Babhemu* is een dijk, nee, een 'Tafelberg Van Een Plaat'!

Een 'niet-vrijpartij'?

Ja, het moment waarop mijn vriendje - na een paar keer uitgaan -, vroeg ik bij hem wilde slapen. Ik besloot 'ja' te zeggen. En geloof me, als ik in zulke gevallen 'ja' zeg, moet ik ècht verliefd zijn en dan wil ik ook meteen de sterren van de hemel vrijen. Die avond, bij hem thuis, zaten we lekker te knuffelen, beetje te tongzoenen, en hij streelde me de hele tijd door mijn haar. Maar eenmaal in bed gebeurde er niets. Nu ben ik best iemand die initiatief durft te tonen, maar iets in me zei: Nee, als hij niets doet, dan maar niet, dan maar slapen. Tijdens die eerste nacht raakte hij me dus met geen vinger aan. Misschien wil hij me nu wel, hoopte ik de andere ochtend vroeg. Ik voelde dat hij wakker was. Voorzichtig opende ik mijn ogen. En daar zat hij, op de rand van het ledikant, zijn schoenen te poetsen...

Zijn schoenen te poetsen?

Ja, zijn schoenen te poetsen! Heel relaxed. Dat vond ik zo mooi. Toen dacht ik: dit zal gewoon wel de ware zijn.

Ik hoop dat jullie nu wel vrijen.

Maak je niet ongerust, op een gegeven moment gebeurde het gewoon vanzelf.

Maar, je meest erotische vrijpartij...

Dan zit ik meteen aan het buitenland te denken. Indonesië. Daar had ik de intensiefste vrijpartij van mijn leven. Ik was zo stoned, zo dronken door die broeierige, magische sfeer, dat ik me tijdens het vrijen helemaal één voelde met de omgeving. Alles kon, alles mocht, en alles voelde ik tot in de laatste huidcel. Daardoor werd die vrijpartij zo intensief. Ik zou je ook *kinky* dingen kunnen noemen. Mijn God, ik heb best wat extreme dingen gedaan, hoor, heel wat geëxperimenteerd. Vrijen met fruit, lingerie aanhouden, rare standjes, noem maar op. Maar die experimenten zijn nooit bij me gebleven als 'de lekkerste vrijpartijen'. Ik moet het gevoel hebben dat er totaal geen remmingen zijn en van mijn kant dwing ik mijn partner nergens toe. Ik eis niet van hem dat hij me beft, ik hoef hem niet per se te pijpen en ik wil niet absoluut in die-of-die houding genomen worden, maar wanneer zoiets automatisch gebeurt, dan is dat heerlijk natuurlijk.

Je hebt een aantal films met Pim de la Parra gedraaid. In de pers heb je hem nogal opgehemeld, zo hier en daar. Wat is er zo bijzonder aan die man?

Ik vind Pim gewoon een fantastisch mooie man, qua spiritualiteit vooral, hij is een bijzonder mens.

Velen zien De la Parra als een op sex beluste, goedkope filmmaker.

Ja, maar dat is absoluut niet het geval. Natuurlijk heeft hij veel sex in zijn films gebruikt en dat was ook lang niet altijd nodig, maar de sexscènes die hij verfilmt zijn wel telkens heel bijzonder. Ik heb nergens zulke goede erotische scènes gezien als in de films van Pim de la Parra. Niet alleen in creatief opzicht, ze laten ook zien waarom op bepaalde manieren sex bedreven wordt.

Geef eens een voorbeeld.

De thematiek van 'sex & macht' bijvoorbeeld. Ik speelde mee in een film van Pim, die handelde over een echtpaar, gevangen in een slecht huwelijk. De man en de vrouw kunnen niet meer gewoon op een eerlijke manier met elkaar vrijen en houden er allebei buitenechtelijke verhoudingen op na. De man is dermate gefrustreerd over zijn onmacht jegens zijn echtgenote, dat-ie buiten de deur een zeer verwrongen SM-relatie heeft met een ander. Pim nu heeft een soort van psychologie in z'n film gebracht, die aangeeft *waarom* iemand zo'n vorm van sex kiest. Je ziet heel heftige dingen, maar wat je ziet is ook zeer reëel, zeer authentiek. Veel mensen hebben geen idee wat er zich allemaal in SM-kringen afspeelt. Pim laat dat, zonder franje, zien.

Als je naar series als *Onderweg Naar Morgen* kijkt, of naar de meeste andere films en reeksen, zie je dat alles mooier wordt gemaakt dan in de werkelijkheid. Dat geldt ook voor de sex. Mooie lichtjes, soft focus-opnamen, perfecte mannen- en vrouwenlichamen, romantische sfeertjes, en meestal zie je net niks. Maar Pim roept: "Jongens, het is zoals het is, hoor. Heb je hangtieten? Maakt allemaal niks uit. Hup hangtieten!" Je bent wie je bent en lelijke mensen vrijen ook! En zeg nou eerlijk: wat gebeurt er als je echt vrijt? Weggevaagde make-up, zweet, rooie plekken, je ziet er gewoon niet uit!

> Ik zou je ook *kinky* dingen kunnen noemen. Mijn God, ik heb best extreme dingen gedaan, hoor, heel wat geëxperimenteerd. Vrijen met fruit, lingerie aanhouden, rare standjes, noem maar op

De eerste keer bloot voor de camera, hoe was dat?

Dat was al in *Sprong Naar De Liefde*. Ik moest met ontblote borstjes vrijen met mijn tegenspeler. Toen dat te gebeuren stond, werd plots de hele crew van de set gestuurd. Je krijgt dan meteen het idee: Oh jé, ben ik nu soms met pornografie bezig of zo? Het zijn vaak de regisseurs die nog meer problemen hebben dan jijzelf met dat soort scènes. Ze weten zich geen houding te geven, willen je ook beschermen en doen dat vaak knuppelig. Mijn enige probleem was: als mijn borsten maar mooi genoeg zijn. Daar zat ik toen een beetje mee.

En nu? Als je nu vrijscènes speelt, let je dan op elk plooitje?

Nee! Hoewel, het ligt eraan in wat voor omgeving je verkeert. In de films van Pim interesseren foute plooitjes of minder fraaie houdingen mij niet. Maar bij andere filmmakers heb ik situaties meegemaakt dat de mensen om me heen zo verkrampt raakten, dat ik ook zoiets had van: Ja euh, zit het lichaam daar wel goed? Als de mensen op de set plotseling ontzettend gefixeerd raken op 'het lichaam', ga je zelf ook twijfelen. Een paar maanden geleden heb ik dat nog meegemaakt, tijdens de opnamen van *State Of Mind*, een film die ik met een paar Amerikanen in België heb gemaakt. Die Amerikanen zijn ontzettend preuts. Ik moest met een meisje samen in bad en die actrice, een Amerikaanse, vond dat gruwelijk om te doen. Ze moesten vreselijk op haar inpraten en uiteindelijk wilde ze dan wel, maar dan moest ik een badpak aandoen. Met heel veel schuim en gedoe zou dan gesuggereerd worden dat we samen naakt in bad zaten. Tijdens het verkleden omhingen de mensen van de crew me heel nerveus met badjassen en ik werd ingepakt in handdoekjes. Vreselijk! Hierdoor verkrampte ik ook. Bij Pim de la Parra loopt gewoon iedereen in z'n blote reet rond, dat maakt geen fluit uit!

Als het over sex gaat, zijn Amerikanen hypocriet. Ze snoepen er graag van, ook al roepen ze heel hard dat het zo verschrikkelijk vies smaakt. Je hebt geen idee hoe ver wij eigenlijk zijn in Nederland. Wij zijn wat sex betreft en man/vrouw-verhoudingen ontzettend tolerant en liberaal.

Na je rol in *Spijkerhoek* riep je dat je nooit meer zo'n lange televisie-serie wilde doen. Nu zit je nota bene elke dag in de Joop van den Ende-studio voor de soap *Onderweg Naar Morgen*.

Leuk hè, dat een mens zo onvoorspelbaar kan zijn! Toen ik voor *Onderweg...* werd gevraagd, was ik in eerste instantie zeer sceptisch. Lange tijd had ik alleen in speelfilms en toneelstukken gespeeld. Toen kwam Joop van den Ende met de rol van Daphne Reitsema, een totaal ander type dan de geraffineerde, femme fatale-achtige Monique uit *Spijkerhoek*. Daphne Reitsema is zeer onstabiel, zéér emotioneel. Zo'n vrouwtje dat ontzettend veel geborgenheid zoekt, zich aan iedereen vastklampt, heel erg paniekerig is, op het hysterische af. Als je haar zou moeten analyseren: iemand met een heel diepe verlatingsangst. Een uitdaging, zo iemand eens te mogen neerzetten.

Noem eens enkele actrices aan wie jij je graag zou spiegelen.

Ik kijk veel naar andere filmactrices. Juliette Binoch, Michelle Pfeiffer, Winona Ryder. Winona intrigeert me zo, dat ik me soms afvraag: speelt ze nu zo goed of is ze gewoon zo betoverend?

En Nederlandse actrices?

Kitty Courbois respecteer ik enorm en Jip Wijngaarden vond ik erg goed, maar die is nu weggegaan naar Parijs, verliefd geworden. Ik hoop niet dat ze het acteren helemaal heeft opgegeven. En Maruschka Detmers, jammer dat je van haar ook helemaal niets meer hoort.

***The Mambo Kings* was toch geen gering, recent wapenfeit van Maruschka?**

Ja, maar dat is ook alweer een paar jaar geleden. Ik heb Maruschka altijd om haar

VERVOLG OP PAGINA 126

Onze (strip-)helden en heldinnen zijn niet langer sexloos...

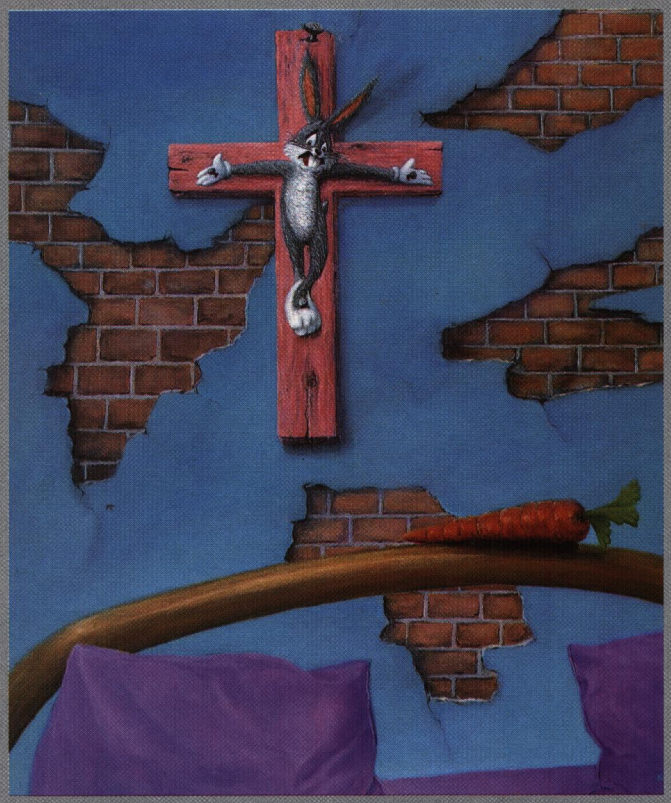

WHAT'S UP DOC?

Er waren eens (strip-)helden en heldinnen. Aan sex deden ze niet. Ze hadden zelfs niet eens geslachtsorganen. Toen kwam het duo Kazuo. En werd een onbezorgde wereld er een vol freudiaanse humor en verwijzingen. Penthouse belicht twee opmerkelijke kunstenaars, doet u een aantrekkelijke lezersaanbieding en verloot ook nog eens liefst vijf reprodukties!

PETER HENKES

Barbie en Superman: twee figuren die door de jaren heen een internationaal aura hebben gekregen van de ultieme meisjes- en jongensdroom. Daar is nu voorgoed een eind aan gekomen. Barbie heeft zich jarenlang door de beroemdste modeontwerpers laten aankleden, nu lijkt het tijd voor een gouden neusschotje. Gesigneerd door Cartier, dat nog wel. En Superman, hij blijft nog steeds de grote 'kindervriend'.

Verantwoordelijk voor de feestelijke verloedering van deze twintigste eeuwse archetypen is *Kazuo*. Hoog tijd voor een nadere kennismaking met de twee makers achter deze hedendaagse zedenschetsen.

"Barbie is een superster van vleeskleurig plastic met een fanclub van miljoenen meisjes: het ideaalbeeld van de Amerikaanse tiener. Welk meisje wil niet Barbie zijn? Wij nu laten zien dat er weleens wat mis kan gaan..." Aan het woord is Hans Röttgering. Sinds een kleine twee jaar werkt hij samen met Rens Benerink. Beiden vormen het duo Kazuo, dat zich heeft gespecialiseerd in spraakmakende schilderwerken waarin onschuld geen plaats lijkt te hebben.

Benerink en Röttgering komen uit de visuele sector. Rens Benerink heeft een gedegen ervaring met tekenfilmfiguren: hij maakte jarenlang storyboards voor de Marten Toonderstudio's en produceerde zijn eigen tekenfilmserie voor kinderen, *Starstreet*, over de avonturen van horoscoopfiguren. Op grafisch gebied liet hij ook zijn sporen na: hij ontwierp honderden platenhoezen.

Hans Röttgering specialiseerde zich op de Amsterdamse Rietveld-academie in de vrije grafiek, waarna hij als autonome kunstenaar zijn vak uitoefende, met een voorliefde voor realistisch uitgevoerde landschappen. Maar geen van tweeën vond wat hij zocht.

Op de Eiffeltoren, of all places, vond de eerste ontmoeting plaats. Röttgering: "In de zomer van 1992 was ik in Parijs. Het was een heldere dag, dan loont het de moeite op de Eiffeltoren de stad te bekijken. Als schilder had ik het uiterste bereikt, en was op zoek naar een nieuwe impuls. Op de eerste verdieping zag ik een volwassen man staan met een Mickey-Mouse petje op. Dat werkte bevreemdend en humoristisch tegelijk. En hij bleek een Nederlander te zijn". Benerink: "Het klikte direct. Animatie is pure fantasie. Je maakt vanuit een abstract idee levende wezens met echte, zeer persoonlijke karakters. In de schilderkunst neem je juist de realiteit als uitgangspunt en daarna ga je er pas aan sleutelen, wat Hans al deed. Proberen het onwerkelijke binnen de realiteit te brengen."

Terug in Amsterdam werd serieus begonnen met beeldend werk waarin zowel Benerink als Röttgering hun fantasie de vrije loop konden laten. De samenwerking werd verder geprofessionaliseerd met manager Jean Pierre Burdorf, die de zakelijke kant waarneemt. Beide kunstenaars willen zich daar niet al te zeer mee bezighouden. Het resultaat van bijna twee jaar duo Kazuo is een serie van tien zedenschetsen, die ironisch, dubbelzinnig en soms shockerend hun jeugdhelden in een kwaad daglicht lijken te zetten. Of toch niet?

Rens Benerink: "Nee, we hebben niets af te rekenen met ons verleden. We koesteren deze archetypes. We houden ze volledig in ere. Het enige wat we hebben gedaan is ze wat meer menselijke trekjes gegeven. Wat mij wel altijd aan tekenfilmfiguren heeft gestoord, was het volledig sexloze: alle figuren uit de Walt Disney-stal zijn geslachtsloos. Dat vind ik erger dan het feit dat ze allemaal vier vingers hebben." Hans Röttgering: "Ik vind onze schilderijen erotischer dan welke *centerfold* ook."

Kazuo's wereld mag sensueel zijn, het loopt niet altijd goed af: Mickey Mouse sneeft door een hooggehakte dame, Bugs Bunny is aan een decoratief-roze crucifix genageld en kijkt, in een hedendaagse variatie op de laatste verleiding van Christus, naar een op een bedrand balancerende winterpeen. En dat tegen een desintegrerende achtergrond die doet denken aan het Laatste Oordeel. Röttgering geeft desgevraagd toe dat het katholicisme hem in zijn jeugd niet onopgemerkt is voorbijgegaan. Maar waarom Bugs Bunny? Benerink: "Die is toch veel bekender dan Christus?"

In een andere litho brengt Robin Hood, met gouden aura, een ode aan de hebzucht gepersonificeerd door een minzaam kijkend spaarvarken, gehuld in een vorstelijk pantervel.

Soms is de boodschap van Kazuo bijzonder obscuur: een licht gedrogeerde Sneeuwwitje knielt neer bij een emmer vis. Ze heeft het kaakmes al in haar hand, terwijl ze op de achtergrond wordt begluurd door een

Tom & Jerry: ...Pussy power...

Barbie: Straks een gouden neustussenschotje?

Sneeuwwitje: De joint wordt duur betaald.

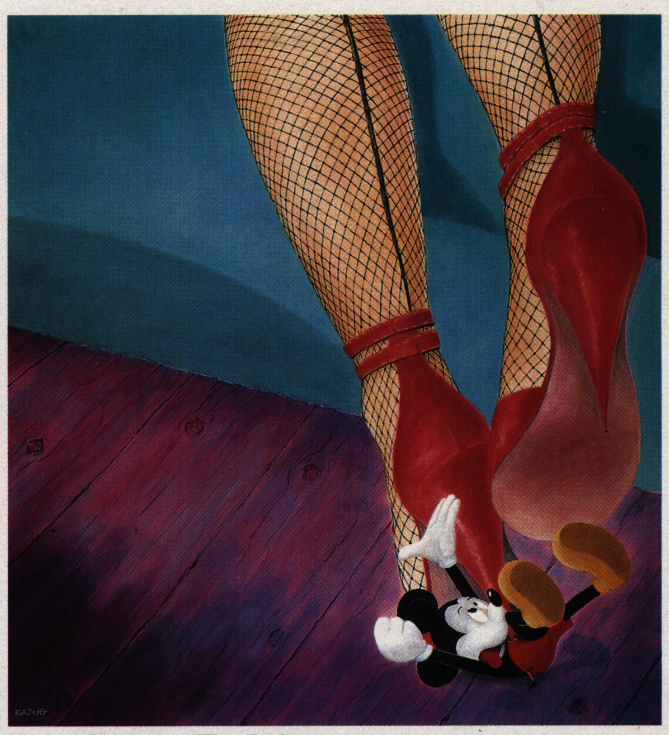

Mickey Mouse: ...The End...

Superman: ...zonder woorden...

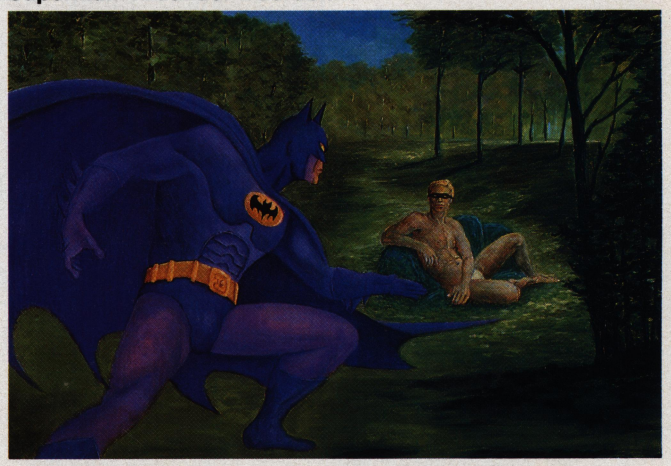

Batman & Robin: ...Vriendenvreugd...

Tarzan: Bambi als love-interest.

Robin Hood: Ode aan de hebzucht.

Zorro: ...De Man met de Cape...

Het duo Kazuo. Links Rens Benerink, rechts Hans Röttgering.

tekenfilmachtige wolf. En het enige wat Tarzan nog weet te redden uit de verpieterde resten van een regenwoud, is het schattige Walt Disney tekenfilmhertje Bambi. Maar wat het mag betekenen? Een aanklacht tegen de kap van het tropisch regenwoud? Wordt een lans gebroken voor een reservaat voor de toekomstig ontheemde Euro-Disney-figuren? Benerink en Röttgering zwijgen. Hun beelden horen voor zichzelf te spreken.

Deze realistisch uitgevoerde serie dubbelzinnigheden doet denken aan een profane versie van de bijbelse voorstellingen waarmee iedere Middeleeuwse kerk werd gestoffeerd. De martelaren keken streng naar de beschouwer, met het instrument van hun lijden in hun handen. De heilige Sebastiaan met een pijlenbundel, de heilige Florian met een molensteen, de heilige Bartolomeüs met zijn eigen gevilde huid. Volg hun voorbeeld en verdjen een hemelse voortzetting van je godsvrucht, zo was de boodschap. Erotiek, doodsdrift en sadisme waren de katholieke kerk niet vreemd. Zijn de Hollywoodsterren en de tekenfilmhelden de hedendaagse martelaars van het ware geloof? Röttgering: "Ons werk heeft af en toe een bijbelse sfeer, maar je hoeft voor Kazuo niet te knielen, je kan er beter gewoon van genieten". Kazuo's wereld loopt parallel met de werkelijkheid. Sinds de vermeende pedofiele perikelen rondom superster Michael Jackson op zijn pretpark 'Neverland' is geen enkel sprookje meer veilig voor de grote boze wolf. Nu bekennen ook Zorro en Batman eindelijk kleur. Waren er al jarenlang geruchten omtrent de rol van Boy Wonder in het leven van de Caped Crusader, Kazuo heeft de twee vereeuwigd in een potentieel compromitterende scene. Het werd tijd dat de troetelkinderen van Hollywood volwassen werden. En Kazuo noteert deze onbewaakte ogenblikken.

LEZERSAANBIEDING

Van vijf van deze bijzondere zedenschetsen zijn luxe reprodukties gemaakt in een zeer beperkte en genummerde oplage van 275 exemplaren. Alle zijn ze tot en met 31 mei 1994 te bestellen tegen een aantrekkelijke prijs. Leverbaar zijn: Sneeuwwitje; Batman & Robin; Barbie; Mickey Mouse en Tom & Jerry.

Die lezers die absoluut in het bezit willen komen van één of meerdere van deze reprodukties, kunnen ze bestellen tegen de speciale Penthouse prijs van f 250,- (winkelprijs f 300,-). Voor bestellingen en meer info (over originelen) kunt u terecht bij Jean Pierre Burdorf, tel. 035-215042. Alle reprodukties zijn genummerd en worden door het duo Kazuo persoonlijk gesigneerd.

Liefst vijf reprodukties zullen er worden verloot onder diegenen die voor 31 mei a.s. een briefkaart sturen naar MagaSell/Penthouse, Saxen Weimarlaan 39A, 1075 BZ Amsterdam, onder vermelding van 'Kazuo'.

De winnaars mogen zelf bepalen welke reproduktie zij straks aan de muur willen hebben.

Een land
van contrasten
vormt
sterke
karakters

Ontdek de kracht van Johnnie Walker
Ontdek de contrasten van Schotland

Toppen tot in de wolken, ruige hellingen en een beschut dal. Mysterieuze moerassen en vruchtbare akkers vol gouden graan. Rotsen in gevecht met de golven. Highlands, Lowlands, Islands. Land van contrasten. Het land dat niet alleen sterke karakters vormt, maar ze ook tot het uiterste test.

Waar elke bron het begin is van een whisky met karakter. Waar elke plek z'n eigen zuivere water heeft, z'n eigen graan. Elke plek z'n traditionele malt. Soms zacht van smaak, soms vurig. Meer dan veertig malts maken Johnnie Walker Red Label, de whisky met de kracht van Schotland.

Test je karakter

Met z'n tweeën door Schotland. De één die handelt en van actie houdt en de ander die meer nadenkt en zich niet laat opjagen. Een gelukkige botsing van contrasten. Test jullie karakters in het land dat achter elke heuvel nieuwe beproevingen klaar heeft liggen.

De mensen van het land, de makers van Johnnie Walker nodigen je uit om de test aan te gaan. Neem de uitdaging aan en meet je krachten met dit land dat hard maar eerlijk z'n contrasten uitspeelt. Schrijf je samen in om mee te dingen naar één van de vijftien ontdekkingsreizen door het land van Johnnie Walker. Schrijf je in voor de *Johnnie Walker Experience '94*.

Johnnie Walker Experience '94

Als je wint gaan jullie begin oktober samen op ontdekkingsreis door het geboorteland van Johnnie Walker. Je vliegt van Amsterdam naar Edinburgh met Air UK, waar op het vliegveld een auto voor je klaar staat.

De opdracht is om je weg te vinden in een land dat z'n topografie niet graag prijsgeeft. Een reis vol beslissingen die je samen moet nemen.

Geen gids, die je de weg wijst. Dus zoek je zelf je weg naar het dorp, waar je een dag aan het werk moet om één van die veertig mooie malts te maken. En je ontdekt wat het is om vroeg uit de veren te gaan met de turfstekers, die zorgen voor de traditionele brandstof voor het stoken van whisky.

Dat is de *Johnnie Walker Experience '94*. De test begint nu: ben jij er zeker van dat jullie karakters dit aan kunnen, dan vul je nu de bon in en je stuurt hem op.

Je mag ook even bellen (013 - 580113) voor het deelnameformulier. Doe het! Schrijf je in en geef je zelf de kans om te ontdekken of jullie het juiste karakter bezitten.

Johnnie Walker Experience '94

JA, WIJ NEMEN DE UITDAGING AAN VAN DE JOHNNIE WALKER EXPERIENCE '94

Met mijn reisgenoot wil ik meedingen naar één van tweepersoons ontdekkingsreizen door het contrastrijke land van Johnnie Walker. Stuur mij het deelnameformulier voor de *Johnnie Walker Experience '94*. JWE4

Naam: _____ man/vrouw

Adres: _____ Postcode: _____

Plaats: _____ Telefoon: _____ Geboortedatum: _____

Stuur de bon in een envelop zonder postzegel aan: Johnnie Walker Experience, Antwoordnummer 281, 5000 VD Tilburg.

HAAGSE DRUGS-INTRIGES IN SURINAAMSE JUNGLE

(Hoe het politieke pokerspel met cocaïne werd verloren)

FRANS VAN DER BEEK

Fatsoen op het Binnenhof lijkt een façade. Er spelen intriges die de brave burger alleen uit thrillers kent. Zoals de onzichtbare hand van onze regering in een cocaïne-complot in het Surinaamse Moengo. Of het mysterieuze halt dat werd toegeroepen aan rechercheurs die de bloedige moorden op een popbandje in Rijswijk onderzochten. En de dertig miljoen ontwikkelingshulp, waar menigeen zich aan verrijkte, maar die de kreperende bosnegers nooit bereikte. Alsook het plotseling afblazen van het onderzoek naar de handel en wandel van legerleider Bouterse door de Centrale Recherche Informatiedienst (CRI) op 27 november 1984...

ILLUSTRATIE: RALPH STEADMAN

Onze voormalige kolonie is inmiddels afgegleden tot een bananenrepubliek, waar de Haagse heren niet goed raad mee weten. Dat levert pijnlijke miskleunen op, die uit de openbaarheid moeten blijven. "Ssstt!" zegt Den Haag, en inderdaad: het lijkt alsof er niets aan de hand is, want de kranten zwijgen. Journalisten willen wel, maar ze worden teruggefloten door superieuren. Zo is het goed. Laat de beerput liever dicht.

Horzel in deze Surinaamse connectie is de voormalig platenproducent Frits Hirschland, die in 1987 op uitnodiging van het verzet in Nederland naar Stoelmanseiland vertrok om het Jungle Commando van Ronnie Brunswijk met logisch denkwerk te versterken. Hij werd de secretaris van Brunswijk en kreeg daarom de bijnaam *Commandant Potlood*. Hirschland zelf kan gerust een intrigant genoemd worden. Hij mengt zijn compassie met de onderdrukten met een niet aflatend gevoel voor sensatie en 'practical jokes'. Zijn joodse afkomst (hij verloor vrijwel al zijn voorgeslacht in de holocaust) verbindt hem aan het lot van de bosnegers in Suriname. Legerleider Bouterse laadde de schijn op zich dat hij een volkerenmoord op deze etnische groep in Suriname niet schuwde, waarop Hirschland direct in de bres sprong voor zijn zwarte broeders.

Zijn tegenstanders noemen hem een fantasievolle avonturier. Vrienden bewonderen hem om zijn mengeling van intellect en bevlogenheid. Hij schreef een boek *Dossier Moengo '290 Uur'*, over het complot van de Nederlandse en Amerikaanse geheime diensten om de politieke situatie in Paramaribo te sturen. Een vlot geschreven spionageboek, dat de lezer de spannende gebeurtenissen aangrijpend laat meebeleven.

Dat boek had veel stof moeten doen opwaaien. Het bevat explosief materiaal over de blunders van beide overheden. Het leek er aanvankelijk ook op dat vele pennen in beweging zouden komen. Er waren tijdens de presentatie van het boek ruim honderd gasten aanwezig op de persconferentie. Maar zelfs de goede vrienden die Hirschland in de landelijke journalistiek heeft, kregen hun artikel niet langs de hoofdredactie.

Reikt de onzichtbare Haagse hand tot in de top van de vaderlandse pers? Voor Frits Hirschland staat dat inmiddels wel vast.

Begin 1990 besloot het ministerie voor Ontwikkelingssamenwerking de geldstroom naar Oost-Suriname stop te zetten. Die toevloed van florijnen had altijd gelopen via het Zeister Zendings Genootschap (ZZG), dat in het door Brunswijk beheerste gebied humanitaire hulp bood. De minister meende dat de politieke situatie in Suriname aanstuurde op een nieuwe democratie. De geldkraan kon dus dicht.

Hoewel de Nederlandse regering officieel ontkent Brunswijk en zijn verzetsleger ooit te hebben gefinancierd, kwam het Jungle Commando in grote problemen toen de subsidie via de Zeister weldoeners werd gestaakt. Het noopte Brunswijk om in Moengo een levendige smokkelhandel in allerlei produkten naar Frans Guyana op te zetten, waar hij en zijn mannen dik aan verdienden. Die handel werd gedoogd door Desi Bouterse. Eén knip met de vingers van de legerleider en Brunswijk zou zijn handel kwijt zijn. Logisch gevolg: de gezworen vijanden Brunswijk en Bouterse werden in elkaars armen gedreven. Pakken bankbiljetten spreken luider dan politieke idealen.

Die toenadering was een doorn in het oog van de Nederlandse en Amerikaanse regering. Het zou Desi Bouterse in de kaart spelen en hem nog meer armslag geven om zijn drugs-imperium uit te bouwen. Daar moest iets tegen gedaan worden. De CIA kwam met een plan. Via CIA-agent Frank Castro werd Brunswijk meegedeeld dat hij een geheime zending met wapens kon verwachten. Castro had al eerder namens de CIA goederen geleverd en wapens beloofd. Het zou er eindelijk eens van komen. De aankomst van het vliegtuig bij Moengo werd nauwkeurig gemeld. Er werden zelfs boompjes gekapt en witte strepen getrokken op een autoweg om een veilige landing te garanderen.

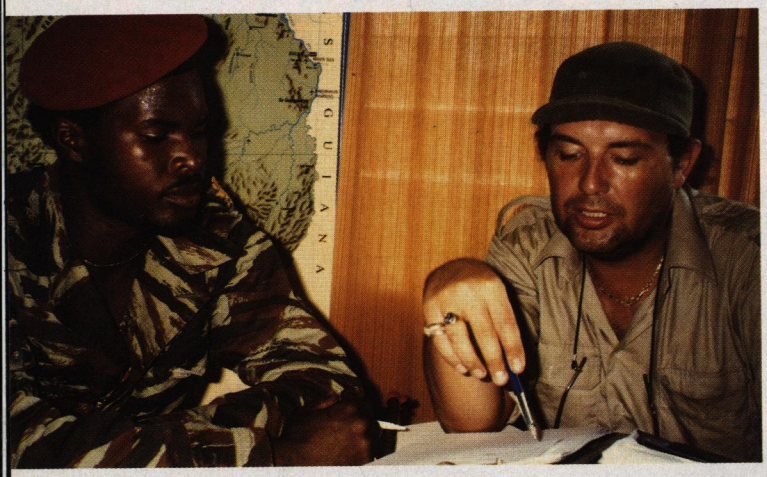

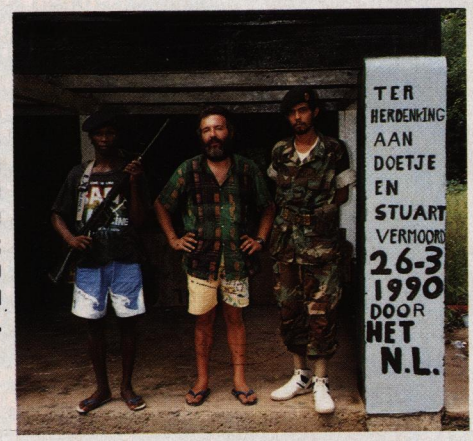

V.b.n.o: Frits Hirschland in conclaaf met de leider van het Jungle Commando, Ronnie Brunswijk; Frits herdenkt twee gevallen kameraden, die slachtoffer van de drugs-intrige werden; Frits bij de 1000 kilo 'coke', die later zou worden vernietigd.

Het vliegtuig arriveerde op 20 maart 1990. Aan boord bevonden zich drie Colombiaanse bemanningsleden en de CIA-agent Castro. De eerste die van boord kwam, was Castro zelf, die vervolgens schielijk verdween. De tweemotorige Commander bevatte geen wapens, maar duizend kilo zuivere cocaïne met een waarde van 150 miljoen gulden. (De verklaring van Brunswijk luidde later dat de kist afkomstig was van een cocaïnekartel in Colombia op weg naar Apoera in West-Suriname, maar door slecht weer gedwongen was te landen. Op 20 maart was het evenwel een stralende dag...)

De intrige achter het coke-vliegtuig was simpel: Brunswijk zou goede sier kunnen maken met deze 'onderschepping', want hij kon nu aantonen dat Bouterse wel degelijk met tien vingers in de pap van de internationale drugshandel roerde. Dat zou de oude vete tussen Bouterse en Brunswijk doen oplaaien en de druk op de Surinaamse dictator-in-spe weer vergroten.

De geheime diensten in Nederland en de VS hadden met lede ogen moeten aanzien hoe Bouterse steeds meer vrij spel had gekregen. Hij had de Tucajana-indianen in zijn macht, het Jungle Commando was inmiddels financieel afhankelijk van hem geworden en zou bij geslaagde vredesonderhandelingen ook in zijn fuik belanden. Daarin nu moest snel verandering worden gebracht.

Aanvankelijk leek het er ook op dat het scenario zou slagen. Bouterse reageerde woedend toen hij er achter kwam dat in Moengo duizend kilo cocaïne was geparkeerd. Toen Brunswijk voor vredesoverleg naar Paramaribo afreisde, werd hij met zijn gevolg gearresteerd. Twee van zijn lijfwachten werden in koelen bloede doodgeschoten. Er stond een helikopter op Fort Zeelandia gereed om Brunswijk en zijn gezelschap, onder wie zijn Nederlandse adviseur Eddie Jozefzoon, af te voeren. Het vermoeden bestaat dat de complete top van het Jungle Commando zou moeten worden afgeslacht.

Hirschland: "Bouterse heeft zich zo al eerder van opponenten ontdaan door deze mannen onder valse voorwendselen in de handen van zijn Tucajana-indianen te jagen. Van die mannen werd nooit meer iets vernomen. Bouterse bleef zo letterlijk buiten schot. Het is niet ondenkbaar dat hij opnieuw een truc zou uithalen om zich van Brunswijk en zijn mannen te ontdoen."

Een Surinaamse politieman gooide roet in het eten. Deze agent was getuige van de moord op de lijfwachten, ontvluchtte de plek des onheils en sloeg op het bureau alarm. Binnen tien minuten was de president van Suriname van de schietpartij op de hoogte. Als Bouterse van plan was om de delegatie van het Jungle Commando te laten sneuvelen, dan kon hij dat voornemen nu niet meer uitvoeren.

Brunswijk en de zijnen werden vervolgens naar Moengo teruggestuurd, de duizend kilo cocaïne werd in het bijzijn van internationale diplomatie verbrand en Ronnie Brunswijk hervatte zijn lucratieve handel.

Het leek er even op dat de intentie om de twee kemphanen uit elkaar te drijven was gelukt. De vredesonderhandelingen werden opgeschort, maar in november 1990 zochten Bouterse en Brunswijk toch weer toenadering en in maart 1991 maakten zij vredesafspraken. Brunswijk mocht in Moengo blijven opereren als hij Bouterse niet langer zou kwellen. Inmiddels beheert de ex-bevelhebber van het Surinaamse verzet een benzinestation en rijdt rond in een glanzende Mercedes-Benz.

Daarmee zou het doek rond deze affaire zijn gevallen, als niet Commandant Potlood zijn *Dossier Moengo '290 Uur'* in boekvorm had gegoten. De bedoeling van Hirschland is duidelijk. Als ingewijde stond het voor hem vast dat achter de schermen van de politiek 'een smerig spel' met het Jungle Commando en de bevolking in het

binnenland was gespeeld. De rol van het Jungle Commando was de Nederlandse en Amerikaanse regering welgevallig. Als doorn in het oog van Bouterse kon Ronnie de macht van de legercommandant beteugelen.

Vanaf 1986 is door de Nederlandse regering 31 miljoen gulden aan ontwikkelingsgeld beschikbaar gesteld voor de mensen in de binnenlanden van Oost-Suriname. Nederlandse autoriteiten benadrukten altijd dat dit geld niet in handen mocht komen van het Jungle Commando, gezien de politiek gevoelige situatie. Formeel stelde Nederland zich neutraal op in het Bouterse-Brunswijk-conflict. Men wilde in geen geval de schijn van sympathie voor één van de twee partijen op zich nemen. Het ministerie voor Ontwikkelingssamenwerking besloot daarom de uitvoering van de hulp over te laten aan een particuliere organisatie, het Zeister Zendings Genootschap. Deze kerkelijke groepering was al geruime tijd in het gebied actief. Medio mei 1990 besloot het ministerie de voedselhulp stop te zetten. Volgens de officiële verklaring omdat uit onderzoek was gebleken dat er geen hongersnood meer zou zijn. Officieus was er in politieke zin geen reden meer het Jungle Commando te steunen.

Conclusie: Nederlands ontwikkelingsgeld - bestemd voor de noodlijdende bevolking - zou zijn gebruikt voor politieke manipulatie. Dat is een schandaal.

Het stopzetten van de hulp dreef Brunswijk alsnog in de armen van Bouterse, waar de CIA met het cocaïne-transport een stokje voor wilde steken. De CIA gaat in Suriname niet stunten zonder medeweten van Nederlandse autoriteiten. Medeplichtigheid aan deze inmenging ligt voor de hand. Nog een schandaal.

Vanzelfsprekend is niet met zekerheid vast te stellen dat de CIA voor deze operatie tekende. Niemand twijfelt er overigens aan. *Vrij Nederland* liet in januari 1992 de Amerikaanse undercover agent Michael Levine aan het woord, die 25 jaar voor de Amerikaanse narcotica-brigade, de DEA, had gewerkt. Levine bestempelde de CIA als "'de grootste drugshandelaar ter wereld': de negotie in cocaïne wordt door de CIA gedoogd en in een enkel geval zelfs aangemoedigd als daar een nuttig politiek doel mee is gediend."

Vorig jaar zond CBS een documentaire uit over een onderzoek van de CIA naar het traject van een zelf geïnitieerd cocaïne-transport. De filmploeg reisde mee met het vliegtuig dat duizend kilo (!) witte snuif aan boord had.

Frits Hirschland heeft er van alles aan gedaan om zijn verhaal in de Haagse coterie onder de aandacht te krijgen. Hij liet in het postvakje van iedere parlementariër een exemplaar van *Dossier Moengo '290 Uur'* leggen. Alleen Frits Bolkestein reageerde met een bedankbriefje. Voor het overige werd een algeheel stilzwijgen in acht genomen, zoals dat sinds de mislukte inmenging al het geval was.

Ook de absolute windstilte in de pers is opvallend. Frits was benaderd voor programma's als *Tineke* en *Karel*. Panorama en Het Parool wilden een voorpublikatie, Algemeen Dagblad en De Telegraaf waren nadrukkelijk op de persconferentie aanwezig, Ria Bremer en Ivo Niehe toonden hun belangstelling, AVRO's Radiojournaal bevestigde met klem dat er een special ging komen, maar in alle gevallen gebeurde er hoegenaamd niets.

Hirschland had het kunnen weten. In 1990 werd hij na het cocaïne-incident in Parijs opgewacht door Telegraaf-verslaggever Michael Hoogers. Die troonde hem mee naar een sterren-restaurant en maakte een mooi interview. Het is nooit gepubliceerd. Op Hirschlands vraag waarom, kreeg hij als antwoord: "Ik kreeg geen toestemming. Er is meer aan de hand dan jij denkt."

De doofpot-tactiek werkt feilloos. Dat was al eerder gebleken bij de moord op een popgroep die repeteerde in het gebouw van de *Weekkrant Suriname* in Rijswijk. Op dat moment hadden daar kopstukken van het verzet moeten vergaderen, maar die bijeenkomst werd op het laatste moment afgeblazen. De moordenaars wisten dat niet en schoten op meedogenloze wijze drie bandleden dood.

De Haagse politiecommissaris liet zich naderhand in de wandelgangen ontvallen dat van hogerhand Justitie het onderzoek had gestaakt. Niemand werd ooit aangehouden.

Dit alles roept enorme vraagtekens op over geheime intriges op het allerhoogste niveau. De burgerij was al geschokt door het bestaan van *Gladio*, maar mag zich in gemoede afvragen wat zich nog meer in het verborgene afspeelt.

Brunswijk werd gebruikt om Bouterse onder druk te houden, maar hij mocht van de politiek geen victorie behalen. Dus wel steun - zij het stiekem -, maar mondjesmaat.

'Ingewijden in de Haagse wandelgangen vertelden dat tactisch gezien ten koste van alles moest worden voorkomen dat het Jungle Commando zou winnen, omdat er dan grote problemen op politiek gebied zouden ontstaan,' schrijft Hirschland (pag. 70). 'Met name zou men zeer bang zijn voor de gevolgen ten aanzien van het herstel van de democratie indien het Jungle Commando Paramaribo zou binnentrekken. Men ging ervan uit dat macht corrumpeert en had er geen vertrouwen in dat na een overwinning van het Jungle Commando er daadwerkelijk een democratisch bestel zou komen. Ze waren ervan overtuigd dat de adviseurs van het Jungle Commando, na een overwinning, Brunswijk niet de baas zouden kunnen.'

In 1989 vloog Hirschland mee met een wapentransport van Miami via Santa Domingo naar Moengo. Op Aruba werd een tussenlanding gemaakt. De zending werd door de douane onderschept, Hirschland werd tien minuten als getuige gehoord en verbleef vervolgens ongestoord in Hotel Victoria. Bijzonder vreemd was dat hij twee dagen later zonder enige problemen binnen een uur het eiland moest verlaten.

Hirschland heeft zich in zijn boek beperkt tot feiten, die hij zeker weet. Dat levert wat gaten op, maar hij wilde het risico niet lopen dat men hem op grond van één fout onderuit zou kunnen halen. De auteur is ongemeen fel in zijn aanval op de hulporganisatie ZZG, die fraude en gesjoemel door de vingers zag en de noodlijdende bevolking dupeerde. Spin in dat web is de voormalige Nederlands militair-attaché in Paramaribo, kolonel b.d. Bas van Tussenbroek, die in die periode in Cayenne woonde, de hoofdstad van het buurland Frans-Guyana.

Volgens Ronnie Brunswijk had deze Van Tussenbroek zich schriftelijk tot hem gewend met het aanbod te helpen met de

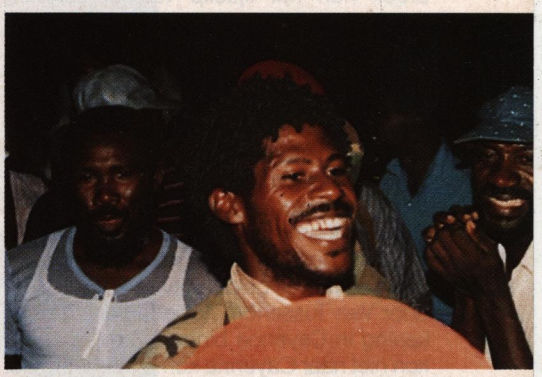

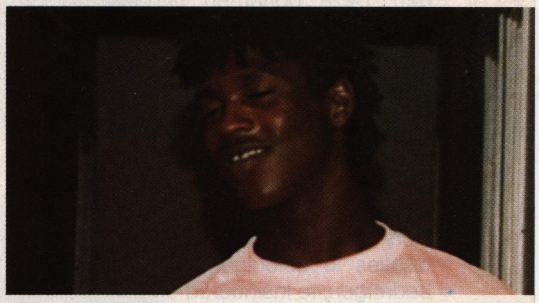

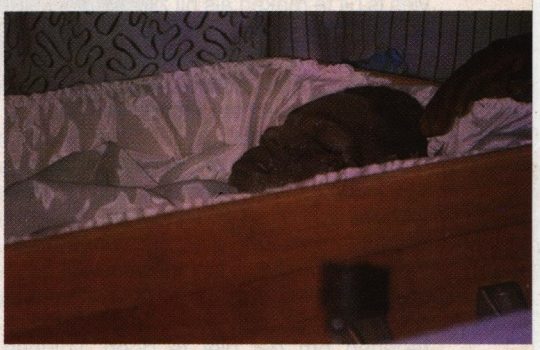

De twee lijfwachten van Brunswijk, die op het kabinet van Desi 'Bevel' Bouterse werden doodgeschoten. Boven: Johan Apai, bijgenaamd Doetje. Onder Stuwart Deel, kortweg Stuart.

strijd tegen Bouterse. Het aanbod werd geestdriftig aangenomen. Van Tussenbroek werd met open armen ontvangen. De Nederlandse kolonel was de schakel in bijna alle contacten met onder meer de Amerikaanse (inlichtingen)diensten DEA en CIA, de Franse inlichtingendiensten DST en SDECE, het ZZG (Zeister Zendings Genootschap) en de Prefecture de Guyana. De voorganger van Van Tussenbroek, kolonel bd. Gerrit Maarseveen, had Hirschland tijdens een lunch verteld dat Van Tussenbroek volgens hem aan de MID/KL (Nederlandse Militaire Inlichtingendienst van de Koninklijke Landmacht) rapporteerde.

Enkele strijders van het Jungle Commando beweren dat Van Tussenbroek hen het tijdstip van de landing van het coke-vliegtuig via een koerier had laten weten.

Citaat uit *Dossier Moengo '290 Uur'* (pag. 63): 'Van Tussenbroek had controle over alle gelden die naar Frans Guyana werden overgemaakt en die door het Nederlandse ministerie voor Ontwikkelingssamenwerking voor de noodhulp in Oost-Suriname aan het ZZG ter beschikking werden gesteld. De uit Nederland overgemaakte gelden kwamen op een door Van Tussenbroek beheerde bankrekening in Cayenne binnen. Brunswijk zelf kon niet naar Cayenne komen, daarom gaf Van Tussenbroek vaak mondelinge en schriftelijke boodschappen voor hem aan diens commandanten mee. Geregeld werden door de commandanten van het Jungle Commando ook geldbedragen bij Van Tussenbroek opgehaald.'

Pag. 72: 'De voormalige coördinator (van het ZZG, red.) Hans Westerkamp vertelde mij dat Van Tussenbroek geregeld grote bedragen van de bankrekening gebruikte waarvoor hij aan hem, als algemeen coördinator, geen verantwoording wilde afleggen. Deze opnamen hadden, volgens Westerkamp, niets te maken met de normale maandelijkse bijdragen, die het Jungle Commando uit de kas van de humanitaire noodhulp kreeg.'

Van Tussenbroek is niet blij met de onthullingen van Frits Hirschland. In een schrijven naar aanleiding van de publikatie laat de kolonel bd. weten: 'Hij zet alle registers open om mensen, overheid en organisaties te beledigen, te intimideren, te bedreigen, te insinueren en voor alles wat vies is uit te maken als hij zijn zin niet krijgt en men hem links laat liggen.'

Over de financiële transacties schrijft Van Tussenbroek: 'Aan mijn vingers kleeft geen enkele centime. Ik zou me nu nog letterlijk doodschamen als het wel zo was. Financiële zaken werden regelmatig gecontroleerd door een accountant.' (Hirschland bevestigt dat laatste, maar het accountantsrapport wordt door het ministerie voor Ontwikkelingssamenwerking niet afgegeven, zolang 'de politiek' er niet om vraagt. En daar heeft men kennelijk redenen om dat niet te doen. Volgens Hirschland hebben de accountants hun werk uiterst onzorgvuldig gedaan als de cijfers in het rapport kloppen.)

"Van het zogenaamde cocaïne-vliegtuig in Moengo hoorde ik voor het eerst over de Wereldomroep en dat de mij bekende, beschaafde heer Castro erbij zat, een jaar later," wast Van Tussenbroek zijn handen in onschuld. Hij noemt het bericht dat hij de aankomst van het vliegtuig zou hebben doorgegeven "een verzinsel."

Van Tussenbroek kan ook genuanceerd zijn in zijn oordeel over Hirschland. Zo schrijft hij: 'Dat de heer Hirschland jaren vertoefd heeft onder niet altijd gemakkelijke omstandigheden bij het J.C. beoordeel ik als zeer positief. Dat heeft geen enkele verantwoordelijke Surinamer of vanuit het land zelf of vanuit Nederland ooit opgebracht. Dat de heer Hirschland zich, net als enige andere Nederlanders in die contreien, het lot aantrok van de in miserabele omstandigheden verkerende bosnegers, staat boven elke twijfel. Dit ook weer in schrille tegenstelling tot de landgenoten van de bosnegers, die hen totaal in de steek hebben gelaten. Surinamers kunnen het woord 'discriminatie' wat bij velen van hen voor in de mond ligt, beter niet meer gebruiken.'

In Nederland wordt Hirschlands boek doodgezwegen, maar de auteur krijgt uit zeer onverwachte hoek bijval. Desi Bouterse heeft onlangs op een partijbijeenkomst van de NDP, waar hij de politieke voorman van is, een gezelschap van zo'n drieduizend mensen aanbevolen het boek van Hirschland te lezen.

De onthullingen over het CIA-complot zijn Bouterse welgevallig. Hirschland beseft dat hij zijn opponent daarmee in de kaart speelt. "Dat heeft meegespeeld in mijn overwegingen," zegt hij, "maar uiteindelijk geeft bij mij de doorslag dat ze in Den Haag niet zo hadden moeten blunderen met hun inmenging."

De intrige van de CIA, de onzichtbare hand in Nederland die buiten de publiciteit aan touwtjes trekt, en de huidige situatie in Suriname, geven aan dat de autoriteiten met het land in hun maag zitten. Suriname scheidt Brazilië ten noorden samen met Guyana en Frans-Guyana van de Atlantische Oceaan. De voormalige kolonie staat op de rand van het failliet. Iedereen weet dat Bouterse achter de schermen bepaalt wat er gebeurt. Hij bezit veel grote bedrijven en er beweegt niets of hij weet het. Alles wat er gebeurt, kan slechts met zijn instemming plaatsvinden. Hij bereidt een politieke comeback als machthebber voor en weinigen twijfelen eraan dat het hem zal lukken.

Hirschland: "Nederland en de VS gedogen de functie van Suriname als doorvoerland. Het zou niet eens zoveel moeite kosten om daar een eind aan te maken, maar ze schieten er niets mee op. Nu is de situatie beheersbaar en weten ze wat er aan de hand is. Als ze de drugs uit Suriname jagen, weten ze dat de handel zich alleen maar verplaatst en waarschijnlijk naar een land, waar ze er minder greep op hebben. Dan zou er een nieuw 'Medellin' kunnen ontstaan.

Pablo Escobar werd enkele maanden voordat hij als een kat in het nauw uit de dakgoot van zijn villa werd geschoten, in een restaurant in Paramaribo gesignaleerd. Van een rechtsorde is geen sprake. De drugsmaffia regeert, een enkeling wordt daar puissant rijk mee en wie geluk heeft krijgt de kruimels die van de tafel worden geveegd.

De auteur geeft in *Dossier Moengo* de ultieme oplossing voor Suriname al aan. Naar aanleiding van geheim telexverkeer tussen diverse ministeries van Buitenlandse Zaken concludeert hij: "Brazilië had altijd al een oogje op Guyana. Zij wilden gewoon het hele gebied, de gehele noordkust van Zuid-Amerika, vanaf de Venezolaanse grens. Een gedeelte was al in Braziliaanse handen, tot aan de Oayapocrivier, maar de rest wilden ze ook heel graag hebben. Misschien waren ze eventueel bereid om de Republiek Guyana met Venezuela te delen, maar het overige deel, daar hadden zij zonneklaar hun zinnen op gezet. Per slot van rekening had Brazilië in het verleden al een groot stuk van Frans Guyana opgeslokt. Suriname was zogezegd 'de hapklare brok' voor Brazilië. Weinig mensen en veel bodemschatten, het was duidelijk dat dat interessant was.

"Je hoeft niet raar op te kijken wanneer binnen twintig jaar de Republiek Suriname niet meer bestaat en dit gebied een onderdeel is van de Verenigde Staten van Brazilië. En niemand die de Surinamers gaat helpen. 'They're on their own.' Het was frappant dat er in 1987, toen ik voor het eerst in Suriname kwam, misschien een stuk of zes Braziliaanse goudzoekers op de rivieren in Oost-Suriname waren. Momenteel zijn er in het gebied van de Marowijne, Tapanahoni, Lawa en Marowini zeker zeshonderd Brazilianen en dat zijn beslist niet allemaal goudzoekers. Ik weet met grote zekerheid dat zich onder hen inlichtingenmensen en militairen bevinden."

Brazilië heeft zijn zinnen op Suriname gezet en zal op een dag moeiteloos het land innemen. Het handjevol inwoners staat machteloos. De Nederlandse regering zal voor de vorm heftig protesteren, maar heus de Mobiele Brigade niet in stelling brengen en een soort Falkland-guerrilla gaan uitvechten in de Surinaamse jungle. Achter de hand zullen ze opgelucht ademhalen.

Ook Washington zal de overname glimlachend toestaan. Ze hoeven dan alleen nog maar met de autoriteiten in Brasilia te praten als het over dat gebied gaat.

De kaarten zijn zelfs misschien al geschud. Frits Hirschland zou zich daar niet over verbazen. Na het internationale geschutter met het absurde cocaïne-complot verbaast hij zich nergens meer over als het om Suriname gaat.

Dossier Moengo '290 uur'
Frits Hirschland
Uitgeverij Cast Publishing, Den Haag
159 blz. Prijs: f 29,50.

John Grisham. Auteur van juridische bestsellers. Zijn boek *Advocaat van de Duivel* werd enige tijd geleden al onder de oorspronkelijke Amerikaanse titel *The Firm* verfilmd. Tom Cruise tekende voor de hoofdrol. Bij de tweede verfilming van een boek van Grisham, *The Pelican Brief* (hier verschenen als *Achter Gesloten Deuren*), is die eer weggelegd voor Julia Roberts, de kwetsbare actrice die zo lange tijd van het filmtoneel was verdwenen.

Alexandra de Jong

Na haar wereldwijde doorbraak met *Pretty Woman*, wilde het met de filmcarrière van de mooie brunette niet echt meer vlotten. Julia Roberts maakte enkele draken van films en ook in haar privéleven was het kommer en kwel. Tot ze de wereld verraste door plotsklaps in het huwelijk te treden met de opmerkelijke singer/songwriter Lyle Lovett. Ook aan het filmfront manifesteert Julia zich weer stevig. Voor Alan J. Pakula's verfilming van *The Pelican Brief* kroop ze in de rol van Darby Shaw, een jonge studente rechten die bij toeval achter een politiek corruptieschandaal komt.

Darby is geïntrigeerd door kort op elkaar volgende moorden op twee vooraanstaande rechters. Ze spit in kranteknipsels, computerbestanden en dossiers en weet uit alle verkregen informatie opzienbarende conclusies te trekken. Darby bundelt haar bevindingen in een rapport dat ze 'The Pelican Brief' noemt. Omdat ze graag ook de mening wil weten van haar vriend en mentor Callahan, geeft ze hem het rapport ter inzage.

Nog geen 48 uur later wordt Callahan bij een bomaanslag gedood. Een aanslag die óók Darby het leven had moeten kosten. Ze beseft dan dat de conclusies in haar 'brief' een schot in de roos zijn en slaat op de vlucht. Levend als een nomade slaagt ze er keer op keer in te ontsnappen aan haar meedogenloze achtervolgers. Uiteindelijk vindt ze een vertrouwenspersoon in de journalist Gray Grantham (Denzel Washington). Hij probeert Darby's conclusies te verifiëren, om zo een groot politiek corruptieschandaal bloot te kunnen leggen èn Darby's leven veilig te stellen.

Liefhebbers van John Grisham èn Julia Roberts moeten *The Pelican Brief* beslist gaan zien. Het verhaal is sterk en Julia acteert zonder meer goed. Maar toch, aan het imaginaire dat een boek bij de lezer oproept, kan een verfilming eigenlijk nooit tippen.

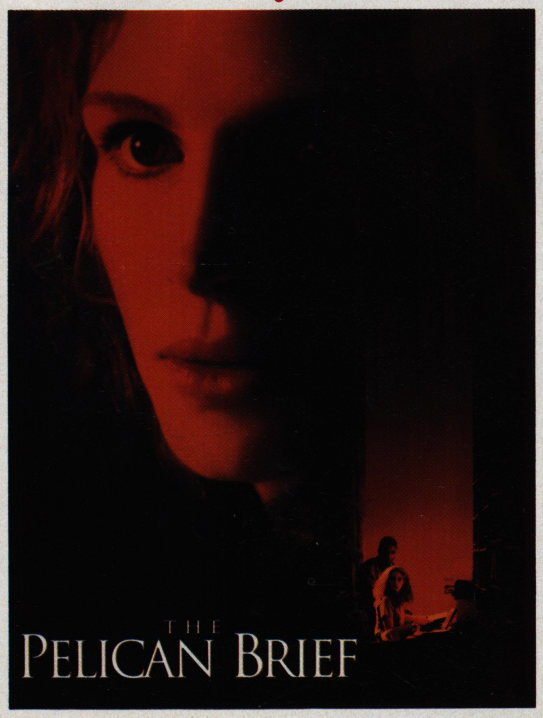

DE FLAT

Een luxe flatgebouw met eerder merkwaardige dan gewone bewoners, een sexy blonde huisarts, een dubieuze minnaar en een lijk, dat zijn zo'n beetje de ingrediënten van de nieuwe Nederlandse speelfilm ***De Flat***.

Roos Hartman (Renée Soutendijk) en haar man Jacques (Hans Hoes) maken een huwelijkscrisis door; het stel leeft daarom sinds enige tijd gescheiden van elkaar. Roos, die huisarts is, bewoont samen met haar zoontje een luxe flat in het Scheveningse.

Renée Soutendijk en haar (dodelijke?) minnaar.

Op een ochtend wordt er bij Roos aangebeld. Er staat een jonge vent voor de deur die zich voorstelt als flatgenoot Eric Coenen (Victor Löw). Eric vraagt Roos of het klopt dat zij huisarts is en vertelt dan dat hij zich zorgen maakt over zijn buurvrouw Nel. Haar wekker gaat al geruime tijd achter elkaar af.

Samen ontdekt het tweetal uiteindelijk dat de vrouw in kwestie op een gruwelijke wijze in haar badkamer is vermoord.

Deze tragische gebeurtenis zorgt er wel voor dat Roos en Eric elkaar nader leren kennen. Ze krijgen een sexuele verhouding, iets waar de man van Roos absoluut niet blij mee is. Als pers-officier van het Openbaar Ministerie weet hij dat Eric Coenen geen zuivere koffie is. De echtgenote van Eric is een jaar geleden onder verdachte omstandigheden overleden, en in het appartement van de vermoorde vrouw zijn Erics vingerafdrukken gevonden...

Roos slaat alle waarschuwingen in de wind en blijft met Eric omgaan. Wanneer ze echter het een en ander met betrekking tot de achtergronden van haar minnaar gaat onderzoeken, raakt ze steeds meer in verwarring. Is haar vriend wel een onschuldig slachtoffer van omstandigheden?

De Flat, onder regie van Ben Verbong (o.a. *Het Meisje Met Het Rode Haar*; *De Kassière*) is een beklemmende thriller, die ook nog eens een hoge dosis erotiek bevat. Toch moet de volgende kanttekening gewoon vermeld: We zien een flatgebouw waar een moord is gepleegd. We zien bewoners die allen een beetje vreemd zijn en elkaar lijken te bespioneren. We zien hoe Renée Soutendijk in bad masturbeert en zijn getuige van een aantal ongeremde sexscènes. En wat te denken van een vrouw die verliefd wordt op een vermeende moordenaar? Aan welke films doen deze elementen ons toch zo denken? Juist ja, aan *Sliver* en *Jagged Edge*. De originaliteitsprijs verdient *De Flat* dus zeker niet. Wat niet wegneemt dat fans van La Soutendijk aan hun trekken zullen komen.

Wie zijn er regeergeil? Dat zijn D66 en de PvdA. De VVD is het niet en het CDA zou het ook wel eens niet kunnen zijn.

PIM FORTUYN

ROBERT-HENK ZUIDINGA

Prof. Dr Wilhelmus S.P. Fortuyn doceert Arbeidsvoorwaarden bij de Overheid aan de Erasmusuniversiteit in Rotterdam. Hij publiceerde een aantal boeken, waarvan *Aan het volk van Nederland* en *De overheid als ondernemer* het bekendst zijn. Hij schrijft wekelijks een column in Elsevier en leest er een voor Radio Rijnmond. Hij houdt jaarlijks zo'n 120 lezingen. Uit al zijn activiteiten spreekt een grote ongerustheid over de toekomst van ons land en een grote onvrede met hoe de overheid de problemen bestrijdt. In het onlangs verschenen boek *Het zakenkabinet-Fortuyn* pleit hij voor een kabinet dat slagvaardiger en ingrijpender kan optreden.

Met de Tweede Kamer-verkiezingen in zicht spreekt hij zich uit over premier Lubbers ("die zit onze maatschappij gigantisch in de weg"), over beoogd premier Brinkman ("Ik vind hem emotioneel gezien nog te jong voor dat ambt"), over Wim Kok ("van wie je weet dat hij heeft bewezen dat hij niet betrouwbaar is") en Van Mierlo ("geen politicus maar een filosoof"). Een vraaggesprek met een man die vindt dat het anders moet, die weet hoe het anders kan en die zijn mening niet onder stoelen of banken steekt.

FOTOGRAFIE: MATTHIEU BENISTANT

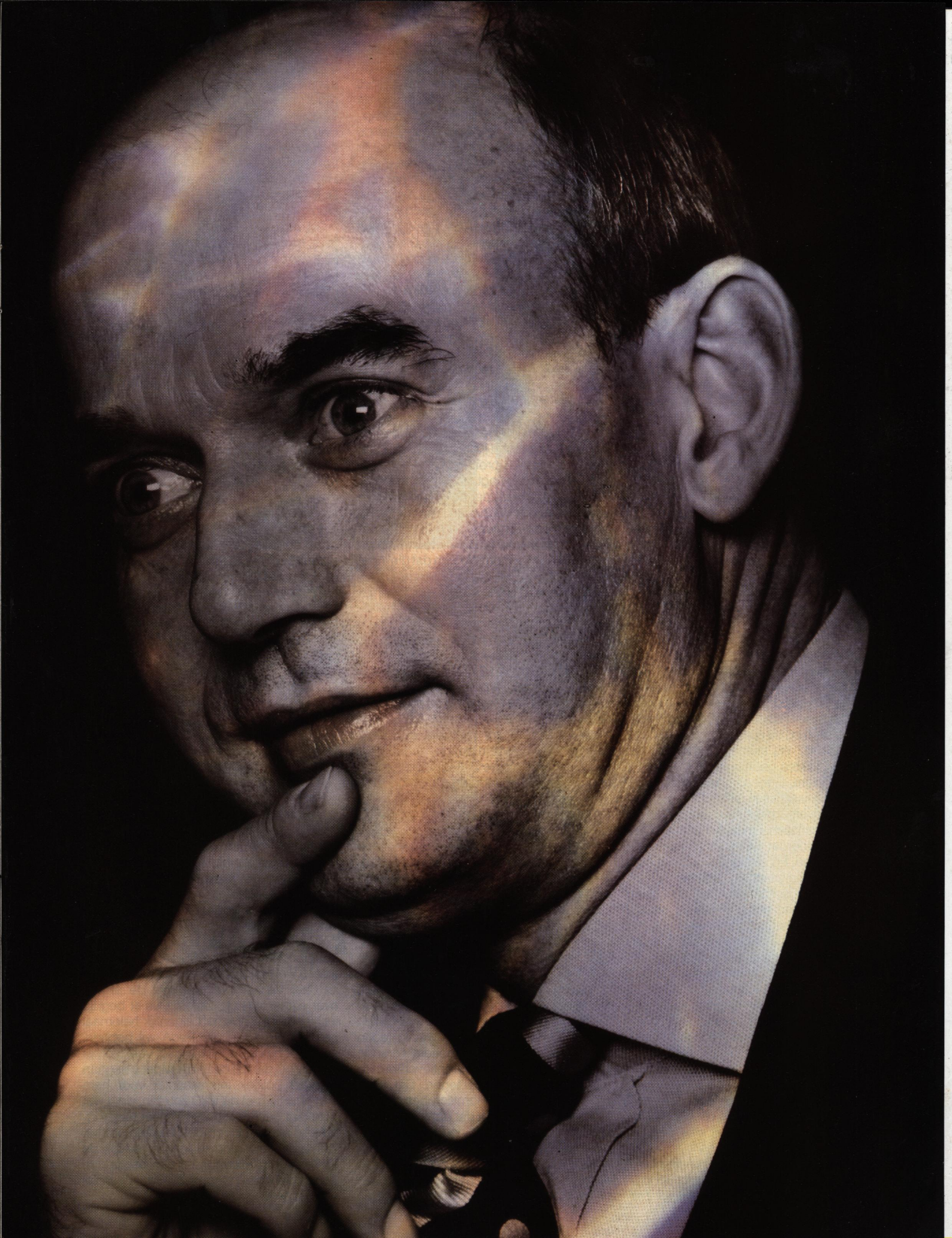

In uw jongste, onlangs verschenen boek, *Het Zakenkabinet-Fortuyn*, pleit u voor een zakenkabinet, d.w.z. een kabinet dat niet aan een vaste parlementaire meerderheid is gebonden.

Daar zijn wat misverstanden over ontstaan. Het zou bijvoorbeeld *ondemocratisch* zijn. Nou, het is juist het tóppunt van democratie. Véél democratischer dan de coalitie-kabinetten die we nu hebben, omdat een zakenkabinet geen parlementaire binding heeft, dus niet is verbonden met de een of andere partij. Het heeft een programma en moet voor dat programma de meerderheid vinden in het parlement. Maar het aardige van een zakenkabinet is, is dat ze wisselende meerderheden kan gaan zoeken. Dus bijvoorbeeld voor het ene punt de halve VVD gecombineerd met een kwart van het CDA en de hele PVDA en voor een ander punt weer een andere combinatie. Het geeft de volksvertegenwoordigers meer vrijheid, de fractiedwang, de fractie-discipline zal aanzienlijk afnemen. Het enige waar zo'n zakenkabinet op uit is, is een meerderheid en het zal ze betrekkelijk worst wezen hoe die meerderheid eruit ziet.

Hoe ligt dan de relatie tussen verkiezingsuitslag en zakenkabinet?

Kijk, als u mij naar het ideale stelsel vraagt, dan zeg ik: *het moet helemaal over de kop*! Dan moet je een stem op de macht uitbrengen en een stem op de controle, zoals dat bijvoorbeeld in Amerika gebeurt. Als we naar een stelsel zouden gaan met een gekozen minister-president - en, zeg ik er dan bij (want D66 gaat daarin niet ver genoeg), dat betekent dan óók dat die man of vrouw zijn eigen kabinet formeert -, en voorts breng je een stem uit op de partij die je in het parlement wil hebben, dan heb je twee stemmen uitgebracht: één op de macht en één op de controle. En hoe zit dat in Nederland? Wij stemmen nóóit op de macht: wij kiezen geen wethouders, geen burgemeesters, geen gedeputeerden, geen commissarissen van de koningin, geen premiers, geen ministers, geen staatssecretarissen. En dat wordt nog eens verscherpt doordat wij altijd coalitiekabinetten hebben. En wat doen de partijen? Die gaan in conclaaf en bakken een of ander regeringsprogram, dat ook nog eens voortdurend wordt bijgesteld omdat de omstandigheden veranderen. Dus de relatie tussen wat je gekozen hebt en wat er uiteindelijk uitkomt, is zó verwaterd, dat heeft zó weinig te maken met het uitbrengen van je stem, dat ik zeg: kies die macht rechtstreeks. Laten wij onze stem uitbrengen op iemand die wij goed vinden, en laat die dan maar een college van B&W of een regering formeren.

Dat betekent per definitie dat de huidige machtsorganen, zoals parlement en gemeenteraad, ten minste een deel van hun macht kwijtraken. Hoe reëel is het te verwachten dat die daar uit vrije wil aan zullen meewerken?

Dat is moeilijk te zeggen, maar die staatkundige vernieuwing is maar een deel van de problematiek. Nederland zit met het probleem van vijftig jaar vrede en niet weten hoe we onder vredesomstandigheden moeten moderniseren. Het land loopt vast op allerlei terreinen. Niet alleen in de politiek. Was dat maar zo, dan was het vervelend, maar nog te doen. Maar voor de arbeidsmarkt geldt precies hetzelfde. Er zijn allerhande gevestigden die maar eindeloos op hun plekken blijven hangen: directies, raden van bestuur die niet doorstromen, noem maar op. Dat is een verkoeking, een vervetting van het totale zenuwstelsel van onze maatschappij. Die representatie-problematiek geldt in de politiek, maar geldt bijvoorbeeld ook voor de vakbeweging. Die vertegenwoordigt twintig procent van de werknemers, maar regelt honderd procent van de sociale zekerheid, honderd procent van de advisering aan de regering op het terrein van de sociaal-economische politiek. Voor werkgevers is dat iets minder erg, maar ook: dertig procent is georganiseerd. En die resterende zeventig procent wordt door die dertig procent in alle mogelijke colleges vertegenwoordigd, tot in de Kamers van Koophandel toe. Daar zit een gigantisch probleem.

En als u mij vraagt naar de toekomst: mijn verwachting is dat het vastloopt door externe omstandigheden. Bijvoorbeeld doordat wij de concurrentie met Oosteuropese en Aziatische landen in toenemende mate niet aankunnen. We zien dat die ingenieur in Taiwan en die administrateur uit India hetzelfde werk evengoed doen, alleen wel véél goedkoper. En dat dat met de moderne informatica geen enkel probleem is. Je hoeft maar een modem en een pc-tje te hebben aan beide kanten van de wereld, en je communiceert 24 uur per dag als de beste. En dat is ook precies wat er nu aan het gebeuren is. U ziet dat onder druk van de huidige recessie - en niet alleen in Nederland, dat geldt voor álle Westeuropese landen - ondernemers aan het zoeken zijn naar de meest efficiënte en minst kostende produktielokatie van hun produkten en diensten.

Daar komt nog eens bovenop dat steeds duidelijker wordt dat de problematiek van Oost-Europa, de voormalige Sovjet-Unie en Afrika gezien wordt als in eerste instantie een Europees probleem. Dat betekent dus, dat aan onze oost- en zuidgrenzen een problematiek aan het ontstaan is, waar we wat mee moeten. En die economische problematiek is voor ons het meest geniepige, want aan die stromen vluchtelingen kun je nog wat proberen te doen. Je kunt de grenzen sluiten en dergelijke. Dan lekt het nog wel, maar goed, de honderdduizenden houd je op die manier wel buiten de deur. Maar waar je heel weinig tegen kunt doen in een zich mondialiserende economie, zijn die concurrentieverhoudingen. Daar doe je niks tegen. Dat vreet gewoon aan het economisch bestel in dit land. En als je dan ziet dat dat alleen maar bestreden kan worden door een gigantische flexibilisering van de arbeid, door loonconcurrentie over de hele linie, dus van hoog tot laag, door te zorgen dat van die drie miljoen mensen die werkloos zijn er ten minste één miljoen weer aan de slag gaan in plaats van drukken op de schouders van anderen, ja, dan weet je wat er moet gebeuren. Welnu, je ziet dat noch de oude overleg-economie - dat gedoe met die sociale partners en de overheid - noch politieke partijen in staat zijn dat aan te pakken.

Het zou toch weinig verheffend zijn als Den Haag daar in het geheel geen antwoord op heeft.

De man die daar nog het meest over zegt, daar het meest scherp over is, dat is Elco Brinkman. En als ik dan zie hoe gematigd zijn programma nog is en hoe vaak die man wordt teruggefloten, dan denk ik: dat kan nog wel even duren. Maar het zal de wal zijn die het schip keert, en dàn gaat het heel erg hard. Dat is ook het moment waarop een zakenkabinet een mogelijkheid is. Want wanneer komt er een zakenkabinet? Als de huidige politieke elite zodanig met de handen in het haar zit dat ze denken, ja, er moet echt iets gebeuren. Dit kan zo niet langer doorgaan. En het zou me niet verbazen wanneer Brinkman premier wordt, dat hij weliswaar niet een zakenkabinet formeert - dat is een brug te ver -, maar dat daar wel eens wat mensen in zouden kunnen zitten die helemaal niet uit 't politieke circuit komen. Daar heeft hij in interviews ook al eens iets van laten blijken. Dat neemt natuurlijk niet weg dat ook zo'n kabinet met mensen van buiten wel binnen een coalitie moet functioneren, en daar zie ik het ook op stuklopen. Ik voorspel u: als de coalitie tot stand komt waarvan iedereen denkt dat die het meest voor de hand ligt - het CDA, D66, PvdA -, dat een ramp wordt. Dat wordt niks!

En waarom niet?

Omdat het eerste wat de PvdA zal proberen te doen, is D66 *leegvreten*. En dat is een partij die zich daar zeer goed voor leent. Dat hebben we toch ook gezien in '80,'81, met dat kabinet Van Agt-Den Uyl-Terlouw? Dat was een verschrikkelijk kabinet door de opstelling van de PvdA. En het is vanuit de PvdA gezien begrijpelijk. Als hun stemmenverlies voor een heel groot gedeelte loopt richting D66, dan is dat het eerste wat ze aanpakken. En de bestuurskracht van de sociaal-democraten - ik moet van de PvdA weinig hebben, zoals u weet, ik vind het een achterhaalde, conservatieve partij -, die bestuurskracht is behoorlijk groot. En zet men daar de bestuurszwàkte van D66 tegenover, dan weet u wel hoe dat dan afloopt. En het CDA zit daar vanzelfsprekend met de armen over elkaar naar te kijken. Dus ik begrijp wel waarom Brinkman eigenlijk helemaal geen kabinet met de PvdA wil hebben, want wat hij inhoudelijk wil, ligt veel dichter bij de VVD dan bij de PvdA. Moet u nagaan hoeveel politiek interessanter voor hem een coalitie met de VVD zou zijn, want wat betekent dat? Bij de PvdA moet hij voortdurend als een locomotief trekken om het zaakje in beweging te krijgen, en bij de VVD hoeft hij alleen maar een beetje aan de rem te gaan hangen. En dat is een rol

VERVOLG OP PAGINA 58

DE WAAL

Zielepoten aller landen, verenigt u in Nederland! Hele legers hulpverleners staan met voorvocht op u te wachten. Zielepoten hebben recht op van alles en nog wat, maar helaas kunnen zij er niet zelf voor zorgen, ze zijn per slot van rekening zielepoten. Dus moeten wij het voor ze doen...

François de W.

Er komen steeds meer vluchtelingen vanuit de hele wereld naar Nederland. Als je ze terugstuurt, worden ze in hun land gedood, of nog erger, gemarteld. Zèggen ze. Maar misschien is dat wel waar. Mogen we dat risico lopen? Trouwens, hebben zij dan geen recht op alle verworden vrijheden en alle materiële goederen die wij wel hebben? Ons land is misschien overvol, maar hebben die mensen niet ook, net als wij, recht op een veilig en goed leven? Helaas kunnen zij daar niet zelf voor zorgen, dus moeten wij het voor ze doen. Hun rechten zijn onze plichten. Als er dus niet genoeg goedkope woonruimte en niet genoeg uitkeringen en niet genoeg banen voor die vluchtelingen zijn, is het ònze schuld.

Hoewel het steeds duidelijker wordt dat veel bijstandtrekkers de boel sinds jaar en dag flink geflest hebben, moeten we niet vergeten dat het vaak mensen zijn uit kansarme milieus. Die mensen willen wel werken, maar verdomme, er is zo weinig werk. Moeten we dan al die uitkeringen maar gewoon stoppen? Nee, ook deze mensen hebben recht op een menswaardig bestaan, net als wij. Helaas kunnen zij daar niet zelf voor zorgen, dus moeten wij het voor ze doen. Hun rechten zijn onze plichten. Als er dus niet genoeg goedkope woonruimte en niet genoeg uitkeringen en niet genoeg huursubsidies voor die bijstandtrekkers zijn, is het ònze schuld.

Echtparen die vermoeden dat hun toekomstige kinderen verstandelijk gehandicapten worden, die hebben tóch de vrijheid om die kinderen te verwekken. Ook als ze vantevoren zeker weten dat die kinderen gehandicapt zullen zijn. Zij moeten natuurlijk goed verzorgd worden en èlk zo'n kind kost meer dan drie hardwerkende winkeliers bij elkaar aan belasting betalen. Maar is het aan ons om die ouders te ontzeggen kinderen te krijgen? Wij mogen zeker *wel* kinderen krijgen en zij zeker *niet*? Nee, het is en blijft natuurlijk hun recht om die kinderen te krijgen. Helaas kunnen zij daar niet zelf voor zorgen, dus moeten wij het voor ze doen. Hun rechten zijn onze plichten. Als er dus niet genoeg aangepaste woonruimte en niet genoeg hulpverleners en niet genoeg vakantiereizen voor die verstandelijk gehandicapten zijn, is het ònze schuld.

Meer dan de helft van alle inwoners van Suriname en de Antillen woont in Nederland. Nee, natuurlijk hebben ze niet de beste opleidingen en ja, natuurlijk maak je die mensen gek met ons sociale stelsel. Maar Suriname is tenslotte nog steeds een tropisch stukje Nederland en wij hebben daar vroeger genoeg uitgebuit. Dus ook Surinamers hebben recht op een humaan bestaan met alle dingen die wij in Nederland als de gewoonste zaak van de wereld beschouwen. Helaas kunnen zij daar niet zelf voor zorgen, dus moeten wij het voor ze doen. Hun rechten zijn onze plichten. Als er dus niet genoeg goedkope woonruimte en niet genoeg uitkeringen voor die Surinamers en Antillianen zijn, is het ònze schuld.

Junkies laten een spoor van ravage achter. Van elke honderd gulden die zij in handen krijgen, is er voor meer dan duizend gulden schade aangericht. Maar denkt u dat junkies in alle vrijheid voor dat erbarmelijke bestaan hebben gekozen? Denkt u niet dat die mensen door hun verschrikkelijke jeugd in dat vreselijke bestaan zijn geduwd? Moeten wij die mensen niet helpen? Zij hebben ook een lichaam en een ziel en willen net als u en ik alleen maar een beetje geluk. U wilt dat die mensen toch niet ontzeggen? Zij hebben net als u en ik recht op een menswaardig bestaan. Helaas kunnen zij daar niet zelf voor zorgen, dus moeten wij het voor ze doen. Hun rechten zijn onze plichten. Als er dus niet genoeg goedkope woonruimte en niet genoeg uitkeringen en niet genoeg methadonbussen voor die junkies zijn, is het ònze schuld.

Genoeg!

Kijk, er zijn buitengewoon veel zielepoten en professionele slachtoffers in Nederland. Het is een nationale hobby. Allochtonen. Werklozen. Kunstenaars. Spijbelaars. BOM-moeders. WAO'ers. Gokverslaafden. ETCETERA. We kweken ze en er komen er steeds meer bij, vanuit de hele wereld. Zielepoten aller landen, verenigt u in Nederland! Hele legers hulpverleners staan met voorvocht op u te wachten. Zielepoten hebben recht op van alles en nog wat, maar helaas kunnen zij er niet zelf voor zorgen, ze zijn per slot van rekening zielepoten. Dus moeten wij het voor ze doen. Hun rechten zijn onze plichten. Als er dus niet genoeg goedkope woonruimte en niet genoeg uitkeringen en niet genoeg banen voor die zielepoten zijn, is het ònze schuld.

Nou, misschien de uwe, maar absoluut niet die van mij!

Roken schaadt de gezondheid. Het kan longkanker of hartk

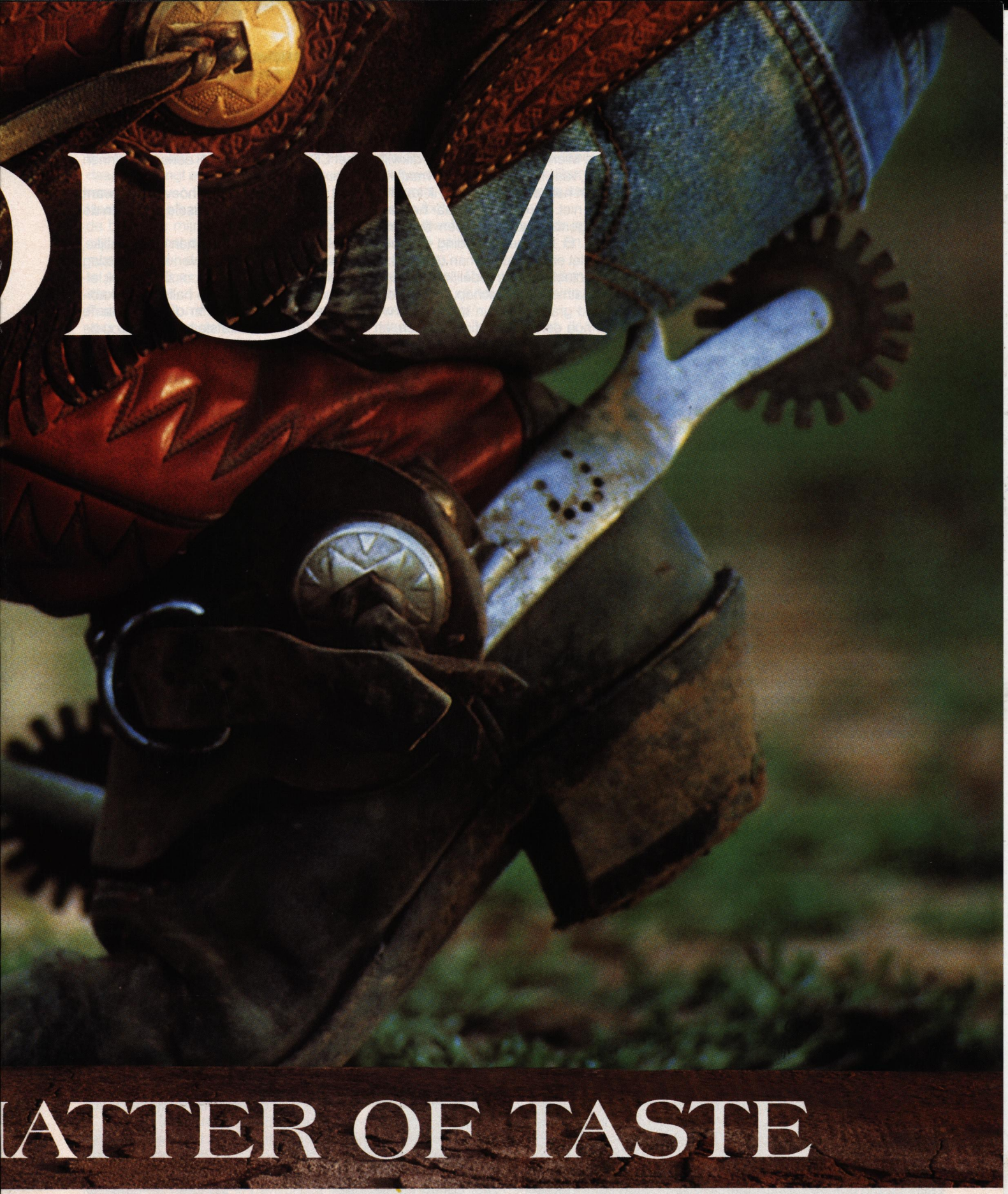

lachten veroorzaken. Kon. besluit van 29.4.1981, Stb. 329.

PIM FORTUYN

VERVOLG VAN PAGINA 54

die een CDA-er meer ligt dan de rol van voortrekker. De persoon Brinkman wil graag een voortrekker zijn, maar u ziet dat zijn achterban dat niet accepteert. Die wil een gematigd persoon, die niet te progressief is, niet te conservatief, kortom, iemand van het midden. Dus als die coalitie van PvdA-D66-CDA tot stand komt, zie ik dat geen lang leven beschoren zijn. Het wordt voor de VVD prijsschieten en voor Brinkman wordt het een crime.

Tot nog toe is er steeds vanuit gegaan dat PvdA en D66 natuurlijke - nl. progressieve - partners zijn.

Dat is heel merkwaardig, want de animositeit naar buiten toe is tussen D66 en de VVD groter dan tussen D66 en PvdA, terwijl de bedreiging van VVD voor D66 veel kleiner is en de omgang met elkaar ook veel ontspannener. Zodat ik denk - maar ik verwacht niet dat het erin zit - dat een kabinet van CDA-D66-VVD een regering kan zijn die enige daadkracht zou kunnen ontwikkelen. Daar verwacht ik meer van. En het is voor D66 ook een veel comfortabeler positie.

Maar juist die coalitie is nog altijd taboe binnen D66.

Precies. Ze sluiten zichzelf op in een verkeerde coalitie. Maar als ze nu eens ook die andere mogelijkheid zouden openlaten, dan kan zij de partij van de redelijkheid uithangen. Ze kan in feite de positie innemen die het CDA altijd traditioneel heeft ingenomen. Dus voor D66 zou het een godsgeschenk zijn. Alleen het probleem is: zij menen dat ze dat tegenover hun achterban niet kunnen verantwoorden. Dus de verwachting is dat de coalitiebesprekingen buitengewoon moeizaam zullen zijn, want de enige manier voor Van Mierlo om in een kabinet met CDA en VVD terecht te komen - gesteld dat hij dat zou willen -, is dat hij eerst op een mislukking aanstuurt van coalitiebesprekingen met PvdA en CDA. Daarom denk ik dat de onderhandelaars nogal wat kaarten in hun mouw zullen hebben, en dat maakt zo'n onderhandeling natuurlijk zeer gecompliceerd. En het heeft uiteraard ook alles te maken met de verkiezingsuitslag, want als het nu een beetje gaat zoals de peilingen zeggen, dan ontlopen de vier grote partijen elkaar niet zo geweldig meer. En stel dat het CDA zakt onder de 44 zetels, dan is niet alleen de Lubbers-winst weggevallen maar dan komt er ook nog verlies bij, ja, dat tast natuurlijk de autoriteit van die partij bij andere partijen aan. Dat is ook een enorme hypotheek op de coalitiebesprekingen. Dan zal het CDA ook niet meer, zoals die partij altijd heeft gedaan, de coalitiebesprekingen zomaar kunnen leiden. En dan is het niet vanzelfsprekend dat het CDA de premier levert.

Over het leveren van de premier gesproken: dit zijn ook de verkiezingen van Van Mierlo. Die zal niet nog eens vier of acht jaar in de oppositie willen zitten, dus dit is misschien wel zijn laatste kans op een ministerspost, het vice-premierschap, zo niet nog hoger.

Hij zal ongetwijfeld tot zo'n kabinet toetreden, maar ik stel me er niets van voor. Het is al zo vaak gezegd over die partij dat het bijna een cliché is, maar het is zo waar als wat: ik weet niet waar die mensen voor staan. Dat is het grote probleem. Als ik naar Hans van Mierlo luister, vind ik dat dikwijls charmant, vaak interessant. Maar vraag mij nadien om het samen te vatten, ik kan het niet, ècht niet. En dat is iets waar het land op het ogenblik gewoon geen behoefte aan heeft. Er moet eens leiding gegeven worden. Het enige wat de man uitstraalt, is die intellectuele warme redelijkheid. Dat is een sympathieke eigenschap, ik mag hem ontzettend graag, maar in mijn visie - we moeten nou eens de boel aanpakken, en we moeten vooral ónszelf aanpakken -, is hij daar niet de man voor.

Mijn boek *Aan het volk van Nederland*, dat had natuurlijk Van Mierlo moeten schrijven. Wat heeft hij nu neergelegd in de afgelopen jaren? Daar had toch een pil van een boek moeten liggen met gedachten,

> De persoon Brinkman wil graag een voortrekker zijn, maar u ziet dat zijn achterban dat niet accepteert. Die wil een gematigd persoon. Niet te progressief, niet te conservatief

als je zo *coming* bent, als persoon en als partij, en wat ligt er? Laten we wel zijn: ideeën uit de jaren zestig, een beetje opgepoetst, niet meer en niet minder. En het is allemaal staatskunde wat er ligt. En zo werkt het niet. Staatskunde is een structuur. Dat komt wel, als je die verandering weet vorm te geven. Hij begint precies aan het verkeerde end. Dus ik verwacht er niks van. En dan is hij nog het boegbeeld. Wat zit erachter? Het zijn allemaal technocraten. Als ergens de *meritocratie*, de dictatuur van professionals, hoogtij viert, dan is het daar. Dat zijn geen politici. Mijn ergste kritiek, eigenlijk een dodelijke kritiek, op D66 is, is dat het geen politieke partij is. Het gaat niet over politiek. Dat is overigens het probleem van de meeste partijen, maar bij D66 is het wel tot in het absurde doorgevoerd. Van Mierlo is geen politicus, hij is een *filosoof*. Dat is wat anders. Was hij dat maar geworden, denk ik vaak.

Maar als na de verkiezingen noch CDA-VVD noch CDA-PvdA een meerderheid vormen, en dat mogen we verwachten, dan komt D66 in een zeer comfortabele positie. Dan hebben zij het laatste woord over welke combinatie het wordt.

Van Mierlo is helemaal niet zo machtig. Zijn handen zijn gebonden. Hij moet naar een coalitie sturen met CDA en PvdA, is dat machtig? Hij kan helemaal niet zeggen: het is mij lood om oud ijzer met wie ik in een kabinet zit. Dat is het drama dat zich straks gaat afspelen. En je moet één ding niet onderschatten: wie zijn er *regeergeil*? Dat zijn D66 en de PvdA. De VVD is het niet en het CDA zou het ook wel eens niet kunnen zijn.

Het CDA heeft dat nooit hóeven zijn, want het stond nooit ter discussie dat die in de coalitie kwam.

Maar stel nu dat Brinkman een redelijke, maar niet zo'n goede verkiezingsuitslag realiseert, wat is er dan voor zijn politiek leiderschap beter: om een halfslachtig kabinet te gaan leiden of in de oppositie te gaan? Dan is het laatste beter, dan zou de happigheid van het CDA om in het kabinet te stappen wel eens ontzettend kunnen afnemen. Dat is iets wat je nu in de publiciteit nog niet ziet, want als het CDA met 45, 46 zetels uit de bus komt, dan moeten ze wel in de regering, maar stel hij komt op veertig uit. Dan is zijn positie discutabel. Dan zou het wel eens, om zijn leiderschap in het CDA te bevestigen en te laten groeien, heel verstandig kunnen zijn om te zeggen: Ik doe even niet mee.

Maar het gaat in de politiek om macht. En het CDA weet dat beter dan welke partij ook. Macht heb je als je in de regering zit, niet in de oppositie.

Dat is ook zo'n misvatting! Het idee dat je geen invloed hebt als je niet in de regering zit, is lariekoek. Je hebt invloed als je als partij iets representeert dat belangrijk is in de maatschappij. De CPN heeft heel veel invloed gehad in dit land, terwijl het toch maar een klein partijtje was. Invloed op specifieke terreinen: zodra het om de havens ging, zodra het om de industrie of de bouwvak ging, had die partij heel veel invloed en ze hebben nooit in de regering gezeten. Kijk, in de regering kun je iets maken, in de oppositie kun je iets afhouden, verhinderen dat iets er komt. En heel veel oppositiepartijen begrijpen dat te weinig. GroenLinks wil nu ineens ook in de regering. Nou, dat moeten ze helemaal nooit willen, omdat hun invloed buiten welke regering dan ook vele malen groter is dan bij deelname daaraan.

En D66 komt dan in dezelfde positie als het CDA danwel de KVP altijd gehad heeft, namelijk degene die bepaalt wie er in het kabinet mag aanschuiven.

Juist. En dan worden het heel gecompliceerde besprekingen. Maar ik ga ervan uit dat de PvdA fors klop krijgt, dat Brinkman het verlies weet te beperken tot zo'n zetel of 44 (dat is nog altijd tien zetels verlies), en dat VVD en D66 zo ongeveer tussen de zevenentwintig en dertig zetels zullen scoren. Zoiets zal het zijn.

Maar de situatie wordt pas echt rijp voor een zakenkabinet als die problemen verergeren. En als bijvoorbeeld kiezers massaal thuisblijven of CD gaan stemmen. Of een combinatie van beide.

Dat doen ze toch al?

Als de peilingen waar zijn en Janmaat komt met zeven zetels in de kamer, ja, dat betekent politiek tumult. En nog niet eens bij

de formatie van het kabinet, maar daarna. Dan is het een kracht die je niet meer kunt negeren. Ik vind überhaupt dat het belachelijk is om Janmaat te negeren, daar moet je mee in debat gaan. Je kunt tegen een partij van zeven zetels niet meer zeggen: u doet niet mee. Die mensen worden nu buiten allerlei commissies en beraden gehouden, maar als dat nu straks een partij is met zoveel zetels...? Want wat heeft D66 nu? Negen of zo? Of GroenLinks? Dat is de sterkte van Janmaat-, dan zul je dat gaan merken.

U verwees ook naar de opkomst van de kiezers. Die opkomst, met name voor het Europese parlement, is al jaren niet zo dat de politiek daar trots op kan zijn.

Dat is ook zo. En als die trend nu doorzet bij de Tweede Kamer-verkiezingen, als daar maar 52 à 54 procent van de mensen voor naar de stembus gaat, dan ontstaat er een probleem. Dat gaat niet zo direct, dat je dat onmiddellijk bij de coalitiebesprekingen en kabinetsformatie merkt, maar de regering die daaruit voortkomt, merkt dat wel. Want die heeft geen legitimatiebasis. Dat is dan pas ècht een minderheidsregering.

Kijkt u naar de Tweede Kamer: dat is noch sociologisch noch qua opvattingen in de verste verte een weerspiegeling van de Nederlandse bevolking. Het merendeel van die kamerleden komt uit de collectieve sector en daarbinnen nog weer uit het onderwijs en de ambtenarij. Ondernemers zult u er nauwelijks aantreffen, maar ook geen vertegenwoordigers van de onderkant. Zeer zorgwekkend. Die machtssamenklontering gebeurt in een politiek-bureaucratische kaste. Er is ook een uitwisseling tussen politiek en ambtenarij. Brinkman was een hoge ambtenaar, zoals Kombrink nu een hoge ambtenaar is, en ik kan u tal van voorbeelden geven. Dat is één grote kliek, ik heb er geen ander woord voor. Zeer gesloten.

Is dat ook de reden dat u zich verre van de politieke praktijk houdt? U heeft zich gedwongen gevoeld de PvdA te verlaten.

Ik heb mijn lidmaatschap opgezegd, omdat ik met mijn opvattingen daar totaal geen onderdak meer had. Maar mijn probleem in '89, toen ik het voor gezien hield was, dat Kok c.s. wisten dat ze met kiezersbedrog bezig waren. Ze wisten toen dat ze die belofte van 'herstel van de koppelingen' en 'handen af van de WAO' niet zouden kunnen houden. Dat was allemaal doorgerekend door de economische deskundigen van de partij. Maar goed, vanwege electoraal gewin hebben ze die beloftes toch gedaan. En je ziet, Kok doet nu weer precies hetzelfde met de AOW. Nu het CDA zegt 'we bevriezen het en we repareren het voor de mensen die alleen van de AOW moeten leven', nu hoor je Kok weer tamboeren. Wat is dat waard?

Het enige wat het CDA zegt, is dat de inkomenspositie van ouderen ook bekeken wordt. Want je hebt heel kapitaalkrachtige ouderen. Neem mijn ouders, die kunnen er zeer goed van rondkomen, die zijn rijker nu dan toen ze in de kinderen zaten. Nou, zouden die wat bij mogen dragen aan het hier op gang brengen van de werkgelegenheid? Daar heb ik niets op tegen. Echt niks. Ik vind het dan weer zo jammer dat Brinkman, omdat hij zo geremd wordt door die achterban, dat niet zo helder durft te zeggen als ik het nu zeg. Want dat begrijpt iedereen. Wat nu gebeurt is een soort hetze, alsof hij bij oudjes met alleen maar AOW in de portemonnee zou willen graaien. Dat wil hij helemaal niet. Maar er zijn tal van mensen die leven helemaal niet alleen van de AOW, die hebben er ook nog eens een pensioen naast. En als die een bijdrage moeten leveren voor de werkgelegenheid, is daar niets op tegen. Waarom? Sommige groepen ouderen gaan acht, negen keer per jaar op vakantie, zou het een keer minder kunnen? En dat durft hij dan niet te zeggen vanwege de heisa met de achterban. Maar dat is met een dokter ook zo: een dokter die niet doorsnijdt, maakt het erger. Zijn probleem is, dat hij niet in de gaten heeft dat je het veel beter zo klip en klaar kunt zeggen als ik dat doe, want dan zullen veel mensen zeggen: ja natuurlijk, dat is redelijk. Maar dan zegt-ie het te omfloerst en dan geef je aan de ouderenbonden de gelegenheid om een verhaal op te hangen dat nergens op slaat. En aan Kok natuurlijk, die dan in dat troebele water gaat vissen en van wie je weet dat hij heeft bewezen dat hij niet betrouwbaar is. Want de WAO-ers weten nu hoeveel zo'n verkiezingsbelofte waard is.

> Als ik naar Hans van Mierlo luister, vind ik dat dikwijls charmant, vaak interessant. Maar vraag mij nadien om het samen te vatten, ik kan het niet, ècht niet...

Zo te horen beschouwt u Brinkman als een man met enige visie.

Ja. Mijn inschatting is de volgende. Ik denk - of nee, dat weet ik zeker -, dat Brinkman de goede ideeën heeft. Alleen is er grote twijfel of hij tegen zijn eigen achterban in zal durven gaan. En dat zal hij moeten. Want als je dit land wil moderniseren, dan kom je niet alleen de bureaucratie van de collectieve sector tegen, maar ook het maatschappelijk middenveld, al die belangenorganisaties die de boel op hun plek houden. En zijn politieke kader komt uit die belangenorganisaties, dus dat betekent: als Brinkman wil moderniseren, moet hij snijden in *eigen* vlees. Daar kan hij niet omheen. En ik zie hem daar keer op keer in aarzelen. En nu zeggen veel mensen dat hij dat doet uit electorale overwegingen, dus dat hij na de verkiezingen anders zal handelen dan nu, maar dat geloof ik eerlijk gezegd niet. Want als je naar Brinkmans karakter kijkt, dan zie je: het is iemand voor wie het tot nu toe allemaal heel voorspoedig is gegaan, die heeft nooit tegenslagen geïncasseerd. Zoals ik hem ken - ik ken hem niet heel goed, maar op grond van wat ik daarvan waargenomen heb -, is het een man - ik vind het ook nog een beetje een jongen, eerlijk gezegd - die nog heel veel warmte en aanmoediging nodig heeft. Maar hij opteert voor een positie waarin je dat niet krijgt. Want als jij premier bent van zo'n kabinet, is dat een ontzettend eenzame positie. Dat is niks warmte en niks aanmoediging, en zeker niet als je ook nog eens gaat moderniseren.

Hij doet het toch niet met tegenzin? Je kunt veel zeggen van Brinkman, maar niet dat hij vies is van macht. Lubbers kan dan zijn naam wel noemen als troonopvolger, maar hij kan voor de eer bedanken.

Daar kijk ik anders tegenaan. Ik ben er helemaal niet van overtuigd dat hij het zo graag wil. Dat heb ik wel kunnen vaststellen in een aantal bijeenkomsten waarbij ik dacht: jij gaat het straks doen, laat eens blijken dat je het leuk vindt. Ik denk dat hij er ontzettend tegenop kijk, om het nu maar eens eerlijk te zeggen.

Waarom doet hij het dan toch? Voelt hij zich geroepen?

Nee, dat denk ik niet. Het is natuurlijk een ambitieuze man. En als hij niet ambitieus is, is zijn vrouw het wel. Als stel zijn dat ambitieuze mensen. En toen zich de mogelijkheid voordeed om in de toekomst premier van Nederland te worden, zal hij zich daar vast wel met zijn vrouw over opgewonden hebben, daar ga ik zonder meer van uit. Maar nu hij een paar jaar lang met dat geheel geconfronteerd wordt, zou het mij niet verbazen dat, als hij nog een keer mocht kiezen, hij niet zomaar ja zou zeggen. Je wordt meegenomen in een proces, en dan kun je niet meer terug. En nogmaals, ik denk dat die man het best kan maar dat het beter zou zijn als dat nog een aantal jaren op zich zou laten wachten. Het rijpingsproces is nog niet af, nog niet voltooid. Ik vind hem emotioneel gezien nog te jong voor dat ambt. Maar hij zal moeten, want dat proces, daar zit-ie in. Wat je niet kunt voorspellen, is hoe iemand groeit in die functie. Dat is met Lubbers ook zo gegaan. Het kan snel gaan.

En als het CDA nu uitkomt op zeg 38 zetels...

...dan is zijn positie weg, dan is het met hem ook bekeken.

Zou hij dan toch premier moeten worden? Ook als het CDA toch nog de grootste partij is?

Nee! Daar ken ik het CDA te goed voor. Nee, dan wordt hij aan de kant geschoven.

Nog tijdens de formatie?

Ja, dan is het met hem gedaan. Als Brinkman op veertig zetels zou uitkomen, is het kantjeboord binnen het CDA, zit-ie eronder, dan is het met hem gedaan. Zo simpel is het.

VERVOLG OP PAGINA 96

De Heilige Onschuld

Bonita - "maar iedereen noemt mij Bo" - is pas negentien jaar oud, bloeide in 87-56-87 op onder de eeuwig brandende Californische zon en heeft een achternaam die je gerust wereldberoemd kunt noemen: *Saint*. Heilig is ze gelukkig allesbehalve, "en zo nu en dan maak ik lekker misbruik van mijn onschuldige uitstraling."

FOTOGRAFIE: SUZE RANDALL

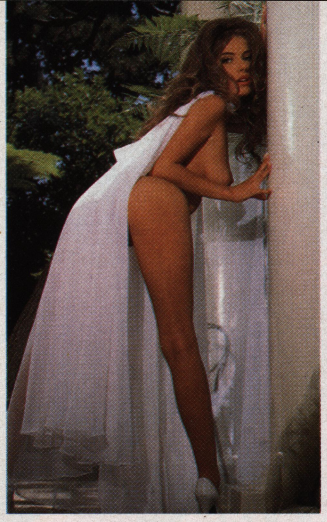

"Ik geloof in een gezonde geest in een gezond lichaam. Ik ben heel veel buiten, om te sporten, te zonnen, te kamperen en lekker te beesten. Californië is voor mij *dè* staat om te wonen. Het zijn in dit leven de kleine dingen die mij gelukkig maken, en het hele jaar door zon, dat doet mij nou spinnen als een kat."

Bo, aanstaand kleuterleidster, hoopt later op een groot gezin. "Ik ben in veel zaken tamelijk ouderwets. Zo geloof ik heilig in het gezin als hoeksteen van de samenleving. Ik ben in de liefde ook absoluut monogaam. *Trouw* zijn is ook de beste manier om je in deze tijd te beschermen tegen aids en andere aandoeningen. Een vaste relatie spreekt dan misschien minder tot de sexuele verbeelding, opwinding is er genoeg. Mijn vriendje en ik bedreven eens de liefde in het midden van een park. Hoewel we door het hoge gras enigszins aan het zicht waren onttrokken, had een oplettende voorbijganger ons kunnen zien. Dat maakte het zo spannend. Maar iedereen ging kennelijk zo in beslommeringen op, dat niemand ons opmerkte." Afgaande op deze foto's, hebben die voorbijgangers toen wel wat gemist.

BONITA, PENTHOUSE 'PET' VAN DE MAAND MEI

PENTHOUSE MOPPEN

Zoals iedereen wel weet, worden in Amerika het krachtwoord *fuck* en de vervoegingen daarvan te pas en te onpas gebruikt. Ter verrijking van uw vocabulaire volgen hier enkele historische 'fuck'-kreten:

- What the fuck was that?
  (Burgemeester van Hiroshima)
- Look at all those fucking Indians!
  (General Custer)
- Where's all that fucking water coming from?
  (Kapitein van de Titanic)
- I'm outside the fucking exclusion zone.
  (Admiraal van de Argentijnse oorlogsbodem 'General Belgano')
- That's not a real fucking gun...
  (John Lennon)
- Who's going to fucking know?!
  (Richard Nixon)
- Heads are going to fucking roll.
  (Anna Boleyn)
- I thought I could smell fucking petrol.
  (Niki Lauda)

Gastarbeider loopt een café binnen. Hij gaat naar de toog en roept hard: "*Mij geeft* een rondje voor de hele zaak." De waard kijkt de man een beetje medelijdend aan en zegt vervolgens op belerende toon: "Nee, *ik geef* een rondje voor de hele zaak."

Zegt de gastarbeider: "Dat vindt mij nou sympathiek van u."

Student medicijnen moet tijdens een examen met behulp van een pop een zogenoemde *tangverlossing* demonstreren. Met het zweet op zijn voorhoofd gaat hij als een bezetene te keer, tot een van de professoren hem terzijde neemt en hem sarcastisch toebijt: "Als je nu nog met die tang de vader de schedel inslaat, heb je de hele familie uitgemoord."

Wat is de kleinste dinosaurus ter wereld?
Een *Clitosaurus*.

Man bezoekt een prostituée, kleedt zich uit en gaat op bed liggen. Het hoertje neemt zijn geslacht in haar hand en zegt dan: "Hé, wat zijn dat voor rare blauwe striemen op jouw piemel?"

Antwoordt de man: "Dat zijn geen striemen, dat zijn spataderen. Van het *staan*..."

Mevrouw Van Puffelen ondergaat een aids-test. Een dag later belt de dokter met meneer Van Puffelen. "Er is op het lab iets pijnlijks gebeurd. Er zijn twee onderzoeksresultaten door elkaar gehaald en nu weten wij niet of uw vrouw aids heeft of aan Alzheimer lijdt."

"En hoe moet ik daar dan achter komen?" vraagt meneer Van Puffelen.

"Dat is eigenlijk heel eenvoudig. U neemt uw vrouw mee uit rijden, ergens de bossen in. Laat haar terug rijden en als ze de weg blijkt te weten, is het meteen uit met de bedpret."

Een zwerver klopt op het platteland aan bij een hotelletje dat *Joris & De Draak* heet. Op de eerste etage gaat een raam open en een forse en foeilelijke vrouw komt half naar buiten hangen. Ze bekijkt de zwerver met opgetrokken neus en roept: "Ja, wat moet je?"

De zwerver vraagt beleefd of hij wat water en oud brood mag hebben, maar het manwijf antwoordt dat ze niets heeft "voor zulke schooiers" en smijt het raam dicht.

De zwerver klopt opnieuw aan. De forse vrouw opent weer het raam en de zwerver vraagt: "Zou ik nu even met Joris kunnen praten...?"

Mevrouw Van Dam klopt aan bij de NVSH en vertelt daar aan de dienstdoende arts dat ze zo verschrikkelijk van sex geniet, dat ze er graag nog een spleetje bij zou willen hebben. De dokter die haar 'probleem' heeft aangehoord, wijst met zijn vinger op zijn voorhoofd. Waarop mevrouw Van Dam meteen zegt: "Nee dokter, niet daar, want dan hangen die ballen steeds voor mijn ogen."

Waarom heeft Michael Jackson zijn nieuwe tournee door Europa uitgesteld?

Zijn optredens bleken niet samen te vallen met de schoolvakanties.

Twee zakenmannen raken met elkaar in gesprek over hun echtgenotes. Zegt de ene: "Ik ben enorm trots op mijn vrouw. Zij is mijn steun en toeverlaat, ook in zakelijk opzicht. Ze voelt zich in elk gezelschap thuis en kan over elk onderwerp meepraten."

"Gut," zegt de andere zakenman droog, "dat is niets. Mijn vrouw heeft niet eens een gespreksonderwerp nodig om een avond te vullen."

Na een dag hard zwoegen zit Herman Schmidlap in de trein op weg naar huis. Langzaam maar zeker dommelt hij in, als hij ineens ruw wordt wakker geschud. Hij kijkt op en staart in het paffe-rige gezicht van een belachelijk dikke conductrice, die hem naar zijn plaatsbewijs vraagt. Herman, chagrijnig als hij ineens is, reageert geïrriteerd. Terwijl hij zijn kaartje overhandigt zegt hij droog: "Ik weet nog een mop die zo goed is dat uw tieten ervan afzakken...oh sorry, ik zie dat u 'm al kent."

"Ik ga een scheiding aanvragen. Mijn vrouw praat al drie maanden niet meer tegen mij."

"Ik zou nog maar eens goed nadenken als ik jou was."

"Hoezo?"

"Nou, zo'n vrouw vind je niet gauw meer."

Wat is het verschil tussen een Ierse begrafenis en een Ierse bruiloft?

Er is één persoon minder dronken.

Arts tegen patiënt: "Ik heb slecht en ik heb goed nieuws. Het slechte nieuws is dat *u* hooguit nog maar een dag te leven hebt."

"En wat is dan het goede nieuws?" vraagt de patiënt.

"Dat *ik* na maanden aandringen gisteravond eindelijk met mijn assistente naar bed ben geweest."

Kunt u er ook nooit genoeg van krijgen?
Stuur ons dus de nieuwste die u hoorde. Elke mop die door ons wordt geplaatst, levert de inzender f 26,- op.
Stuur uw mop aan: PENTHOUSE MOPPEN, Saxen Weimarlaan 39A, 1075 BZ Amsterdam.

SATIRE DOOR FRANK COTHAM

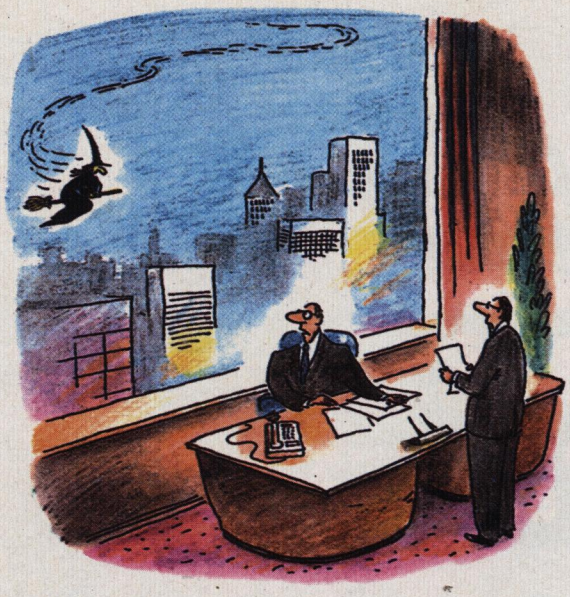

"Als ik mij niet vergis, hebben we daar de nieuwe belasting-inspectrice."

"Kunt u mij de onkostenpost 'Entertainment' wat preciezer omschrijven?"

"Aangezien wij hier een groot tekort aan demonen hebben, Janssen, en jij belastingdeurwaarder bent geweest..."

"Mocht u er niet in slagen aan uw belastingverplichting te voldoen, alsmede de naheffingen, boetes en wettelijk verschuldigde interest, dan zal de fiscus overgaan tot onmiddellijke inbeslagname van uw fles wijn danwel andere roerende goederen en/of bezittingen..."

"Ik zou deze controle willen beginnen met het bevestigen van elektroden aan uw testikels."

"Je meent het. Ik ben zelf ook inspecteur."

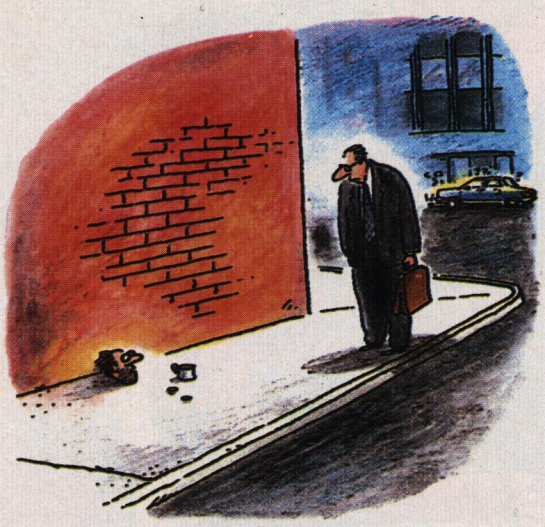

"...En toen op een dag stond de fiscus ineens op de stoep."

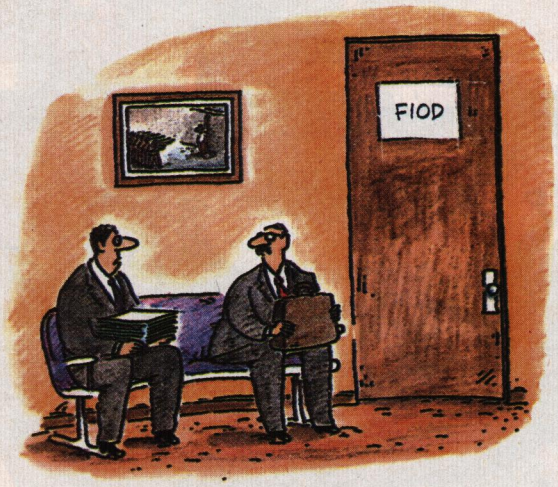

"Je denkt altijd dat het 'jóu' niet overkomt."

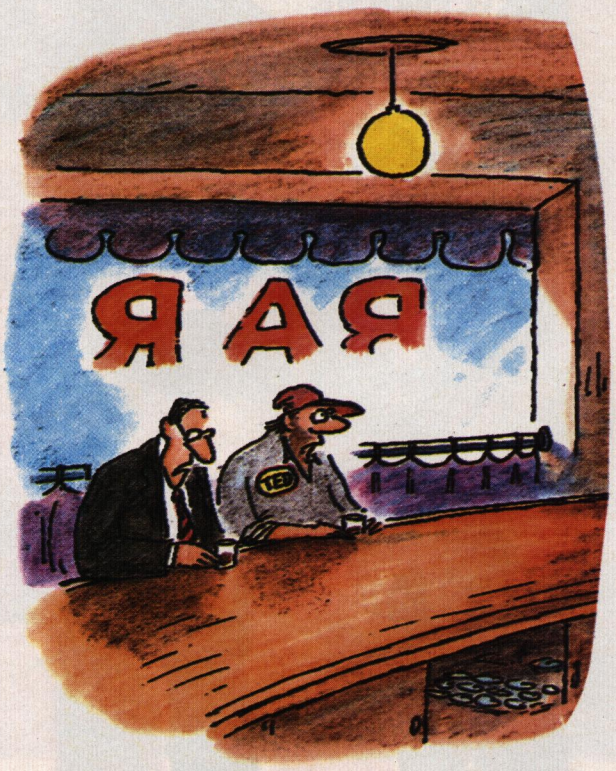

"Ik heb eerst een flinke borrel nodig voordat ik aan het werk kan. Ik moet ene Ted fiscaal helemaal gaan slopen."

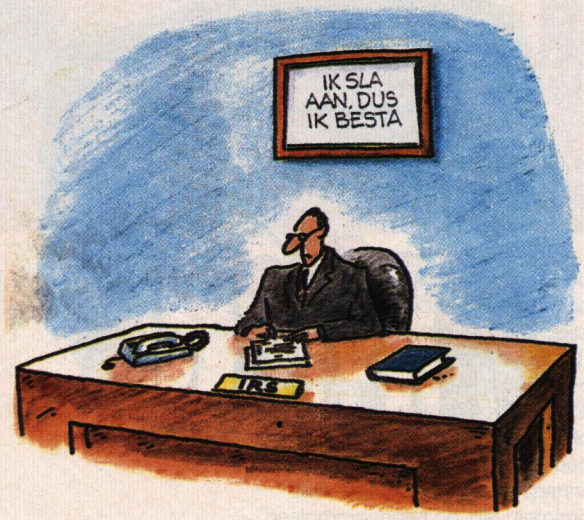

"Ha, ik zie dat de controle al is begonnen."

"Kunt u zich nog herinneren dat u zei dat er maar twee dingen echt onvermijdelijk zijn in dit leven? Welnu, ze zijn allebei gearriveerd."

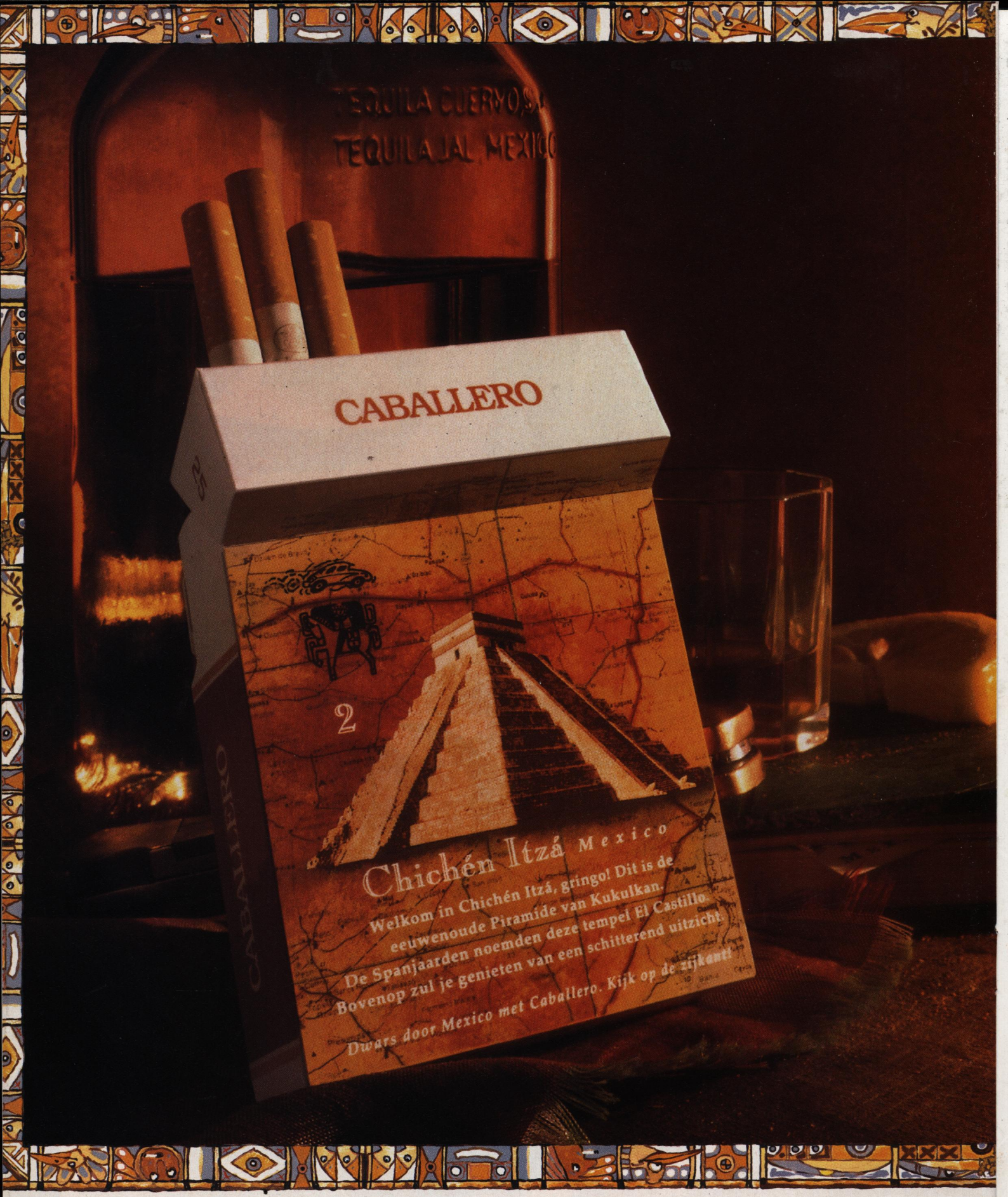

Roken schaadt de gezondheid. Het kan longkanker of hart

DWARS DOOR MEXICO MET CABALLERO.

Ontdek je pakje en pak je kans.

Amigo, actie! Houd je van taco's en tempels? Ben je niet bang voor een beetje avontuur? Regel dan rapido zo'n bijzonder pakje Caballero (box 25, box 30 of Lights). Achterop zie je twee eeuwenoude Maya-tekens. Tot nu toe heeft nog niemand dit geheimzinnige schrift helemaal kunnen ontcijferen. Dus pak je kans. Gebruik je verbeeldingskracht en geef ons je vrije vertaling. Als je de 4 verschillende pakjes tegelijk instuurt, maak je kans op de hoofdprijs: met z'n tweeën dwars door Mexico. Comprendo? Doe mee! Verras de jury en win een van de vijf ontdekkingsreizen.

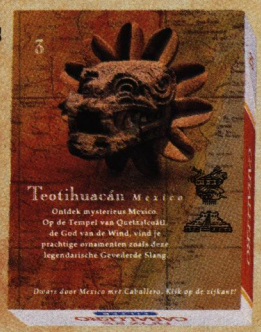

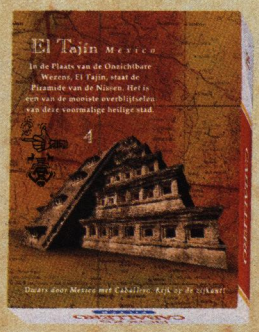

Vijfhonderd keer extra!

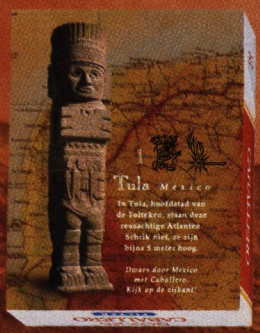

Alleen met 4 verschillende pakjes ga je door voor de hoofdprijs. Maar met 1 pakje maak je al kans op een van de 500 leren rugzakjes Mexicaanse stijl. Dus waar wacht je nog op, gringo? Kijk op de pakjes en ontdek Mexico met Caballero.

Er valt nog zoveel te beleven.

klachten veroorzaken. Kon. besluit van 29.4.1981, Stb. 329.

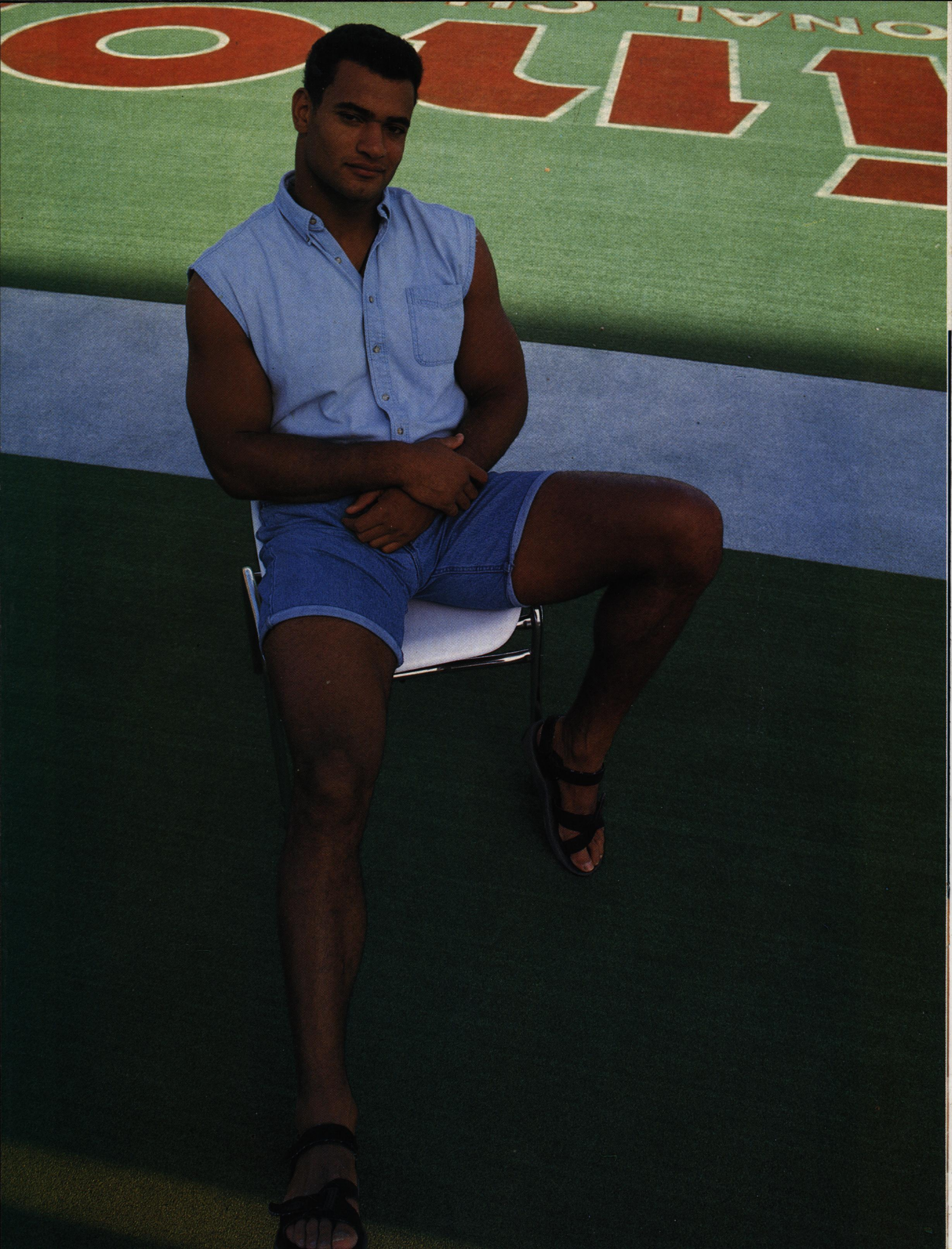

HARALD HASSELBACH

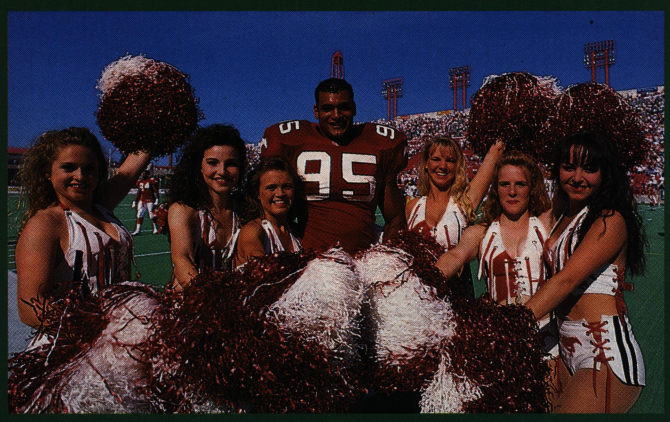

WORDT HIJ DE EERSTE NEDERLANDSE FOOTBALL-GOD IN DE NFL?

Hij heeft een lijf waarvoor Tarzan zou doden en belooft de eerste Nederlandse Football-gladiator te worden in de bejubelde arena van de Amerikaanse NFL, de prestigieuze 'National Football League'. Penthouse in gesprek met een 'warrior'.

TOINE RONGEN

FOTOGRAFIE: HENK VAN DER LEEDEN

De Nederlander Harald Hasselbach is in Canada een absolute football-god. Zijn prestaties voor The Calgary Stampeders zijn inmiddels ook de grote Amerikaanse clubs opgevallen. The Philadelphia Eagles toont interesse voor de 26-jarige verdediger met een lijf waarvoor volgens het Amerikaanse dagblad USA Today 'Tarzan zou doden'. Minimumloon daar: 700.000 dollar per jaar. Ook andere clubs zijn geïnteresseerd in de ruim 130 kilo wegende speler. Maar Hasselbach laat, zoals dat zo mooi heet, de aanbiedingen rustig op hem afkomen waarna een weloverwogen beslissing volgt. Als Penthouse hem in Canada bezoekt, is hij net in een rechtszaak verwikkeld die hij tegen de managers van The Stampeders heeft aangespannen. Zij weigeren namelijk het contract van hun publiekslieveling - *Don't hassle him or he Hasselbach* - te ontbinden. Wordt deze in ons eigen land totaal onbekende atleet de eerste Nederlander in de NFL (*National Football League*; zeg maar de Eredivisie van het American Football -red.), óf speelt hij volgend seizoen weer in de Canadese divisie?

Penthouse ontdekte achter zijn spierenbundels een fascinerende persoonlijkheid, opgegroeid in Nederland, Suriname, Indonesië, Kenia en Canada. Het Hasselbach-verhaal is ronduit uniek. Van football-doctrine en dopinggebruik tot zijn huilbuien tijdens acteerlessen, van het beschermde leven in Kenia tot het botte racisme in Noord-Amerika, van zijn geheime liefde tot zijn jaarlijkse optreden als lustobject. En natuurlijk over de NFL: de droom van deze imponerende atleet.

Op 15 januari, niet lang na onze ontmoeting in Calgary, zegt hij via de telefoon vanuit zijn appartement in Vancouver: "Wát er ook gebeurt, voor mijn oude coach speel ik nooit meer. In mijn contract staat zwart op wit dat ik weg mag als ik een *Canadian All Star* ben. Dat ben ik inmiddels, maar de trainer wil me niet laten gaan. Mijn advocaat is inmiddels druk in de weer. Als ik de zaak win - en daar ga ik toch van uit - speel ik volgend seizoen in de NFL. Ik train dan ook elke dag vier uur met Mladjam Talilc, ex-coach van het Joegoslavische gewichtshefferstеam."

3 februari, net vóór zijn dagelijkse training: Harald klinkt aanmerkelijk enthousiaster. "Ik heb de zaak gewonnen. Ik ben vrij voor de NFL en ben er klaar voor. Ik ben inmiddels alweer zo'n tien kilo zwaarder. Ik weeg nu 140. De 35 meter sprint ik in 4,53 seconden, en ik spring vanuit stand 90 centimeter hoog. Een videoband is naar alle NFL-clubs gestuurd. Zeven hebben er inmiddels interesse getoond. Maar onderhandeld is er nog niet. Het zijn spannende weken. Over twee weken weet ik meer. Tot dan."

Voor mij is het enorme sportieve succes van Harald Hasselbach een eclatante verrassing. Voor het gezin Hasselbach, verspreid wonend in Calgary, Vancouver en Amsterdam, is zijn carrière slechts een voortzetting van een familietraditie. Hein Leeuwin, Harald's opa, was aanvoerder van het Surinaamse voetbalelftal. Zijn andere opa, Jo Hasselbach, is één van de beste military-ruiters in de vaderlandse geschiedenis. Zijn vader, Otto Hasselbach, speelde voor het Nederlandse hockey-elftal. Broer Ernst Paul verkoos, ondanks de aantrekkelijke tennis- en atletiekbeurzen die Amerikaanse universiteiten hem boden, een carrière als redacteur /vertaler bij het Amsterdamse persbureau IFA. Toen ik bij toeval mijn reis naar de Amerikaanse westkust besprak, tipte Ernst Paul mij over 'zijn broertje'. "Zoek hem maar eens op. Harald vindt dat best leuk. Bovendien is hij een aardige sportman. Hij speelt bij The Calgary Stampeders, de kampioen van de CFL, de Canadese Football League."

Harald zie ik voor het eerst in actie in een volgepakt McMahon-stadion, in een wedstrijd tegen The Eskimo's uit Edmonton. Iedere keer dat The Stampeders scoren, spatten vuurpijlen in de lucht uiteen, draaft een renpaard met cowboy en club-vlag langs het astroturf en zweept de stadionspeaker de ruim veertigduizend fans op.

De dag erna, in een restaurant in Calgary-centrum, tref ik Harald.

Penthouse: Hoe ervaar je zo'n show?

Hasselbach: Ik krijg er niet genoeg van. Heerlijk.

Penthouse: Ik stond pal naast het veld, tussen de cheerleaders en de spelersbank. Door het kabaal kon ik niet alle scheldpartijen tussen de spelers volgen. Maar wat roepen football-spelers tijdens een wedstrijd nou allemaal tegen elkaar?

Hasselbach: *Cocksucker! Get Aids! I'll kick your ass!* Een teamgenoot scheldt altijd de familie van zijn tegenstander uit. Dat gaat in de trant van: *Ik neukte gisteren je vrouw terwijl je moeder en kinderen toekeken.* Anderen doen heel ontspannen, maar houden niet op met praten. Jive-talk noemen we dat. *Zo Harald, hoe gaat het? Ik was gisteren nog bij je zus. Leuk vrouwtje. Lekker in bed.* Ondertussen denk je: Wat heeft die vent? Doel van dit alles is natuurlijk intimidatie. De tegenstander uit zijn spel halen.

Penthouse: Ben je vaak het slachtoffer geworden van verbale intimidatie?

Hasselbach: Eén keer. Tijdens mijn eerste jaar in Calgary, vijf jaar geleden, liep mijn tegenstander in de tweede helft hoofdschuddend naar onze coach en riep: "Haal die vent er toch uit. Het is vuilnis." Dat was echt onder de gordel. Hij wist dat ik een eerstejaars was, een *rookie*, en mij nog moest bewijzen. Ik werd woedend en speelde die wedstrijd als een krant uit. Na die keer is het me nooit meer overkomen. Ik zeg trouwens weinig. Praten tijdens de wedstrijd maakt me moe. Ik intimideer mijn tegenstanders door mijn spel.

Penthouse: Gisteren zei een suppoost tegen mij: "Hasselbach is snel, intelligent maar niet hard genoeg."

Hasselbach: Meen je dat? Ik niet hard? Dat klopt niet. Mijn tegenstanders zullen stuk voor stuk zeggen: Die jongen komt ongelooflijk snel en is daardoor ongelooflijk hard.

Penthouse: In The Calgary Herald las ik een artikel over het gedrag van topsporters. Uit een onderzoek bij 350 Amerikaanse colleges bleek dat atleten betrokken waren bij 61 sexuele misdaden. Dat was aanzienlijk meer dan bij de doorsneestudenten. Naast basketballers waren vooral football-spelers de daders.

Hasselbach: Dat verbaast mij eigenlijk niks. Agressief en gemeen gedrag loont bij American football. Daar zijn ook de trainingen op gericht; je wordt compleet geïndoctrineerd. Coaches en begeleiders breken je constant af. Totdat je het gevoel hebt dat

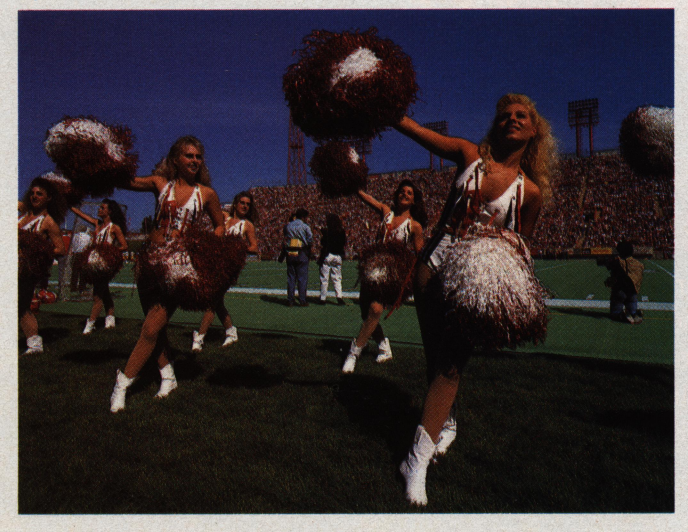

niets goed aan je is. Daarna bouwen ze je op zoals zij willen dat je moet zijn. Het is als in het leger. Zoals in de film *An Officer and a Gentleman*.

Penthouse: Volgens het artikel is de basis van elk grote sportprestatie het persoonlijke trauma van de sporter. De herinnering daaraan brengt een hormonale explosie te weeg.

Hasselbach: Ik zie trauma's zeker niet als de bron van mijn succes. Die heb ik niet nodig. Ik speel op de zwaarste positie. Ik moet proberen de bal van de spelmaker af te pakken. Daar gaat het al om leven of dood.

Penthouse: Sommige spelers zorgen ervoor dat ze tegenstanders tot in hun tenen haten, aldus jouw ex-collega Dan Wicklam. Een inmiddels afgestudeerd bioloog die ook zegt: *Het is maar goed dat er tijdens een wedstrijd geen vuurwapens zijn, want we zouden ze gebruiken...*

Hasselbach: Hahaha. Dat gaat ver. Ach, ik geloof dat je respect moet hebben voor je opponent. Daardoor onderschat je hem niet. Gisteren was Rod Knopp mijn tegenstander. Ik bestudeerde films van hem, kwam alles van en over hem te weten. Daardoor ben ik hem juist eerder gaan waarderen. Voor mij blijft football een spel, géén explosie van haat.

Penthouse: Hoe bereid je je voor, pal voor de wedstrijd?

Hasselbach: De adrenaline moet omhoog. Dus luister ik altijd naar muziek van The Ministry. Daarbij vergeleken zijn Pearl Jam en Nirvana watjes. Verder fantaseer ik veel. Ik zie mezelf in gedachten de *quarterback*, de spelbepaler, opvreten. Al mijn gedachten zijn gericht op het veld. Verder zit ik met mijn benen altijd in een ijskist, neem afwisselend warme en koude douches. Ik draag uit bijgeloof veel zwart: schoenen, handschoenen. Er zijn overigens ook zaken waar ik beslist niet aan meedoe. Bidden met de teamkapelaan bijvoorbeeld. De jongens houden elkaars handen vast, men valt op de knieën en prevelt het Onze Vader. Ik kijk op een stoeltje toe. Ook beschikt het team over een psycholoog die de avond voor de wedstrijd meditatie- en ontspanningsoefeningen leidt. We kunnen ook privé bij hem terecht. Dat heb ik trouwens nog nooit gedaan. Ik ben in zulke zaken echt een nuchtere Hollander, ik vind het allemaal zo'n onzin.

Penthouse: Jullie hebben bovenarmen als bowling-ballen, nekken als boomstammen, hoofden als gebeeldhouwde rotsblokken. Ook jij lijkt weggelopen uit een Hollywood-produktie over Romeinse gladiatoren. Ruim 130 kilo vers aan de haak. Dat is toch niet normaal?

Hasselbach: Ik weet al waar je op doelt... Maar zo zit ik niet in elkaar. En ik heb het niet nodig.

Penthouse: Dus jouw imponerende lichaam is puur het resultaat van jarenlange krachttraining?

Hasselbach: Ik zweer het. Ik heb nooit gebruikt en zal dat ook nooit doen.

Penthouse: Dan ben jij dus weer de bekende uitzondering. Ik wil het geloven. Maar laten we wel wezen, deze wereld is natuurlijk behoorlijk verdacht.

Hasselbach: Dat ontken ik ook niet. Bijna elke wedstrijd speel ik wel tegen een of meerdere steroïde-gebruikers. Dat zie ik namelijk snel. Ze zien er ronder, of beter gezegd, *opgeblazen* uit. Onder hun huid concentreert zich meer lichaamswater dan gebruikelijk. Dope-gebruik is in de league pas een schandaal als de gebruiker wordt betrapt. Maar er zijn geen drugstesten. Dus niemand, pers, trainers, managers, maakt zich er druk over.

Penthouse: Eén vooroordeel bevestig je in elk geval: de Canadese Football League is de kweekvijver voor dope-experimenten...

Hasselbach: Onzin! In de Verenigde Staten, waar NFL-spelers wèl worden getest, zijn de medici veel verder. Daar gebruiken ze groei-hormonen die geen test ontdekken kan. Nogmaals, ikzelf moet er niets van hebben. Door het gebruik van steroïde krijgen spelers wel binnen twee weken acht tot tien kilo spieren erbij. Maar ze raken ook sneller geblesseerd en psychologisch in de war. Door steroïden maak je je om de kleinste dingetjes woedend, je wordt zelfs impotent.

Penthouse: Dat klinkt overtuigend, Harald. Maar tijdens de wedstrijd viel het me op dat je ogen elk moment uit de kassen konden rollen. Hoe komt dat?

Hasselbach: Pal voor het begin van een wedstrijd snuif ik tabletten met amonium. Alle lijnspelers doen dat. Je raakt daardoor in een staat van totale alertheid. Het wordt ook gebruikt bij boksers die knock-out zijn geslagen. Het is gewoon in de winkel te koop. En totaal onschuldig.

Penthouse: Nu is je oogwit met bloedadertjes doorlopen?

Hasselbach: Dat komt door de drank. Vannacht heb ik flink met de jongens gestapt. Ik geloof dat ik pas om half vijf sliep. Vergis je niet, gisteren speelde ik 'het Ajax-Feyenoord' van het Canadese Football. Na afloop ontlaadde zich een grote spanning.

Penthouse: Heeft een coach je weleens gezegd: Je hebt veel talent, maar je bent niet sterk genoeg. Verander dat. *Snèl*!

Hasselbach: Nóóit. Ik ben al sinds mijn veertiende met bodybuilding bezig. Aan mijn kracht is dan ook nooit getwijfeld. Je vraag suggereert dat clubs spelers dwingen te slikken. Dat is, zover ik het kan overzien, absoluut niet zo. De spelers doen het zelf. Sommigen rotzooien wat, anderen doen het onder deskundige begeleiding.

Penthouse: Onlangs zijn drie spelers van je oude universiteitsteam, The Washington Huskies, betrapt en geschorst. Het wordt zo eentonig.

Hasselbach: Top-football veroorzaakt vreselijk veel stress. Tijdens het trainingskamp in juli, voor het seizoen, is het een komen en gaan van spelers. Voor elke positie contracteert de club vier jongens. Alleen de beste blijft. Ook al hebben de anderen een contract ondertekend, ze móeten weg. Een contract bindt de speler aan de club. Maar niet andersom. Slecht presteren betekent hier gewoon vertrekken. Na vier jaar ben ik gelukkig een vaste waarde geworden. Dus ik ben niet bang dat ik morgen op straat sta. Maar het is mogelijk...

Penthouse: Ik kan mij niet voorstellen dat zo'n aardige jongen het zo lang in dit harde milieu volhoudt.

Hasselbach: Je maakt een denkfout. Ik geniet nu nog van de overwinning van gisteren. Ik ben ontspannen, voel me uitstekend, vind het prettig om weer Hollands te praten. Maar op het veld en tijdens de trainingen ken je mij niet terug. De dag voor de wedstrijd ben ik niet te genieten: Somber, stil. Als een infanterist die naar het slagveld

gaat. Gelukkig duurt het seizoen maar van juli tot november. Daarna zit ik in Vancouver en begint mijn andere leven. Vancouver begint zich tot 'het nieuwe Hollywood' te ontwikkelen. Er is een grote acteurs-gemeenschap en er worden daar zo'n veertig tot vijftig films per jaar gemaakt. Acteren trekt me al van kinds af. Mijn beste vrienden in Vancouver zijn ook acteurs. Ik heb inmiddels enkele rolletjes gespeeld en in de wintermaanden volg ik nu acteerlessen. Ik leer mijn gevoelens op een zachte, humanere manier te uiten. Daaraan was ik trouwens na al die jaren bikkelharde football-doctrine wel toe.

Penthouse: Hoe zien die drama-oefeningen er uit?

Hasselbach: Een voorbeeld. Ik sta voor de klas, zing een kinderliedje en kijk mijn mede-cursisten aan. Zodoende komen er allerlei emoties los. Lachen, huilen, noem maar op. Ik weet niet waar het vandaan komt, maar ik laat het gebeuren. Ik voel me er prima bij. Als mijn football-collega's me daar zouden zien...haha, ze zouden me volslagen krankzinnig verklaren.

Penthouse: Jouw leven is best mooi basismateriaal voor een acteur. Je levensloop maakt je geknipt voor de hoofdrol in een *Indiana Jones*-film. Zo was je vader werkzaam voor het Nederlands ministerie voor Landbouw en reisde hij met zijn vrouw en drie kinderen de hele wereld af. Waar heb je eigenlijk niet gewoond? Geboren in Amsterdam, daarna twee jaar Suriname, drie jaar Horst in Noord-Brabant, twee jaar in Lonosobo op Java, toen drie jaar Deurne en vervolgens van je negende tot je veertiende in Kenia. Hoe woonden jullie daar?

Hasselbach: Geïsoleerd, zoals de oude kolonialen. Met bewakingshonden, bewakers en bedienden. Beschermd en verwend natuurlijk. Neem als voorbeeld de Internationale School. Alles kon er: hockey, rugby, zwemmen, golf, squash, noem maar op. Er waren auto's, motorfietsen. Naast de studie draaide alles in mijn leven om sport. Paardrijden deed ik het allerliefste. Ik nam deel aan spring- en dressuur-competities. Meedoen aan paardenraces was mijn droom, maar omdat ik zo'n beetje álle sporten beoefende, had ik al snel een te groot en gespierd lijf, waardoor ik een carrière als jockey wel kon vergeten. Daar baalde ik stevig van. Want paarden zijn zulke machtige beesten. Haha, ook hoe ze het met elkaar doen. Dat zie ik nog voor me. Die enorme pik, dat gehinnik, die stoten. Ongelooflijk indrukwekkend. Mijn ouders hadden me wel uitgelegd hoe kinderen werden gemaakt. Maar hoe de geslachtsdaad zich nu precies voltrok, dat was een groot mysterie. In Kenia is het dat voor mij ook altijd gebleven. Pas in Canada deed ik 'het' voor het eerst. Tijdens een kampeertocht. Maar dat kon qua romantiek niet tippen aan mijn eerste grote liefde in Kenia. Don Kiloeroe, zo heette ze. Ze was half-Keniaans, half-Engels, en net als ik half-zwart en half-blank. Ik bleef wel een

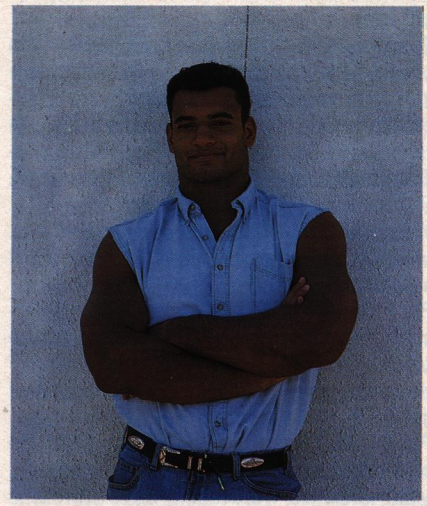

‘Ik ben zo snel dat alles om mij heen zich in slow-motion lijkt af te spelen’

jaar lang de vlinders in mijn buik voelen. Vooral als ik haar een kusje gaf. Haar gaf ik ook mijn eerste tongzoen. Maar daar bleef het bij. Ik was veertien. Alles was zacht en onschuldig. Terwijl om ons heen de vreselijkste dingen gebeurden. Mensen die we goed kenden gingen op de idiootste manieren dood. Heel vreemd. Neem nu de Smith's. Dat waren onze buren, ze woonden tien kilometer verderop. Eén van hun kinderen was mijn beste vriendje. Vroeg in de avond viel daar een inbreker door het dak van hun huis. Via de huiskamer ontsnapte hij de bosjes in. Vader Smith rende hem natuurlijk als een speer achterna. In een bospad draaide die kerel zich plotseling om en stak Smith met een mes recht in zijn slagader. Mijn vriendje vond zijn vader, vermoord, in een grote plas bloed. De vader van een ander vriendje was wildpark-beheerder. Tijdens een vuurgevecht met stropers is zijn hoofd er met een olifantengeweer pardoes afgeschoten. Ook zijn er drie leraren op een rare manier gestorven. Eentje botste met een motor tegen een olifant aan, die plotseling de weg overstak. Luguber, maar waargebeurd. De rector, een alcoholist, en volgens velen ook een pedofiel, pleegde zelfmoord en de derde, een fanatiek bergbeklimmer, viel te pletter. Ook dát was Kenia. Het leven was er verder fantastisch, hoor. Ooit zat ik wat te dutten in de woonkamer, liep er, alsof ik in Artis was, een giraf voorbij. Maar overal loerde merkwaardig genoeg de dood. Ook onze familie maakte spannende momenten mee. Tijdens een safari-tocht verdween mijn broer, Ernst-Paul, voor een plas even in de bosjes. Moeder, vader, mijn zusje en ik bleven in de LandRover achter. Toen zag ik ineens achter het bosje een neushoorn staan. "Kom terug, man!" brulde ik. Ernst-Paul sprong na een sprint in de wagen, mijn vader gaf gas, maar ondertussen was dat beest in paniek geraakt en rende ons achterna. Neushoorns zijn enorm snel, ze hebben zelfs een soort versnelling in hun loop. We moesten daardoor voortdurend naar links en rechts uitwijken. Het beest miste ons telkens op een haar.

Penthouse: Nog meer *Jurassic Park*-achtige ervaringen?

Hasselbach: In de koffieplantage waar wij woonden, barstte het van de irrigatiepijpen. Op een dag belemmerde één zo'n pijp mijn fietsroute. Ik zette mijn fiets over de pijp heen, stapte er over en toen zag ik die pijp ineens bewegen. Het bleek de boa te zijn waar iedereen al maanden over sprak. Ik heb er nog even rustig naar staan kijken en ben toen snel weggefietst. Dat was maar goed ook. Toen jagers het beest hadden doodgeschoten, bleek hij acht meter lang en een dikke halve meter breed. In zijn maag vonden ze drie honden. Dat beest wurgde ze en vrat ze daarna op.

Penthouse: Je zei net dat jullie geïsoleerd woonden. Was je daardoor meer dan gebruikelijk op je broer en zusje aangewezen?

Hasselbach: Vooral op mijn broer. We zaten op elkaars huid. Ernst-Paul was mijn grootste held en mijn grootste rivaal. Tijdens de sportdagen op school waren wij altijd de besten van onze leeftijdsgroep. Om de beker, die van de Beste Sportman van school, te winnen, moesten we in een steeple-chase tegen elkaar uit. Tot aan de laatste meters zat ik altijd vooraan. Dan passeerde hij me echter; schoot vooruit als een duveltje uit een doosje. Ernst Paul was ongelooflijk sterk. We vochten veel. Hij was twee jaar ouder, een stuk groter, maar ik sloeg terug. Hella, ons zusje, was gelukkig de bindende factor. We waren en zijn hartstikke trots op haar. Ze is spontaan, intelligent en wat mij betreft kiezen ze haar tot Miss Vancouver. Vrienden vragen mij weleens: Hoe voel je je als zij uitgaat met een jongen? Een van haar eerste vriendjes vroeg me letterlijk: "Harald, mag ik met je zusje uit?" Zo idioot. Vraag het haar zelf, zei ik. Alsof mijn zus niet slim genoeg is om dat zelf uit te maken. Maar blijkbaar straal ik iets uit waardoor iedereen denkt dat ik de bodyguard van mijn zuster ben.

Penthouse: Ernst-Paul woont en werkt in Amsterdam, je zusje en ouders in Vancouver en jij in Calgary. Ik ben net in Vancouver of je zus hangt al aan de telefoon. Of ik misschien met haar naar de film wil. Als ik je vader bel, kan ik rekenen op een uitnodiging voor een partijtje golf. Jullie hebben blijkbaar veel contact met elkaar. Is dat ook een erfenis van jullie Keniase tijd?

Hasselbach: Dat zou kunnen. Feit is dat wij daar als gezin enorm naar elkaar zijn toegegroeid. Vader zei na een avondmaaltijd in 1980: We gaan een nieuw leven opbouwen in Canada. Hij was het reizen zat en wilde zich daar definitief ves-

tigen. Terwijl we niet beter wisten dat Kenia ons thuis was. Maar mijn vader was de politieke situatie in Kenia blijkbaar niet ontgaan. Er hing een dreiging in de lucht. Zeker toen, twee weken voor ons vertrek, onze tuinman, Okoere, vlakbij onze woning dood in een rivier werd aangetroffen. Ernst-Paul is hem gaan identificeren en hij kwam lijkbleek terug. Op weg naar huis, na zijn werk, was Okoere aangevallen. Met drie hamerslagen hadden ze zijn voorhoofd ingeslagen. Hij was pas twintig, en net getrouwd. We verloren een vriend, een broer. Het had allemaal met de conflicten tussen stammen te maken. Daniel Arap Moi werd toen wij vertrokken president. Kenjassa was net gestorven. De landeigenaren waren gedwongen hun land aan de staat te geven. Ik begreep er geen klap van. De stemming werd met de dag anti-kolonialer. En ook anti-blank.

Penthouse: Daar had jij toch geen last van?

Hasselbach: Ik was zwart, maar de Kenianen beschouwden mij als blank. Ik kwam immers uit Nederland, pa was blank. Voor het eerst in mijn leven werd ik geconfronteerd met het gegeven dat de kleur van je huid belangrijk schijnt te zijn. Iets wat me blijft verbazen. Ik hoor zo vaak: Je bent zwart maar je hebt de gelaatstrekken van een blanke. Ik krijg er wat van. Vooral toen ik in Canada weer als *puur zwart* werd beschouwd. In Tswasson, zo'n vredig Canadees plaatsje waar we kwamen te wonen, waren wij de enige kleurlingen. Ik was de enige zwarte op school. De eerste twee schooldagen zal ik nooit vergeten. Mijn kleren waren niet in de mode, waardoor ze me meteen gingen pesten. Een jongen, Warren Curdy heette hij, begon me zomaar, zonder enige reden, te duwen en te treiteren. "Hé *nigger*," riep hij dan. Ik was net uit Kenia; ik wist niet waar dat woord voor stond. Later, toen ik het door had, groeide er een enorme woede in me. Enkele jaren later zat Curdy wegens drugshandel in de gevangenis. De dag dat hij terug naar school ging, pakte ik hem. Ik ging hem als een panter te lijf. Bij de klappen die hij van mij kreeg, verloor hij een tand.

Penthouse: Jij weet al die gebeurtenissen nog precies.

Hasselbach: Ja, racisme vergeet je niet. *Nooit*.

Penthouse: Nog meer culture-shocks?

Hasselbach: Gastjes van elf, twaalf jaar zaten al aan de alcohol of experimenteerden met drugs. Junkies en alcoholisten had ik altijd zielig gevonden. Maar door mijn vriendjes groeide de nieuwsgierigheid. Mijn eerste dronkenschap vond ik een openbaring. Mijn kennismaking met soft-drugs was minder geslaagd. Mijn eerste stickie rookte ik in het tuinhuisje. De buurman betrapte ons en vertelde het mijn ouders. Mijn vader sprak wekenlang niet tegen me.

Penthouse: Het klinkt zo middenklasse Amerikaans?

Hasselbach: Wat heet! We woonden in een huis met zwembad. De ouders van mijn vriendjes waren computerprogrammeurs, advocaten, dokters, makelaars. Ontzettend vaak waren er feesten. Ik groeide uit tot een party-animal. In die tijd, zo rond mijn vijftiende, ontdekte ik Arnold Schwarzenegger. Hij werd mijn grote voorbeeld. In een jaar kwam ik bijna twintig kilo aan. Football werd mijn favoriete sport. Ik wist niet wat me overkwam toen ik hoorde dat The Washington Huskies, het team van de universiteit van Washington State, mij graag wilde hebben. The Huskies waren *het Ajax* van het Amerikaanse college-football. Het leek ideaal. Vooral omdat ik er naast sport drama en literatuur kon gaan studeren. Maar in het eerste jaar feestte ik zoveel dat ik nooit mijn huiswerk maakte en veel colleges miste. Het was een wilde tijd. Ik ben zelfs bijna door een alcoholvergiftiging gestorven. Nee, ik maak geen grapje. Tijdens mijn ontgroening moesten eerstejaars een potente mix van verschillende soorten alcohol innemen. Omdat ik gewoon bleef lopen en praten, dronk ik maar door en verbrak ik alle records. Maar toen ik buiten kwam, stortte ik in en werd de volgende ochtend in het ziekenhuis wakker. Ik deed trouwens wel meer maffe dingen. Zo was ik een berucht slaapwandelaar. Op een nacht, ik was net verhuisd, wandelde ik terug naar mijn oude kamer en kroop daar in bed. Daar lag een meisje dat me gillend van de schrik wakker maakte. In elk geval kwam van studeren weinig terecht. Op het eind van het jaar lukte het me nog net de stof in te halen en op de universiteit te blijven.

> Eén jongen begon me, zonder enige reden, te duwen en te treiteren. "Hé *nigger*," zei hij dan. Ik was net uit Kenia; ik wist niet waar het voor stond. Later groeide er een enorme woede in me

Penthouse: Atleten worden toch altijd gigantisch voorgetrokken?

Hasselbach: Natuurlijk. De universiteit betaalt de studie, kosten en verblijf. Plus elke maand 500 dollar. Van atleten verwacht de universiteit ook minder intellectuele prestaties dan van doorsnee-studenten. In tegenstelling tot andere universiteiten eist de leiding in Seattle echter wel een bepaald niveau. In mijn tijd gebeurde het zelfs dat atleten vanwege slechte studie-resultaten moesten vertrekken. Er waren ook professoren die het vanwege onze uitzonderingspositie juist op football-spelers hadden gemunt. Zoals die *lul* die het vak 'creatief schrijven' doceerde. Ik kreeg altijd slechte cijfers. Dat klopt niet, dacht ik. Later gaf hij een schriftelijke cursus. Ik schreef onder een andere naam een opstel over Kenia en kreeg er een fantastisch cijfer voor. In Seattle maakte ik trouwens meer culture-shocks mee. Ik was niet de enige zwarte onder de atleten. Integendeel. Zeker de helft van de football-spelers was zwart. Dat vond ik zeker in het begin prettig. Maar dat veranderde snel. Ze kwamen vaak uit de getto's en hadden een andere mentaliteit. Hun manier van praten, hun gebaren. *Hey brother, hey homeboy, what's up!?* Nee, niets voor mij. Ze merkten ook snel dat ik anders was. Ik ben immers...ja...Nederlands. Ze waren een totaal ander leven gewend. Harddrugs, criminaliteit, geweld. In Seattle speelde ik met jongens die in Los Angeles waren gescout. De een zat daar in The Grips, de ander in The Bloods, twee beruchte, elkaar op leven en dood bevechtende straatbendes. Er werd, voordat er een schot was gelost, snel een staakt-het-vuren overeen gekomen. Een van die jongens is trouwens onlangs gearresteerd, wegens wapen- en drugshandel. Gelukkig kreeg ik in Seattle meer en meer normale vrienden. Met hen ging ik naar concerten van Nirvana en Pearl Jam toen grunge elders in de wereld nog een totaal onbekend fenomeen was. Toen was het opvallend dat ik de enige kleurling was. Al mijn vrienden waren blank.

Penthouse: Waardoor je vervolgens weer werd geconfronteerd met het blanke racisme?

Hasselbach: Verdomme, heb je geen leuker gespreksonderwerp? Daar gaan we weer. Tijdens een les over de wortels van de jazz, het kan niet toepasselijker, raakte ik tot over mijn oren verliefd op Linda. Mijn eerste serieuze relatie. Op een dag bezochten we haar ouders die onfatsoenlijk Amerikaans rijk waren. Vader had een topfunctie bij een kerncentrale. Bij de kennismaking wist ik opnieuw niet wat mij overkwam. Ze negeerden me volkomen, gunden me zelfs geen blik waardig. Tegen zijn dochter zei mijn potentiële schoonvader later: "Als je nog een keer met die Harald thuiskomt, zullen we je onterven. Het is hij of wij." Dat hij het serieus meende, bleek snel. De Porsche die Linda voor haar verjaardag was beloofd, werd haar onthouden. Linda vond het natuurlijk vreselijk om te kiezen. Ze verliet me, maar kwam vervolgens weer terug. Het werd een geheime liefde. Wat trouwens ook leuke aspecten had. Een keer vluchtten we naar Hawaii. Omdat we weinig geld hadden, schreef ik me in voor een *Mr. Zwembroek*-wedstrijd die ik natuurlijk won, haha. Met de hoofdprijs, 400 dollar, konden we nog een weekje langer blijven. Onze affaire heeft uiteindelijk vier jaar geduurd. Ik heb het, een jaar geleden, uitgemaakt. Mede door al dat gedoe verloor ik mijn interesse. Momenteel ben ik vrijgezel.

Penthouse: Hoe is het om als beroemd football-speler single te zijn?
Hasselbach: Moeilijk. Ik zoek een vrouw die gek is op mij en niet op het stereotiepe van Hasselbach The Stampeder, het *domme, brute neukbeest*. Niet om op te scheppen, maar als ik wil, zou ik elke avond een andere griet in mijn bed kunnen hebben. In Calgary barst het van de *groupies*. Ze zijn de *die hard*-fans. Ze volgen alle wedstrijden, bezoeken de favoriete cafés van de spelers. Gisteren draafden ze weer op. Studentes, secretaresses, country-girls. Van die laatste categorie moet ik trouwens niets hebben. Die willen vaak dansen en ik vind cowboymuziek vréselijk. Uiteindelijk draait het natuurlijk om één ding en die oppervlakkigheid wordt mij weleens te veel. Vrouwen die in een bar op me afkomen en zeggen: Hé schatje, hier is mijn nummer, bel me vanavond, dan kom ik meteen. Of dames die onder de hoteldeur gekleurde briefjes met dubbelzinnige teksten schuiven: *Harald, oh please come. Now!* Vorig jaar, in Toronto, belde de hele week dezelfde vrouw mij op. Vier tot vijf keer per dag. De laatste keer zei ze: "Ik sta in de lobby, kom even." Dat deed ik. Maar toen ik haar zag, nam ik meteen de nooduitgang. Jezus, zo afstotelijk, zo ordinair opgemaakt. Ik dacht nog: Iemand die me niet kent en mij vijf keer per dag belt, daar moet wel iets mis mee zijn.
Penthouse: Wat als ze nu het tegendeel van afstotelijk was geweest...?
Hasselbach: Dan had ik jou een heel ander verhaal verteld, haha. Sex hoort toch bij ons leven? Ik ben niet roomser dan de paus. Je bent vaak op weg, logeert in hotels, je zit voortdurend tussen de mannen. Altijd dezelfde gesprekken. Je krijgt honger naar iets anders. Gisteren, na de wedstrijd, had ik trouwens een interessante vrouw. Een week daarvoor heb ik haar in een club in Calgary ontmoet. Ze had geen klap verstand van football. En dat fascineert me dan. Het was geen gehaaide groupie-tante, nee, ze meende het echt. Ze kwam naar de wedstrijd en daarna naar het café. Daar stuurde ze een biertje naar me toe en we raakten opnieuw aan de praat. Vanochtend zei ze: "Ik ben met je meegegaan omdat je er lief uitziet." Nou, dat is wat anders dan dat gezeik over spierballen.
Penthouse: Wat is het stompzinnigste wat je op dit gebied hebt meegemaakt?
Hasselbach: Elk jaar organiseert de club de zogenoemde *Ladies Honour*-Day, een show voor de vrouwelijke fans. Elke speler zit aan een tafel met acht vrouwen. Ze zijn van twintig tot vijftig, van huisvrouwen tot advocates. De laatste keer verscheen ik samen met een teamgenoot in onze football-outfit op het podium. Twee vrouwen moesten in een wedstrijd onze kleren tot de slip toe uittrekken. Dat is trouwens een zwaar karwei, want die kleren zitten vreselijk strak om ons lijf. De vrouw die mij 'aanviel' kon mijn moeder wel zijn. Ze verloor, omdat ze mijn sokken was vergeten. De winnares won een cruise naar de Carribean. Het is ontzettend gênant natuurlijk. Er wordt gebruld, gezopen. Elke speler is trouwens contractueel verplicht er aan mee doen. Vooral de mannen die gelukkig getrouwd zijn, vinden het afschuwelijk.
Penthouse: Huwelijk en football, het klinkt als water en vuur.
Hasselbach: De helft van ons team bestaat uit Amerikanen. Hun vrouwen wonen in de VS. Tijdens het seizoen zien ze elkaar zelden en worden ze aan vele verleidingen blootgesteld. Geen wonder dus ook dat het echtscheidingspercentage hoog ligt. Mijn slapie is onlangs opnieuw gescheiden, voor de tweede of derde keer, geloof ik. Ik wil best trouwen en een gezin stichten, maar niet tijdens mijn sportcarrière.
Penthouse: Heb je nooit een affaire met zo'n *cheerleader*?
Hasselbach: Nooit. Trouwens. Relaties tussen spelers en de andere club-medewerkers zijn ten strengste verboden. Ze mogen alleen met ons praten. Het is een merkwaardige vorm van apartheid. Gelukkig dat ik het allemaal wat relativeren kan.

> Veel vrienden van vroeger doen niets meer. Ze roken, drinken, worden vet. Ze beleven sport passief, voor de televisie. Ik kijk alleen naar de hoogtepunten. Football-wedstrijden volg ik omdat het mijn werk is

Penthouse: Laten we ons nu op het speltechnische onderdeel van het football richten. Volgens Nederlandse footballkenners kan het spelniveau van de Canadese league niet tippen aan dat van de NFL. Is dat....
Hasselbach: Ja, dat is weer zo'n belachelijk en hardnekkig vooroordeel. Goed, daar gaan we weer... Er zijn sterren in de CFL die het in de NFL niet kunnen maken, maar het omgekeerde geldt ook. Neem onze spelmaker, Doug Flutie. Hij speelde jarenlang voor het Boston College en in zijn laatste jaar won hij de Heisman Trophy, de allerhoogste onderscheiding op college football-gebied. Toch koos hij voor de CFL. Waarom? Flutie kan in onze league beter uit de voeten. Onze velden zijn tien meter breder, twintig meter langer en de end-zones zijn ook vijftien meter langer, er zijn drie downs in plaats van vier. Spelmakers zoals Flutie genieten daardoor meer bewegingsruimte, ze krijgen meer tijd voor hun passes. Daardoor ook is football hier aantrekkelijker dan in de VS. En ook mij ligt het beter. Met mijn huidige gewicht zou ik het op mijn positie in de NFL moeilijk hebben, ik zou dan minstens 140 kilo zwaar moeten zijn (een gewicht dat Harald in de weken na dit interview bereikt heeft- red.). Met dit lijf maak ik in de NFL als 'end' meer kans, dat is een meer atletische positie.
Penthouse: Nadat je bij The Stampeders tekende, bood The Philadelphia Eagles je een aanzienlijk beter contract. Daar moet je toch enkele nachten van wakker hebben gelegen. Want het is natuurlijk je hartewens om in de NFL te spelen...
Hasselbach: Natuurlijk. In Amerika liggen de salarissen twee keer zo hoog als in Canada. Het minimum hier ligt rond de 30.000 duizend Canadian dollar (ongeveer 45.000 gulden), in de NFL 80.000 Canadian dollar. Dat wil overigens niet zeggen dat in Canada niet fors wordt betaald. Doug Flutie verdient jaarlijks drie miljoen Canadese dollars. Ikzelf verdien niet zoveel helaas. Maar ik ben niet ontevreden. Mijn salaris is het laatste jaar door mijn goede prestaties fiks omhoog geschroefd. Ik verdien meer dan negentig procent van mijn leeftijdsgenoten en heb enorm veel vrije tijd om andere dingen te ondernemen. Ik ga naar films en rockconcerten, lees boeken over Afrika en andere culturen en golf, ski en tennis. Dat is toch te gek. Veel vrienden van vroeger doen niets meer. Ze roken, drinken, worden vet. Ze beleven sport passief, voor de televisie. Dat doe ik dus zelden. Ik kijk alleen naar de hoogtepunten. Football-wedstrijden volg ik omdat het mijn werk is.
Penthouse: Is er naast de happening nog iets dat je in het spel aantrekt.
Hasselbach: Hey, we hebben het nog helemaal niet over *The Zone* gehad, een gemoedstoestand waarbij je elk spelmoment van top tot teen ervaart. Sommige atleten werken hun hele leven om een keer in The Zone te komen. De toppers hebben het ongeveer om de twee wedstrijden. Gisteren had ik zo'n moment. Alles lukt, geen detail ontgaat je dan. Ik ben zo snel dat alles om mij heen zich in slow-motion lijkt af te spelen. Die momenten zijn schaars en voor weinigen weggelegd. Waren ze maar in een flesje te bewaren.

LAATSTE NIEUWS

Op de valreep van het ter perse gaan van dit artikel komt Penthouse via Haralds antwoordapparaat in Vancouver uit bij zijn broer Ernst Paul in Amsterdam. Hij heeft zojuist van moeder Hasselbach het laatste nieuws vernomen. "Mijn broertje reist nu door de hele Verenigde Staten. Hij heeft proeftrainingen achter de rug bij The New Orleans Saints en ook bij de kampioenen: The Denver Bronco's. Het aanbod van The Saints heeft Harald afgeslagen, hij vond het 'te laag'. Het wachten is nu op het bod van The Bronco's. Deze week bezoekt hij nog The Buffalo Bills. Maar zijn voorkeur gaat uit naar The Seattle Seahawks. Hij heeft er inmiddels al getraind. Seattle is slechts vier uur rijden van Vancouver, en mijn broertje zit nu eenmaal graag in de buurt van zijn familie."

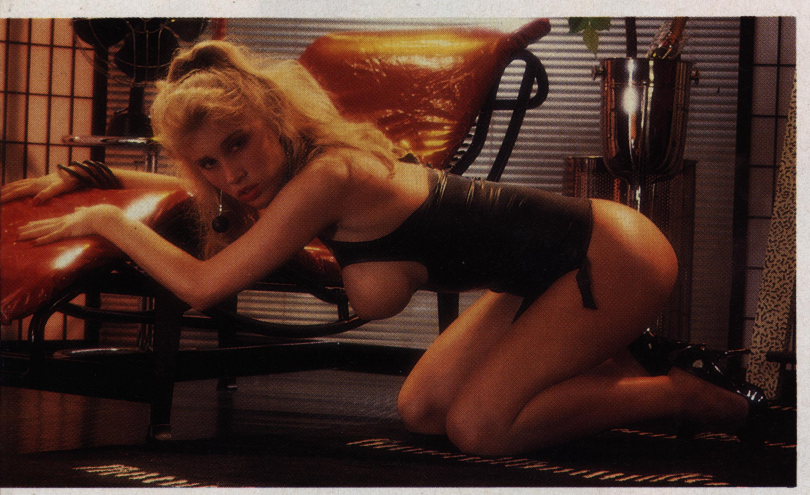

Rachel

EEN MOOI MAATJE

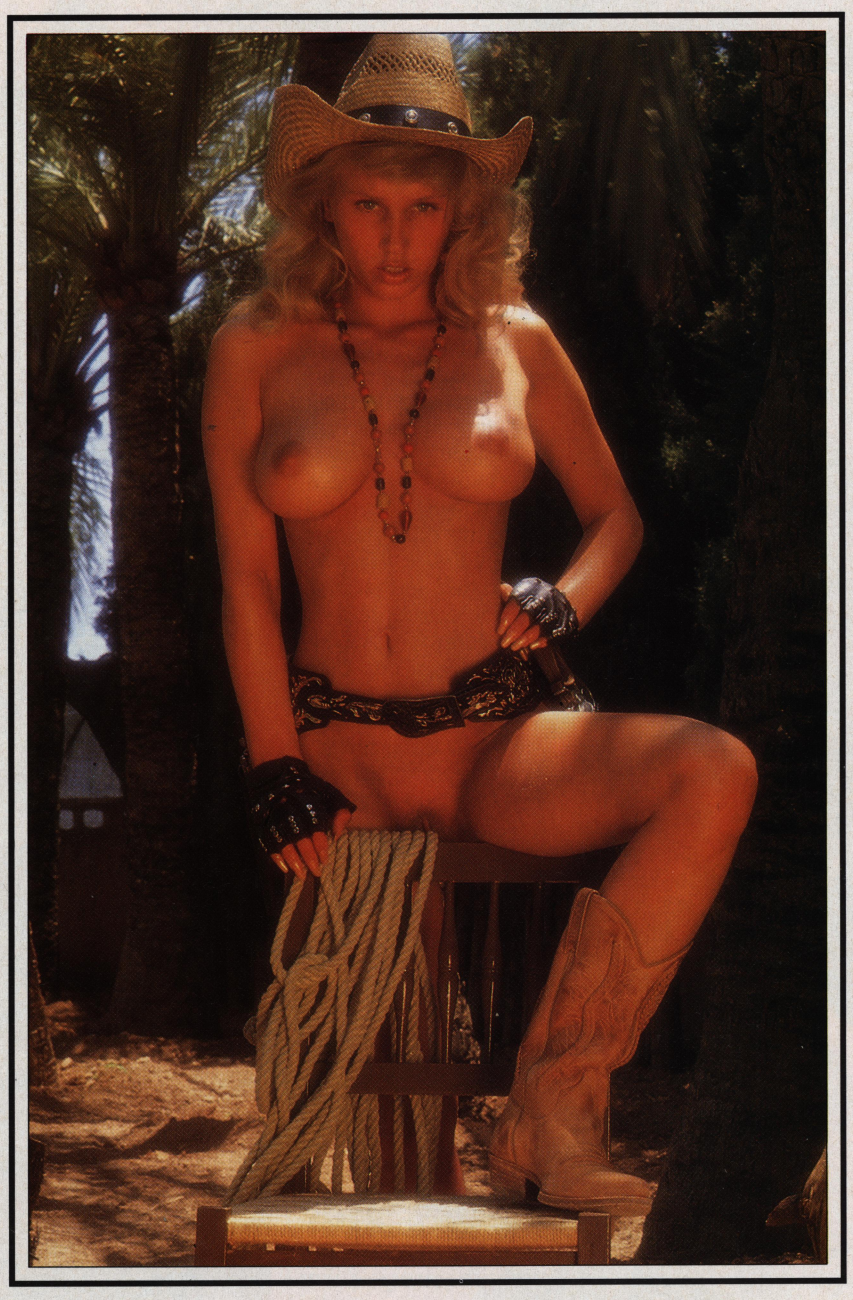

Eerlijk. U zult van ons niet horen dat dat andere blad, Playboy, nooit goede *Playmates* heeft. Integendeel. Hun Miss December 1993, de nu 21-jarige Rachel Ter Horst uit Amsterdam, was een briljantje. Weliswaar op zijn *Playboy-aans* gefotografeerd - dus hier en daar wat braaf en Barbie-achtig - maar voor ons was de schoonheid van *mate* Rachel in elk geval inspirerend genoeg om haar in de Penthouse-studio uit te nodigen en in een *Pet* om te toveren. Zie hier het resultaat.

FOTOGRAFIE: MAX GOLDBLUM

Rachel (20 maart 1973), is met haar 1.62 meter weliswaar klein van postuur, maar niemand die haar over het hoofd ziet, adembenemend gebeeldhouwd als ze is in de hemelse maten 90-61-90. Niet alleen mannen, maar ook vrouwen reageren vertederd op haar. Ze doet denken aan een jong katje of hondje - speels, zacht en heel lief - dat je meteen wilt aaien. Dat laatste is ook de reden dat Rachel gestopt is met haar bijbaantje in een kroeg: "Ik werd door iedereen zowat doodgeknuffeld."

Rachel is trots op haar perfecte figuurtje. Als ze uitgaat, bij voorkeur in de Amsterdamse discotheek *iT*, is ze gekleed in strakke, uitdagende en niet zelden doorzichtige kleding, die haar vormen alle eer aandoet. "Dan geniet ik van de belangstelling. Van de blikken - goedkeurende, bewonderende blikken." Overdag moet ons mooie *maatje* trouwens keurig en decent zijn. "Dan ben ik verkoopster, op de afdeling babykleding...!"

WORD ABONNEE EN PROFITEER VAN DE VIP Club

De VIP/Club. Iedereen die zich abonneert op Penthouse of al abonnee is, wordt *automatisch* lid van deze exclusieve club en krijgt *gratis* een genummerde, gouden VIP/Card op naam thuisgezonden. Leden vallen bijzondere privileges en gulle kortingen ten deel op produkten en diensten die alle de luxe, kwaliteit en dynamiek van de wereld van Penthouse uitstralen. Drie tot vier keer per jaar wisselt de VIP/Club van samenstelling. Overigens: ook niet-leden kunnen van de aanbiedingen profiteren, zij het in beperktere mate. Meer bijzonderheden vindt u op de eerstvolgende tekstpagina.

ZO BESTELT U:

a. Maak het genoemde bedrag over op ING-bankrekeningnummer 69.84.69.100, t.n.v. MagaSell-VIP/Club, o.v.v. uw naam, adres, het betreffende artikel, en, als u VIP/Club lid bent, uw VIP/Card-nummer (Giro van de bank: 2922).

b. Stuur een betaalcheque of girobetaalkaart, tezamen met uw schriftelijk bestelling, in een gesloten envelop naar: MagaSell, Saxen Weimarlaan 39a, 1075 BZ Amsterdam.

HET GENIE COLANI

De Colani Organiser II en de Colani Calculus zijn door de geniale designer Luigi Colani mensvriendelijk vormgegeven. Het (internationale) zakelijke verkeer kan nu nog efficiënter. Specificaties Colani Organiser II: 5 regels/21 karakters; 218 Kb intern geheugen; 'Real Time'-klok (van jaar tot seconden); wereldtijden voor 24 steden; 12 cijferige calculator; valuta omrekenfuncties; vertaalfunctie voor 6 verschillende talen: E-F-D-I-SP-NL; datacommunicatie-mogelijkheid (zenden/ontvangen). VIP-leden die de Organiser bestellen, ontvangen de Interface voor een MS-Dos PC (t.w.v. f 34,95) en de Colani Calculus (à f 21,95) erbij kado! De Calculus heeft meer dan 60 functies. VIP-leden betalen voor de Organiser slechts f 204,-, inclusief f 5,- verzendkosten (Winkelwaarde f 255,90!). *Vermelding:* 'Colani'.

BLESS YOUR SOLE

Het Amerikaanse Saucony is een begrip binnen het running-circuit. De sportschoenen zijn speciaal ontworpen om loop-blessures te voorkomen. De Grid Sensation is met de 'sock-liner' voor optimale pasvorm en het 'ponton'-systeem voor meer stabiliteit bijzonder goed voor de voet. Een Saucony hardloopschoen 'will bless your sole'. Voor VIP-leden stelt Saucony tot 1 oktober 1994 (of zolang de voorraad strekt) een uniek T-shirt beschikbaar. Stuur het aankoopbewijs van een paar Saucony hardloopschoenen o.v.v. de gewenste maat (M, L, XL, L) en uw VIP/Card-nummer naar MagaSell, Saxen Weimarlaan 39A, 1075 BZ te Amsterdam. U krijgt dan binnen enkele weken het T-shirt thuisgestuurd. Verkoopinfo voor Nederland en België: Saucony Sports bv, tel. (0031)-(0)72-624424.

CEASAR SPORT'S

Penthouse-lezers en Erolife '93-bezoekers hebben al eerder kennis kunnen maken met Ceasar Sport's. Op verzoek heeft deze jonge dynamische organisatie opnieuw een aanbieding samengesteld voor VIP-leden. Op vertoon van hun VIP/Card ontvangen Penthouse-abonnees bij inschrijving bij één van de Ceasar Sport's Health Clubs maar liefst 50% korting op het eerste maandabonnement. Voor informatie over de lokaties van de Health Clubs of inschrijving kunt u rechtstreeks contact opnemen met Ceasar Sport's te Zoetermeer: 079-615600.

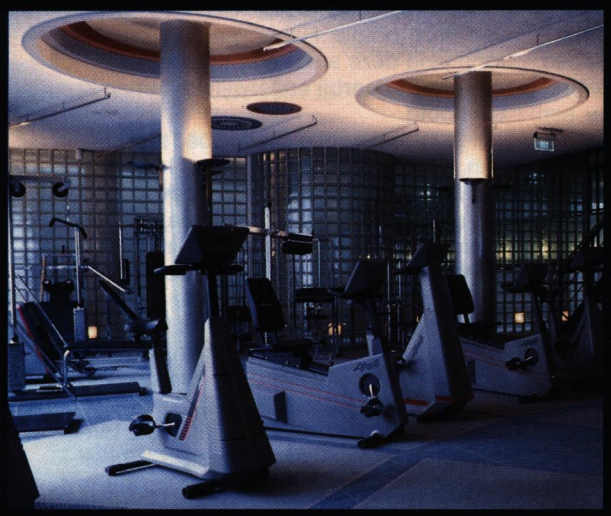

DRESSED TO KILL

Van Gils kennen we niet alleen van de goede neus voor aantrekkelijke geuren, maar ook door onweerstaanbare aanbiedingen. Ditmaal heeft Van Gils speciaal voor de VIP/Club een combinatie-verpakking samengesteld. Penthouse VIP-leden krijgen 150 ml deodorant ter waarde van f 29,50 kado bij aankoop van de 100 ml Van Gils Aftershave Spray à f 59,50. De spray-verpakking is navulbaar. Profiteer, zolang de voorraad strekt. *Vermelding:* 'Van Gils'.

DE PADEN OP

Kipling. Trendgevoelig, avontuurlijk en dynamisch. Uit de Basic-collectie van Kipling koos de VIP/Club twee stoere kwaliteitsprodukten: de rugzak 'Better Words' en het petje 'A-cap'. Materiaal: oersterk gecoat nylon. De rugzak-ritsen zijn van rubber en metaal, waardoor ze soepel 'ritsen' en superlang meegaan. De zak is waterafstotend, tegen een flink stootje bestand, vederlicht en prettig te dragen. Kenmerkend: het Kipling-aapje, dat aan elke rugzak hangt. U kunt de rugzak (f 145,-) of de cap (f 35,-) éénmalig via Penthouse bestellen. VIP-leden die de rugzak aanschaffen, krijgen de cap er gratis bij. Dat is nou het voordeel van lid zijn van de VIP/Club! *Vermelding:* 'Rugzak' of 'Cap'.

TUUT TUUT, HAALLOHOO!

Strip-auteurs Hein de Kort & Eric Schreurs. Grootmeesters van de Wansmaak. Creëerden anti-helden als Dick van Bil, Joop Klepzeiker en Dirk & Desiree Twee Keer Bellen. Schreurs' fabelachtige figuren en de doordacht primair gekliederde poppetjes van Hein de Kort sieren menig T-shirt en andere zaken. Voor de liefhebbers zijn er nu twee ludieke telefoonkaarten uitgebracht. De Klepzeiker- en Dirk & Desiree Phone Cards kennen een gelimiteerde oplage: er zijn slechts 2.000 kaarten! Reageer dus snel. Verkrijgbaar voor álle lezers van Penthouse, tegen de speciale prijs van f 22,50, inclusief verzendkosten. *Vermelding:* Phonecard 'Schreurs' of Phonecard 'De Kort'.

KOM BIJ DE VIP/CLUB

Hoe u lid wordt?
Eenvoudig, door een abonnement op Penthouse te nemen. Iedere abonnee wordt automatisch lid van de VIP/Club en ontvangt gratis een genummerde, gouden VIP/Card op naam. U ontvangt de VIP/Card tegelijkertijd met uw eerste nummer. Geeft u er de voorkeur aan Penthouse los te blijven kopen, dan kunt u tóch lid worden van de VIP/Club. Maak f 25,- over naar MagaSell N.V.-VIP/Club, op ING-bankrekeningnummer 69.84.69.100 (Giro van de bank: 2922). Vergeet niet uw naam en adres te vermelden. Dit lidmaatschap vervalt automatisch na 1 jaar.

BON

JA, ik neem een abonnement op Penthouse en word daarmee automatisch lid van de VIP/Club.
De VIP/Card blijft geldig zolang ik abonnee ben. Ik betaal voor 12 nummers slechts f 84,-. (normaal f 96,-)

Naam: _____

Straat: _____

Postcode: _____

Woonplaats: _____

☐ Voor de betaling ontvang ik een acceptgirokaart.

☐ Voor de betaling maak ik graag gebruik van een automatische incasso en profiteer van een extra betalingsvoordeel van zes gulden. Ik machtig Penthouse om f 78,- af te schrijven van mijn:

Bankrekening: _____

Girorekening: _____

t.n.v.. de heer/mevrouw

_____

Woonplaats _____

Datum: _____

Handtekening: _____

Stuur deze bon naar: P.V.O., Abonnementenservice Penthouse, Antwoordnummer 16009, 5100 VJ Gilze. Een postzegel is niet nodig! Vergeet s.v.p. niet de gewenste betalingswijze te vermelden. Maakt u geen gebruik van de automatische incasso, wacht dan met betalen tot u onze acceptgirokaart heeft ontvangen.

Actie: U kunt *gratis* lid worden van de VIP/Club als u tien bovenstaande bonnen heeft gespaard. Stuur de *originele* bonnen naar MagaSell N.V., Saxen Weimarlaan 39a, 1075 BZ Amsterdam. De VIP/Card wordt u z.s.m. toegestuurd.

PIM FORTUYN

VERVOLG VAN PAGINA 59

En wie komt er dan?

Ach, ze hebben daar altijd wel iemand in de kast. De naam van Herman Wijffels wordt nogal eens genoemd, dat is de president van de RABO-bank. En Ruding zit nog in New York.

Ik kan me niet voorstellen dat Ruding zit te trappelen om terug te keren in de Nederlandse politiek.

Nou, als hij premier kon worden... Die man is niet echt geïnteresseerd in geld, die is geïnteresseerd in macht en invloed. Want hij tuimelt dan financieel gigantisch naar beneden, ik geloof dat hij daar een paar miljoen incasseert en dan zou hij hier weer voor tweeëneenhalve ton aan de bak moeten. Maar ik denk dat het minister-presidentschap een grote verleiding voor hem zou zijn, want hij functioneert graag in de publiciteit. Hij heeft ook ontzettend genoten van zijn ministerschap. Nee, het CDA heeft altijd wel ergens iemand zitten. Desnoods halen ze Van Agt weer terug... En er is nog altijd de optie dat Lubbers blijft.

En als we er vanuit gaan dat na deze verkiezingen Lubbers' rol ten einde is, althans in de Nederlandse politiek...

Dat hoop ik wel, ja. Een zucht van verlichting.

...wat gaat die dan doen? Ambieert hij het voorzitterschap van de Europese Commissie, als opvolger van Delors?

Dat schijnt al geregeld te zijn. De Spaanse premier - er stond maar een klein stukje in de krant, maar ik hecht daar grote waarde aan - heeft bij de vorige topconferentie van de Europese leiders, toen hem daar door Nederlandse journalisten naar werd gevraagd, gezegd: dat hebben we twee jaar geleden al onderling afgesproken. Als het waar is, is het natuurlijk wel een *bloody shame*, want dan heeft Lubbers voortdurend staan liegen. Gonzalez heeft gewoon gezegd dat dat een gelopen koers was.

Ik ben er overigens wel zeer op tegen. Nog afgezien van de persoon van Lubbers, want daar gaat het me nu verder niet om. Ik vind dat één van de grote landen dat voorzitterschap moet bekleden, want dan gaat er ook iets van uit. En degene die het nu zou moeten doen, dat is Duitsland. Daar heb ik twee zware inhoudelijke redenen voor. Ten eerste is het van het grootste belang om Duitsland verankerd te laten blijven in de Europese Unie en in de tweede plaats is Duitsland hèt transmissieland tussen Midden-/Oost-Europa en West-Europa. De EU wordt geconfronteerd met het probleem van Oost-Europa en Midden-Europa. Hoe gaan we daarmee om? Hoe zetten we een proces van toetreding tot de Navo, later wellicht tot de Europese Unie op gang? Wie kunnen dat beter dan Duitsers? Dat is hun natuurlijke positie, niet van nu maar al van eeuwen her. Dus als dat in de komende tijd de grote problemen van Europa zijn - Afrika, Oost-Europa en de voormalige Sovjet-Unie -, wat ligt er dan meer voor de hand dan een Duitser te verzoeken de Europese Commissie te leiden?

En wie zou dat moeten bepleiten? Natuurlijk een land als Nederland. Omdat Duitsland dat zelf niet kan en omdat het van Frankrijk en Engeland niet te verwachten valt. Die schuiven hun eigen mensen naar voren. En meer in het algemeen vind ik dat er maar vijf landen in aanmerking komen voor zo'n voorzitterschap: Duitsland, Frankrijk, Engeland, Italië en op termijn Spanje. Het heeft niets te maken met een soort dédain voor ons land, ik ben zelfs heel trots op ons land, maar het heeft te maken met een realistische inschatting van onze positie. Het is verkeerd om als klein land deze ambitie te hebben.

En u heeft daarbij ongetwijfeld namen in uw hoofd.

Ik denk dat Kohl dat heel goed zou kunnen.

En wat moet Lubbers dan gaan doen? Die zal niet terug willen naar de Tweede Kamer of naar het bedrijf van zijn broers.

Dat is toch flauwekul. Hij is nooit zakenman geweest. Laten we ook die carrières eens wat realistischer bekijken. Lubbers is een blauwe maandag zakenman geweest: twee jaar, en toen werd hij minister van Economische Zaken. Zoals Brinkman een blauwe maandag directeur-generaal Binnenlands Bestuur is geweest, dat heeft precies anderhalf jaar geduurd. Dan kun je toch niet zeggen dat hij een goede directeur-generaal is geweest. Zoals je over Lubbers absoluut niet kunt zeggen dat het een goed zakenman is geweest, dat weten wij niet! Dus terug in zaken? Ik denk dat hij het niet eens kan. Hij heeft nooit bewezen dat hij het kan. En ik kan me levendig voorstellen dat hij het te klein zal vinden. Kijk, als jij gesproken hebt met mensen als Clinton, Reagan, Thatcher, noem maar op, en je moet dan weer overleggen met de Ondernemingsraad, dat werkt niet. Hij is overigens puissant rijk, dus hij hoeft niks meer, maar wat kan hij nog - om zich te vermaken? Dat is inderdaad die Europese Commissie en als dat niet komt, dan ontstaat er wel een probleem voor hem, ja.

Hooguit resteert een gasthoogleraarschap of het lezingencircuit.

Maar de man is niet boeiend. De mensen vinden hem boeiend omdat hij premier is, mensen vinden *macht* boeiend. Hij is saai. Heb je wel eens naar hem geluisterd? Ik vind het zo ontzettend saai. Dat is toch niet een betoog waar je hart wat sneller van gaat kloppen? Wat een goede spreker weet te doen in een lezing, is minstens één keer via jouw hart naar binnen komen. En dan zijn ze het ermee eens of niet mee eens, maar dan vinden ze er iets van. Van Lubbers vindt niemand wat. Daarom staat hij ook zo hoog. En hij is de representant van die gruwelijke consensuspolitiek, van die overleg-economie, waar het hele land nu kapot aan gaat. Hij is de koning van het compromis. Als jij zegt: die muur is hartstikke zwart, zal hij je uitleggen dat die muur toch in feite grijs is. En dat is goed in een maatschappij die dynamisch is, want dat brengt dan een zekere rust, maar het is dodelijk in een maatschappij die al zo'n beetje stil staat. Dat is wat er momenteel

aan de hand is. En dat is ook de reden dat ik bijna een hekel aan hem heb. Die man zit niet mij in de weg, maar die zit onze maatschappij gigantisch in de weg. En het is zo ondemocratisch als de pest, want hij schakelt niet alleen zijn eigen kabinet uit, maar ook het parlement. Keer op keer.

En dat - en dat is interessant om te zien - in één van de meest geïndividualiseerde en geëmancipeerde samenlevingen ter wereld. Over de democratische gezindheid van dit volk hoef je geen enkele twijfel te hebben, dat kun je zien in de bedrijven, de instellingen, de manier waarop men met elkaar omgaat op straat, in de winkels, overal kun je dat zien. Maar als je naar de formele structuur in dit land kijkt, dat is gewoon een meritocratie, een dictatuur van deskundigen. En dáárin zit Lubbers als een spin in het web en dat hanteert-ie als geen ander. Ik zie wel zijn kwaliteiten, maar ik vind die kwaliteiten desastreus voor dit land. Desastreus! Het enige wat Lubbers wil, is compromissen sluiten en knopen doorhakken, het kan niet schelen wat. Het kan hem echt niks schelen of het nou linksom of rechtsom gaat. Moet u maar opletten: hij heeft het, als hij het over een politicus heeft, voortdurend over een goed bestuurder. Hoe prijst hij ons Brinkman aan? Als een goed bestuurder. Dat gaat al van de waanzinnige gedachte uit dat de regering het land bestuurt. Nou, dat is dus niet zo! Een regering *stuurt* hooguit het land. Maar *be*stuurt het niet. Dus Brinkman een goed bestuurder? Dat hebben we helemaal niet nodig. We hebben iemand nodig met uitstraling, die ons de weg een beetje wijst. Die regie voert. Wat is een goede regering? Dat is een regisseur. En een regisseur moet een concept hebben, want anders kun je dat toneelstuk niet neerzetten. Het is toch inmiddels bewezen, dat het land niet bestuurd kan worden vanuit Den Haag. En dat is maar goed ook.

Wie zou premier moeten worden van zo'n zakenkabinet, met die uitstraling en met een visie?

Daar kunnen we kort over zijn. In de publiciteit heb ik die ambitie neergelegd. Ik denk dat ik het zou kunnen, ja. En u moet dat niet al te letterlijk opvatten, maar het leven dat ik nu leid, bereidt ook op zoiets voor. Ik houd zo'n 120 lezingen per jaar, die over dit soort problematieken gaan. Die gaan over werkgelegenheid, hoe denk ik dan? Over de gezondheidszorg, hoe denk ik dat aan te pakken? Over onderwijs, hoe denk ik de verhouding leermeester-leerling te herstellen? Want dat is een van de grote problemen van onze tijd. Het zijn allemaal gewilde kinderen; mijn moeder *kreeg* nog kinderen, maar nu zijn ze *gewild*. En tegelijkertijd zijn het kinderen die we voortdurend laten zwemmen. Die sturen we naar scholengemeenschappen van tweeduizend leerlingen, waar het enige wat je leert is óverleven. En dat is niet in een zekere mate van veiligheid, geborgenheid, een relatie aangaan met je opvoeders. Dat gebeurt niet meer. Universiteiten, dat zijn anonieme leerfabrieken geworden. Mijn volgende boek heet dan ook *De verweesde samenleving*. Overal is de vader weggestreept, letterlijk en figuurlijk. En daar gaan wij een hoge tol voor betalen. Want ik merk aan de jongelui van nu die van de collegebanken afkomen, dat ze niet zo weerbaar zijn. En als ze weerbaar zijn, zijn ze dat op een heel specifieke manier, namelijk: ik moet voor mezelf zorgen. Het is toch ook een ramp waar ze mee geconfronteerd worden. Op het ogenblik is eenderde van de afgestudeerden werkloos, en ze zijn werkloos door mijn generatie. Dat is dezelfde generatie die die kinderen heeft verwekt. En die al maar tegen die kinderen heeft gezegd: jij bent welkom, ik heb je gewild, ontplooi jezelf. En dan hebben ze gestudeerd en dan komen ze met hun mooie opleiding op de arbeidsmarkt en dan zeggen we: nu even niet. Dat moet een schòk voor die kinderen zijn, te merken dat er voor hun geen plek is.

Nog even terug naar de lezingen: waarom zijn, in vergelijking met Lubbers, uw lezingen niet saai?

> Maar de man is niet boeiend. De mensen vinden Lubbers boeiend omdat hij premier is. Mensen vinden macht boeiend. *Hij* is saai. Heb je wel eens naar hem geluisterd?

Wat er gebeurt, is dat ik het hart van de mensen raak. Iedereen kan zich wat ik hier zeg voorstellen. Je hoeft het er niet allemaal mee eens te zijn, maar men kan het zich voorstellen. En van daaruit kom ik dan op structurelere zaken. Het gaat in de eerste plaats om de emotie, de structuur volgt wel. De structuur is altijd een afgeleide van datgene wat leeft in een maatschappij. Zoals de huidige gefossieliseerde structuur een weerspiegeling is van een stilstand die op heel veel terreinen in de maatschappij is ingetreden. En dat is ook altijd mijn antwoord. Na zo'n lezing staan er mensen op die zeggen: wij willen wel dat er dingen veranderen, maar hoe moet dat? Dan zeg ik altijd: het is een proces. En dat gebeurt niet door iets groots, u hoeft niet op te marcheren naar Den Haag of zo, neen, het begint in uw eigen kring, als u daar aan het werk gaat. Als het bij u regent, druppelt het op een gegeven moment in Den Haag. Dat is de macht van de mensen in het land. Als je massaal, met veel mensen, begint aan veranderingen in de eigen omgeving, dan representeert dat zich in de structuren. Dat is een wet van één op één. Alleen het gaat niet andersom, verandering kan alleen maar op het juiste moment en het is het juiste moment als in de maatschappij de situatie rijp is. Ik heb het wel eens zo gezegd: als ik ooit leider zou worden van zo'n zakenkabinet, dan is op het moment dat ik daarvoor word gevraagd de helft van het werk al gedaan. Dan is heel veel verandering in basis al ingetreden in de maatschappij. Dan wordt dat kabinet de kop erop, de regievoering die de verandering kracht geeft, richting. Maar de energie van die verandering zit in de maatschappij, die zit niet in Den Haag. En als die energie niet in de maatschappij zit, dan kan ik nog zulke briljante ideeën hebben en dan kan de hele Kamer tegen mij zeggen: meneer, gaat u uw gang, dan zal het me niet lukken. Dat helpt mensen ook van hun machteloosheid af. Want je bent niet onmachtig, als ondernemer of werknemer of wat je ook doet. Je kunt ervoor zorgen dat op je eigen plek die energie ontstaat. En als maar genoeg mensen dat doen, dan gebeurt er ook iets.

Wie zou u opnemen in uw zakenkabinet?

Iemand als Sylvia Toth (Content Beheer/Zakenvrouw v/h Jaar-red.) zou ik vragen, denk ik.

Op welke post?

Dat doet er niet zo veel toe, want ik zou een kabinet formeren van zo'n mens of negen, de premier meegeteld. En die acht naast mij, dat zijn generalistische mensen, mensen die een vak hebben gehad. Dat is een voorwaarde die ik stel. Ik houd niet van generalisten die nooit een vak hebben uitgeoefend. Dat zie je ook in Den Haag, de meeste politici hebben nooit een vak uitgeoefend. En dat kun je ook merken. Ik heb niets tegen het feit dat een winkelbediende als Alders minister wordt, als hij nou maar eerst eens een keer directeur was geweest van een aantal zelfbedieningszaken. Maij-Weggen is verpleegster van origine; heb ik niets op tegen, maar je had wel eerst even verpleegkundig directrice moeten zijn. Je moet theoretische en praktische kennis hebben opgedaan. En wat je bij Alders en Maij-Weggen ziet, is dat ze noch theoretische noch praktische kennis hebben, en dat is heel slecht. Waarom zou ik iemand als Toth in zo'n kabinet willen hebben? Omdat ze iets bewezen heeft wat heel belangrijk is in onze maatschappij: een dienstverleningsbedrijf kunnen opzetten, runnen, uitbreiden en in stand houden onder niet eenvoudige omstandigheden. Dat maakt iemand gekwalificeerd om in zo'n kabinet te zitten.

En verder?

Ik denk dat iemand als Roel In 't Veld zeer interessant is en het ook zeker zou kunnen. Heeft ook weer die specifieke achtergrond, is directeur-generaal voor het Hoger Onderwijs geweest en heeft dus echt een vak uitgeoefend, hoogleraar, adviseur, is een intergratief denker. Wijffels vind ik een heel bekwame man. Brinkman zou ik er ook wel in willen hebben. Hij zal zelf niet willen, maar het is een van de weinige politici vanuit de huidige elite die ik er wel bij zou zien. De Hoop Scheffer, het CDA-kamerlid. En ik zou een paar mensen uit het bedrijfsleven aantrekken.

En uit de gezondheidszorg?

Dat denk ik niet. Daar moet je een buitenstaander voor hebben om er eens de bezem

VERVOLG OP PAGINA 120

JOOSTEN & TENSEN?

STEUN HET BEROEMDE BLOOT FONDS!

Het Beroemde Bloot Fonds (BBF). Doel: één miljoen gulden bij elkaar brengen, zodat er serieus zaken gedaan kan worden met ècht mooie vrouwen van vaderlandse bodem. Een krankzinnig idee, maar daarom juist zo leuk om te verwezenlijken. En...het kost u aanvankelijk niets meer dan wat moeite, een envelop en een postzegel!

FRANS VAN DER BEEK

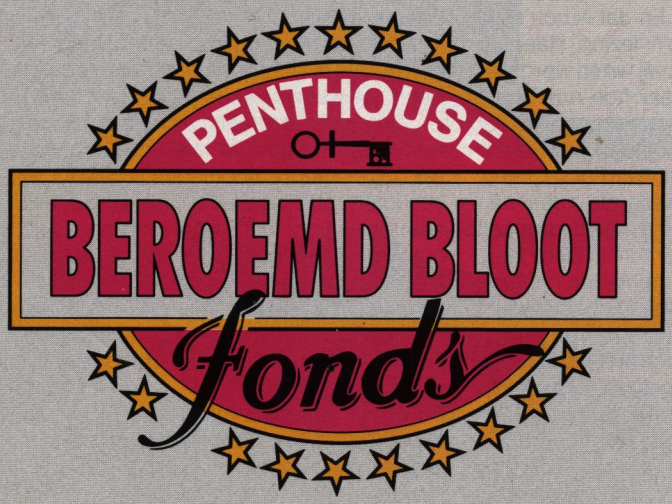

Twee bekende dames, beiden fel begeerd bij de mannelijke bevolking. Alom bewonderde lichtpunten, in de donkere duisternis van het door schaars talent gedomineerde Hilversum. Wellicht om die reden zeggen zij uiteindelijk 'nee' tegen het miljoen van het BBF. Toch blijft het de grote vraag hoe kordaat *Astrid Joosten* of *Caroline Tensen* - want om hen gaat het! -, zullen reageren, als op een mooie dag Penthouse aanbelt met in de hand twee koffertjes, met daarin duizend briefjes van duizend gulden! Zullen zij dan nog zo vastberaden in hun 'nee' zijn, of zullen bij de aanblik van één miljoen cash de knieën zo angstvallig knikken, dat de dames er uiteindelijk toch doorheen gaan. Er is voor u, lezer, maar één manier om achter de waarheid te komen. Door massaal het Beroemde Bloot Fonds te steunen, opdat Penthouse gloedvol gekoesterde fantasieën bewaarheid kan laten worden.

ASTRID JOOSTEN

Ze won eind 1989 de eerste Penthouse' Hete Honderd als begeerlijkste vrouw van Nederland en behoort ieder jaar weer tot de Top 5. Astrid Joosten heeft dat exotische, dat typisch vrouwelijke, en is bovendien gezegend met een uitstraling die glamour koppelt aan gratie en lustgevoelens. Joosten is een kanjer en dan is één miljoen bijna een symbolisch bedrag om haar in natuurlijke staat voor de camera te krijgen.

"Hè, het Beroemde Bloot Fonds?" Ze kijkt verschrikt en lacht dan hartelijk en aanstekelijk. "Is dit een goeie mop of een serieus aanbod?" wil ze weten. En of er al iemand is geweest die 'ja' heeft gezegd. Ons antwoord: "Ja, het is serieus, bloed serieus, en er zijn er al meerderen die het zullen doen voor 'n miljoen. En er zijn er ook die 'nee' hebben gezegd, zij het soms zeer aarzelend." Er waait vervolgens duidelijk een wervelwind aan gedachten door het mooie hoofdje van Astrid. De zes nullen doen haar duizelen, maar dan heeft ze haar antwoord gereed:

"Dat geldt dus ook voor mij," zegt ze.

Wat?

"Nou, dat ik het *niet* doe."

En eerlijk gezegd hoefde ze er niet eens lang over na te denken, want het is bepaald niet het eerste verzoek om zich naakt voor de lens van de fotograaf te vertonen.

"Ik ben er aan gewend geraakt," zegt ze. "Penthouse heeft mij ten slotte al eens eerder gevraagd en ik lunch ieder jaar met Jan Heemskerk, de hoofdredacteur van Playboy. Hij vraagt mij ieder jaar uit de kleren te gaan en komt elke keer ook met een hoger bedrag. Die lunches zijn buitengemeen plezierig, maar ik zeg toch iedere keer 'nee' tegen hem. Ik zeg hem ook telkens dat ik niet begrijp waarom hij steeds met een hoger bedrag komt. Ik heb immers nooit gezegd dat ik het gebodene te laag vond. Daar zit het 'm niet in. En dan zegt Jan droog: 'Ja, maar uiteindelijk is iedereen te koop.' Nou, ik vind dus van niet."

Ook niet voor één miljoen?

Astrid: "Ook niet voor één miljoen."

Waarom niet?

"Het voornaamste argument is dat ik een erotische reportage niet bij mijn vak vind passen. Als ik actrice was geweest, had ik het al lang gedaan. Ik heb niets tegen naaktfoto's, die kunnen zelfs heel mooi zijn, zeker als je een budget van een miljoen hebt. Dan kun je iemand van het kaliber Herb Ritts inhuren (Amerika's meest gevierde glamour- en fashion fotograaf, die geregeld Cindy Crawford, Claudia Schiffer en Madonna voor zijn lens heeft; red.). Ik zou het een droom vinden om een keer voor zijn camera te staan. Ik persoonlijk heb dus helemaal niets tegen blootfotografie - ik koop de bladen ook - maar het past niet bij

VOOR GEEN MILJOEN!

wat ik doe. Ik interview af en toe ministers en andere hooggeplaatste figuren en dat kan dan niet. Jij kunt dan wel gaan roepen dat je baanbrekend bezig moet zijn, maar ik vraag me toch af wat het me uiteindelijk zal gaan kosten.

"Bovendien verkeer ik in de prettige omstandigheid dat ik er niet mijn hele leven over hoef te doen om - *met mijn kleren aan* - dat miljoen bij elkaar te verdienen. Dat gaat in mijn geval gewoon iets sneller. En in dat licht bezien vind ik het BBF-bedrag niet eens zo hoog.

"Ik zeg bijvoorbeeld ook 'nee' tegen tv-commercials, want ik word in mijn vak al goed genoeg betaald. Dan is een miljoen toch te weinig om mij over te halen uit de kleren te gaan. Mijn belangrijkste argument blijft echter dat het niet bij mijn vak past. Inderdaad, je zou kunnen zeggen dat je na zo'n blootreportage twee *sabbatical years* neemt en daarna weer terugkomt. Maar dan is het te weinig, dan vind ik het helemaal niet zo'n indrukwekkend bedrag."

F 1.000.000,-???

"Ja, wat een devaluatie, hè?"

Is er misschien iemand in haar omgeving die het Astrid belet om haar pure schoonheid over twaalf tot zestien pagina's uit te strekken?

"Integendeel. Vrijwel iedereen verklaart me voor gek dat ik het niet doe. Een heleboel mensen zeggen dat ik gestoord ben als ik er niet op inga. Zij zouden het voor een miljoen altijd doen. Alleen zitten zij niet in de positie waarin ik mij bevind."

Penthouse wenst Astrid Joosten en Jan Heemskerk alvast smakelijk eten bij de volgende lunch. Eén ding is bij dit rendez-vous meteen al duidelijk. Beneden de twee miljoen zijn er op dit gebied met Astrid geen zaken te doen. En dan nog is het maar de vraag of ze daarmee instemt.

Ik hoor daar drie miljoen...- wie meer dan drie miljoen?

Die meneer daar met die konijnen-oortjes? Ja? Wat zegt u?

Tien miljoen?!?"

CAROLINE TENSEN

Zo'n zes jaar geleden was Caroline Tensen een spraakmakende televisie-omroepster bij Veronica. Haar spontane verschijning, haar jeugd en de bijna ondeugende tinteling in haar ogen spraken met name de mannelijke kijkers aan. Penthouse inviteerde in die tijd de kokette Carolientje naar de burelen. Ze kwam, samen met haar vriend, die thans haar wettige echtgenoot is. Na de koffie met gebak volgde de prangende vraag: "Of ze misschien bloot in het blad wilde?" Het 'gezicht' van Veronica stond er niet afwijzend tegenover.

De onvermijdelijke wedervraag luidde vanzelfsprekend: "Wat levert dat nu op?"

Op de tarievenlijst stond Caroline Tensen in die al weer lang vervlogen dagen genoteerd voor een bedrag van dertigduizend gulden, toentertijd echter nog inspirerend en hoog genoeg om er over na te denken. Caroline vertrok met haar Frank en zou er nog op terugkomen. Dat deed ze. Het verzoek was met name aan het thuisfront in alle heftigheid ter sprake gekomen. Het bleek dat Caroline zelf eigenlijk best wilde, maar ze zag er uiteindelijk toch van af, en verontschuldigde zich met één van de mooiste excuses ooit door een onwillige ster gedebiteerd: "Het spijt me, maar ik doe het niet. Mijn moeder moest namelijk zó verschrikkelijk hard huilen toen ik het vertelde." (Haar talent om mensen aan het huilen te maken komt nu overigens goed van pas in RTL 4's kijkcijfer-kraker *Het Spijt Me...)*

Caroline Tensen scoort steevast hoog in de Hete 100 van Penthouse en hoort daarom zonder meer thuis in de categorie 'Vrouw Van Één Miljoen'. Opnieuw dus die vraag aan een nu iets gerijpte maar nog altijd sprankelende tv-ster.

"Dat kan mijn man niet betalen," had ze meteen op de burelen van RTL 4 geroepen, toen het gerucht van de 1 met zes nullen daar doordrong. Een doordenkertje, want Frank is - voor zover bekend - de enige die zonder te betalen Caroline uit de kleren ziet gaan. Hoe dan ook, de vraag wordt door Penthouse zes jaar na dato opnieuw gesteld. Met dit verschil: er wordt liefst f 970.000,- aan het oorspronkelijke bedrag van dertig mille toegevoegd! Het geritsel van die bankbiljetten moet zelfs moeders tranen kunnen drogen...

"Nee, ik zou het niet doen," zegt ze zelfs zonder mams te raadplegen. "Ook niet voor een goed doel. Als je het in Nederland doet, dan doe je het al driekwart voor de belasting en voor de fiscus ga ik niet bloot. Je houdt misschien vier ton over. Ach, en dat goeie doel... Dan presenteer ik liever nog helemaal voor niks een televisie-marathon voor een goed doel dan dat ik er bloot voor ga. Ik vind trouwens dat er al zoveel van mijn privé-leven bekend is. Mijn kind, mijn man... Ze vragen je nog net niet hoe laat je het doet en waar. Toch ga ik altijd ver in mijn uitspraken en de dingen die ik doe, want ik ben heel open. Soms *te* open. Daarom ben ik nu op een punt beland waarop ik af en toe ook 'nee' zeg tegen dingen. En daar valt dit dus onder."

De eerste keer toen we het vroegen, twijfelde je nog.

"Ja, maar ik ben blij dat ik het toen niet heb gedaan."

Ik zie ook geen dollartekens in je ogen...

"Dat klopt. Het klinkt als

een cliché, maar ik heb wat mijn hartje begeert. Ik kan leuke dingen doen, kleren kopen en ook nog mooi op vakantie. Natuurlijk kun je met een miljoen veel leuke dingen doen, maar ik heb het al zo naar mijn zin. Ik ben echt niet vies van dat bedrag, maar dan wil ik het op een ándere manier verdienen. Ik heb me, eerlijk gezegd, afgevraagd of ik het voor een doel zou doen. Nou, zelfs daar niet voor. Voor Unicef uit de kleren gaat mij te ver."

Ben je preuts?

"Nee, ik schaam mij nergens voor. Dat is het niet. Het is gewoon principieel. Ik wil nog íets voor mezelf houden. Het idee dat, als ik weer een programma presenteer, iedereen weet wat er onder mijn kleren zit..."

Caroline Tensen zwicht niet voor de zwaartekracht van een miljoen keiharde Hollandse guldens, met als enige tegenprestatie het op de vloer laten dwarrelen van haar foundation. Het is geen kwestie van geld. Ook niet van schaamte, want dat is de emotionele afdeling van haar moeder. Het is de behoefte aan privacy, die toch al zo onder druk staat omdat de pretpers haar voortdurend achtervolgt met verhalen à la 'Komt er een nieuw kindje?'; 'Blijft ze wel bij haar man?'; 'Ontsnapte ze voor de zoveelste keer aan de dood? (toen ze van haar fiets viel); enzovoorts.

Het ligt overigens voor de hand om te vermoeden dat de mannen die achter de schermen bij RTL 4 aan de touwtjes trekken, het haar simpelweg hebben verboden. Zeg nou zelf: "Ik mag het niet van mijn baas." Zoiets roep je toch ook niet?

HET FONDS

Heeft u er wel iets extra's voor over om een van de genomineerde toppers (tot dusverre Angela Visser, Leontine Ruiters, Annemiek Verdoorn, Sophia de Boer, Monique Rosier, Laura Fygi, Candy Dulfer en Manon Thomas) op vrijmoedige wijze in uw lijfblad te kunnen ontwaren, steun dan het Beroemde Bloot Fonds (BBF)!

Het BBF is een inzamelingsactie met als *uiteindelijk oogmerk* een charitatieve instelling. Lezers kunnen ons via de bon machtigen een bedrag van hun bank- of girorekening af te schrijven (het bedrag kan variëren van een tientje tot - en dat zou opschieten - één miljoen gulden!). N.B. Het bedrag wordt pas van een rekening afgeschreven als het miljoen is gehaald en er een ster bereid is gevonden uit de kleren te gaan!

Een notaris beheert het fonds. Indien het fonds uiteindelijk niet is volgestort - sluitingsdatum is 31 december 1994 - of de sterren zwichten zelfs niet voor het toch fenomenale bedrag van één miljoen gulden, dan resten er twee mogelijkheden die de gulle gever zelf mag aangeven: of de bijdrage wordt overgemaakt naar het goede doel, óf de machtiging wordt vernietigd.

DOET U MEE?

Vul dan de *machtiging* in. Minimum bedrag is f 10,-. Vermeld tevens of u de machtiging vernietigd wilt hebben of afstaat aan het goede doel, indien het miljoen niet kan worden uitgekeerd of het fonds niet wordt volgestort. Doe mee, want het moet een heerlijk gevoel zijn om een Angela, een Leontine of een Annemiek als *Penthouse Pet* aan te treffen en achteloos te melden: "Heb ik betaald!"

Stuur uw machtiging zo snel mogelijk in een gefrankeerde envelop naar: MagaSell, Saxen Weimarlaan 39A, 1075 BZ Amsterdam. U mag natuurlijk ook een bank- of girocheque sturen, waar dezelfde voorwaarden als boven beschreven op van toepassing zijn.

HET WAAROM

De sommen geld die bladen als Penthouse en Playboy aan beroemde vrouwen bieden, spreken immer weer tot de verbeelding. Er wordt voortdurend gespeculeerd. Het heeft er wel toe geleid dat beide bladen tegen elkaar worden uitgespeeld. Dit soort handjeklap is gestaag onfrisse vormen gaan aannemen. Bovendien roepen de *werkelijk* grote namen altijd: *"Bel me nog maar eens terug als je een miljoen biedt."*

Nou, en dat doen wij dus nu! Penthouse zit niet te wachten op uitgerangeerde dan wel net ontluikende sterretjes in films of soaps, met dollartekens in de ogen. *Of* de grote namen, *of* liever helemaal niets. Punt uit!

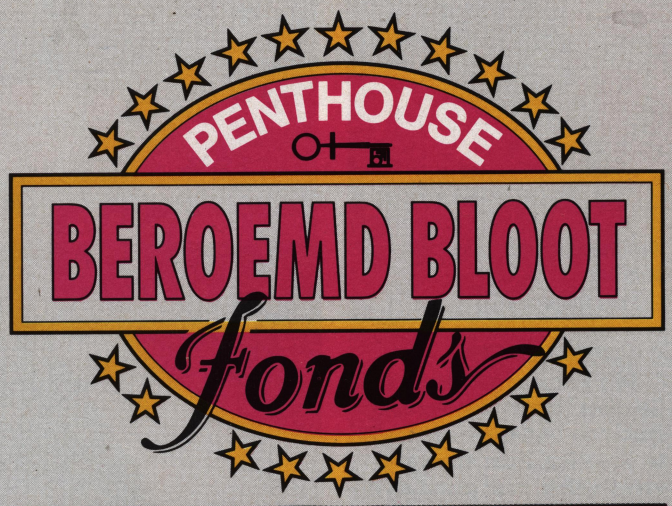

EENMALIGE MACHTIGING

Ondergetekende,

de heer/mevrouw: _____

Straat: _____

Postcode: _____ Plaats: _____

Giro/bankrek.nr*: _____

Verleent hierbij machtiging aan:
MagaSell, Saxen Weimarlaan 39A
1075 BZ Amsterdam, Bankrek.nr.: 56 55 13 605

Om van zijn/haar rekening éénmalig een bedrag van f ____ af te schrijven, in het kader van het Penthouse Beroemde Bloot Fonds. Mocht dit fonds niet slagen in haar opzet, dan: mag dit bedrag naar het goede doel/dient deze machtiging vernietigd te worden*. (*doorhalen wat niet van toepassing is).

Datum: _____

Handtekening:

EROX CONNECTION

LIVESEX

De Live 06-nrs. geven jou de mogelijkheid om een echt live sexgesprek te voeren. De madam verbindt je door naar de lekkerste en heetste tieners en rijpe vrouwen. Als je een Live box belt, zit je direct in een orgie waarin je zelf bepaalt of je mee wilt doen.

06.320.322.76
RIJPE DAME LIVE
Jij mag een livegesprek voeren met mij! Ik lig op bed klaar in lekkere, doorzichtige lingerie.

06.320.321.93
MEISJES LIVESEX!
Meisjes waar je lekker live mee mag! Doe jij m'n onderbroekje maar uit, schatje! Heerlijk heet, zo'n livegesprek!

06.320.321.98
DIKKE VROUWEN LIVE!
Voor een livegesprek met mollige vrouwen met enorme bollen.

06.320.323.76
DIRECT LIVE BOX!
Je komt direct in een orgie terecht! Met z'n tienen lekker live met 1 of 2 vrouwen.

06.320.324.54
RIJPE LIVESEX
Hier kunnen jonge jongens lekker met Rijpe Vrouwen rommelen. Je buurvrouw wacht op jou voor een livegesprek.

06.320.329.79
SEX"O"FOONBOX
Direct met z'n tienen tegelijk op 1 of 2 meisjes. Pak ze!

06.320.360.44
RIJPE NEGERIN
Lekker met mij alleen een livegesprek voeren. M'n borsten glimmen al.

06.320.360.88
GRIEKSE LIVESEX!
Alleen live voor Grieks! Ik buk wel, schat!

06.320.326.18
SEXMEISJES live!
Wel voorzichtig doen, ben net 18 jr. Je bent wel gelijk aan de beurt!

06.320.350.51
OP Z'N FRANS!
Live met mij, alleen Franse sex! M'n mond vol.

06.320.328.77
VERPLEEGSTER!
Ik zit al klaar met m'n strakke uniform. Bel me en ik verzorg je live.

06.320.350.44
S&M LIVE BOX.
Live met je meesteres op één lijn. Straf...!

SWITCHSEX

Hier heeft elk 06-nr. 5 keuzes. Behalve je favoriete meisje of vrouw kun je ook Teledaten of de Sexjackpot spelen. Je kunt binnen elk verhaal met de 7 vooruit en de 8 achteruit spoelen.

06.320.332.06
SCHOOLJUF
Ze geeft nu 'sexles' aan jonge jongens die van rijp houden. Geef je hand eens.

06.320.360.06
SEKRETARESSE!
Je gluurt onder haar buro en ziet dat ze geen slipje aan heeft. "Kom maar met je hand," zegt ze.

06.320.322.77
STEWARDESS!
Achterin het vliegtuig liet Saskia zich heerlijk in d'r blouse pakken.

06.320.330.93
VERPLEEGSTER!
Je ziet m'n zwarte tanga dwars door m'n witte uniform schijnen. Sorry, ik heb geen BH aan.

06.320.331.33
BLACKSEX
Heerlijk rijpe zwarte vrouwen die glimmen van de olie. Ze hebben heerlijke grote borsten. Pak ze maar.

06.320.325.60
LESBISCHE MEISJES!
Cisca heeft een nieuw vriendinnetje. Op haar kamer ligt een sexboekje. Kun je dat ook bij mij doen, Cisca...? Jij voelt mee in het donker.

06.320.323.40
FRANS STANDJE
Lekker op z'n Frans! Lekker zo'n mond vol.

06.320.320.62
TIENERGRIEKS
Ik vind van achteren het lekkerste. Ik sta al gebukt voor je zonder slipje aan. Voorzichtig hoor, ik ben net 18 jaar.

06.320.327.17
GRIEKS RIJP!
Oudere Ervaren Vrouwen die het heerlijk vinden om op z'n Grieks achterlangs genomen te worden.

06.320.320.39
RIJPE DAME
Rijpe Claudia geeft sexles aan haar buurmeisje Petra. Toen kwam de buurman binnen...

06.96.94
MOLLIGE RIJPE VROUWEN
Grote cups! Pak ze maar met twee handen.

06.320.320.37
RIJP LESBI!
Kronkelend komen ze tot een hoogtepunt! Jij gluurt door een kier van de deur.

06.97.92
RUIGE SEXMEIDEN!
Wij kicken op mini, hoge hakken en zwarte lingerie. Doe maar lekker wild! Harde sex!

06.95.60
STRIPTEASE!
Jij bepaalt wat ze uit moet trekken.

06.98.68
TOP S&M
De meesteres domineert jou! Doe je ogen dicht en laat je meevoeren.

06.320.320.22
MEISJESSEX
Zachtjes hoor, ik ben net 18 en erg gevoelig van onderen. Verwen m'n lijfje maar.

06.320.320.77
STRAATGRIETEN!
Ik snak naar een hoogtepunt! Stroop m'n rokje omhoog en masseer me zacht.

06.320.321.66
LADY BIZAR
Ik heb op de gevoeligste delen ringetjes. Bel en ik zal je een lesje leren. SM.

06.320.320.52
ONDERDANIGE MEISJES!
Jij bent de baas. Ik doe alles wat je zegt, niets is mij te gek.

06.320.331.23
EFFE VLUG!
Jij loopt achter mij de trap op, je gluurt onder m'n rokje en ziet geen slipje en kijkt tegen m'n blanke huid. Halverwege doen we lekker een vluggertje.

SEXDATING

Alle datinglijnen zijn gevuld met meer dan 300 meisjes en vrouwen, soms compleet met privé telefoonnr. Je kunt een boodschap inspreken of zelf een oproep doen! De meesten zijn uit op sex!

06.320.323.63
TIENERDATING!
Hier vind je lekkere meisjes v.a. 18 jr. die uit zijn op een sexafspraak.

06.320.350.33
RIJPE VROUWEN SEXDATING!
Je kunt een hete boodschap inspreken voor een afspraakje bij jou in de buurt.

06.320.328.58
GESCHEIDEN VROUWEN DATING!
Bel ze! Ze zijn rijp voor jou!

06.320.328.66
GRIEKSE DATING!
Vrouwen & Meisjes die achterlangs genomen willen worden, zoeken een man die dit ook lekker vindt.

06.320.360.99
SUPERDATING!
Meisjes die verkering zoeken! Ze zijn vooral op sex belust.

één gulden per minuut

MRZ
2GR

DE CHESTERFIELD DISCOVERY: ONTDEKKINGSREIS OP TWEE WIELEN

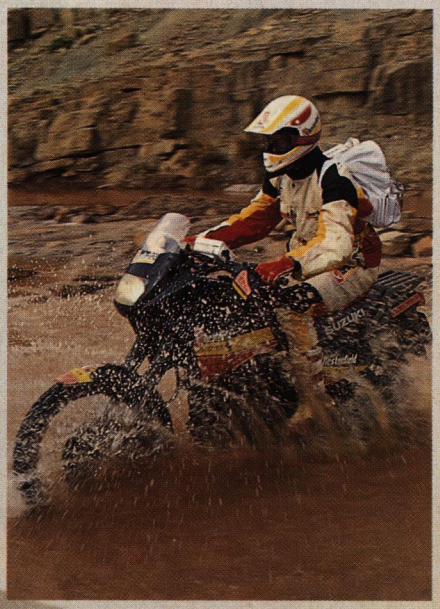

Het op de motor overwinnen van hindernissen die door het terrein en de weergoden zijn opgeworpen. Afzien in voldoening en teamverband, in een twaalfdaagse ontmoeting met het even grillige als boeiende Marokkaanse landschap. Daar stond de Chesterfield Discovery '93 garant voor. Een terugblik op een fantastisch evenement, als ronkend voorproefje op de trip die dit jaar komen gaat!

DOOR MIKE DE LEEDE
(Naar het dagboek van Hans Christiaan Haverhals)
FOTOGRAFIE: KEES TABAK

In 1993 gaat-ie voor het eerst van start, de **Chesterfield Discovery**; een offroad-ontdekkingsreis in de ware zin des woords, op de rug van een stoere Suzuki. Van 8 tot 19 november trekt de karavaan dwars door het Marokkaanse woestijnzand, zo'n tweeduizend kilometer overbruggend. Van het zonovergoten Casablanca naar de oasestad Marrakech, via besneeuwde bergtoppen, stoffige woestijnpistes, droge rivierbeddingen, spekgladde bergpaden en een keur aan adembenemende ravijnlandschappen. En dat in twaalf dagen, met evenzoveel uitverkorenen. Met als motto: *Ontdek een andere wereld*. Waar avontuur nog met hoofdletters geschreven wordt. Een droom van een motorreis dus, die door de inspanningen van het sigarettenmerk Chesterfield nu een jaarlijkse frequentie krijgt.

De selectie voor de Discovery in Marokko is intensief en grondig. Duizenden potentiële deelnemers melden zich aan via het uitgebreide inschrijfformulier, van wie er slechts 75 in aanmerking kunnen komen voor het selectie-weekend op 11 en 12 juli. De offroad-rijvaardigheid van de dames en heren doet er eigenlijk niet eens zoveel toe. Veel meer let de jury op zaken als motivatie, teamwork en contactuele eigenschappen. De te vormen groep van twaalf moet immers consistent zijn en elkaar uitstekend aanvoelen. Stand kunnen houden in moeilijke situaties. Voor eenlingen, bij wie de individuele prestatie voorop staat, is geen plaats. Het gaat om de prestatie van de groep, want daar is het succes van de gehele onderneming van afhankelijk.

In Marokko blijkt hoe juist deze instelling is. Door extreme weersomstandigheden pakt de trip namelijk veel zwaarder uit dan men had gepland. Waardoor de teamgeest nog eens extra op de proef wordt gesteld. De deelnemers krijgen een overmaat aan neerslag te verwerken; een ervaring op zich, aangezien het in Marokko normaliter zelden regent. Maar zelfs het oversteken van rivieren (waarin menigeen met motor en al kopje onder gaat), het ploeteren door sneeuw en modder, de hevige stormen, de platgewaaide tenten, de bijna bevroren ledematen en het constante natte pak, krijgen de tien kerels en twee meiden niet klein. Sterker nog: de grillen van de weerbarstige weergoden maken het avontuur en de uitdaging er alleen maar nóg groter op.

De Chesterfield Discovery-karavaan, die bestaat uit 18 motoren, vijf volgjeeps, één bagagevrachtwagen, 26 mannen en twee vrouwen, vertrekt vanuit de havenstad Casablanca. Iedereen is nerveus, maar de sfeer is goed. Stuk voor stuk zijn de deelnemers overmand door dat lekkere gevoel dat ze samen iets geweldigs gaan beleven. In plaats van een hotelkamer, staat er voor iedere deelnemer een 175 kilo zware Suzuki DR650RSE klaar, waarop het eerste kamp bereikt moet worden, zo'n 150 kilometer van de bewoonde wereld. Gereden wordt aan de hand van een uitgezette kompaskoers. Een koers die onderweg aangevuld moet worden met tips van de lokale bevolking, aan wie de deelnemers regelmatig hulp moeten vragen. Dit om het contact te stimuleren en te verdiepen.

De doorkomst van de stoet lijkt wel aangekondigd; elk dorp loopt uit om maar een glimp van de avonturiers op te vangen. Kinderen zwaaien de deelnemers overal toe. De Marokkaanse bevolking is aardig en gastvrij, het landschap verbazend: droge kraters en ravijnen, afgewisseld door groene vlakten. Het kampement ziet er met alle motoren, trucks en jeeps imposant uit. Op een kampvuur wordt het avondmaal klaargemaakt. Rond de flakkerende vlammen komen die avond de sterke verhalen los, in de wetenschap dat men de komende dagen op elkaar is aangewezen en er een flink karwei wacht.

De volgende dag begint met een alternatieve ochtendgymnastiek: met vereend duw- en trekwerk moet een vrachtwagen, die onwrikbaar in de modder vastzit, weer worden vlotgetrokken. Na grondige bestudering van het *roadbook*, wordt begonnen aan een ongelooflijk traject van ruim 200 kilometer, met hooguit 25 kilometer 'wegdek'. De tocht voert dwars door een ogenschijnlijk door Allah en alleman verlaten niemandsland, barstensvol bergen, bochten en water. Toch duiken er - iedere keer als de colonne stilstaat om het roadbook te raadplegen - vanuit het niets jochies op, die om pennen en stickers bedelen. Een snelstromende rivier wordt met het verstand op nul genomen. Hoewel drie motorrijders volledig kopje onder gaan, bereikt iedereen de overkant. De deelnemers zijn er inmiddels achter dat deze tocht niets minder dan een geweldige levenservaring is, waarin lichamelijke- en mentale grenzen niet alleen zwaar op de proef worden gesteld, maar ook doorbroken moeten gaan worden. Slapen doen ze die nacht op een heuvel, die uitzicht biedt op een gigantisch stuwmeer.

Een wolkbreuk onder windkracht 8 verandert die nacht het kamp in een modderpoel. De Suzuki's bieden de volgende dag kranig weerstand tegen deze nieuwe wereld vol plakkerige, zuigende klei en verraderlijke modder. De outfits, die 's ochtends nat zijn aangetrokken, krijgen op weg naar het plaatsje Fez geen enkele kans meer droog te worden; de Nederlandse avonturiers lijken de vaderlandse donderwolken van thuis te hebben meegenomen. En dat terwijl het hier notabene twee jaar lang geen druppel heeft geregend!

Kurkdroge beddingen veranderen onder verbaasde ogen in no-time in wildstromende rivieren. Gelukkig wacht in het rustieke Fez een warme douche, een kachel, een traditionele Marokkaanse maaltijd en een droog hotelbed. Een luxe die meer dan op prijs wordt gesteld.

Bij het krieken van de dag blijkt het weer zich te hebben aangepast aan het adembenemende landschap. Af en toe stopt de karavaan, om van het prachtige panorama te genieten; op de achtergrond blinken besneeuwde bergtoppen in de zon. De opdracht om een tiental plaatsnamen te achterhalen, brengt de deelnemers in con-

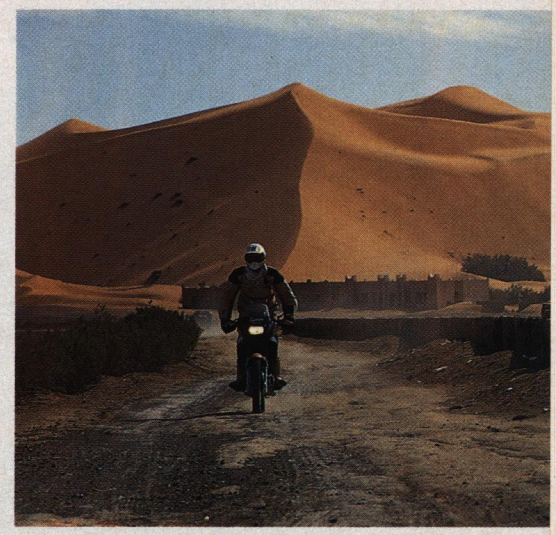

Marokko. Land van verrassingen. Naast zand(happen) ook zeeën van regenwater en zelfs sneeuw. 'Discovery' ten top, dus.

tact met de vriendelijke bevolking, met wie met handen, voeten en gebrekkig Arabisch wordt geconverseerd. Waarna de motorrijders weer het roadbook ter hand moeten nemen, dat hen met steekwoorden richting zonsondergang loodst. Als ze even niet opletten, kunnen ze hier hopeloos verdwalen. Gelukkig zijn er dan altijd nog de vuurpijlen, waarmee het basiskamp in noodgevallen gelokaliseerd kan worden.

De vijfde dag staat een nieuwe uitdaging op het programma: een doorsteek door het Atlasgebergte, via Midelt richting Imilchil. Naarmate de motoren hoger klimmen, verandert de regen in sneeuw. In deze vrieskou doet de uitlaat dienst als warmtebron. De bergpassen blijken spekglad, de ravijnen ernaast onmetelijk diep. Door het barre weer is het onmogelijk het schema bij te benen. Doorrijden is zinloos - er zijn immers zware sneeuwstormen voorspeld. De gestrande colonne motoren wordt echter met open armen ontvangen in een geïsoleerd gelegen bergdorpje, waar de tijd vijftig jaar heeft stilgestaan. Er wordt zelfs een geit voor het uitgehongerde gezelschap geslacht, die na te zijn geroosterd, genuttigd wordt. Een belevenis die nauwelijks in woorden te vatten valt. Net als de rest van deze trip, aldus de vermoeide deelnemers, die overnachten in een stikdonker, lemen huis.

Die nacht valt er ruim dertig centimeter sneeuw; de harde wind voelt Siberisch aan. Desondanks moet er de volgende

dag wederom 200 kilometer worden afgelegd. Om niet vast komen te zitten, is vól gas geven het enige devies. Uitgeput bereikt de Chesterfield-karavaan uiteindelijk een lager gelegen, sneeuwvrije vlakte, waar gigantische omeletten en hete koffie de brandstof leveren voor het laatste gedeelte van het traject, waarin de opgelopen achterstand ingelopen moet zien te worden. Gereden wordt er door een drooggevallen rivierbedding die alsmaar dieper wordt. De motoren schieten als nietige stipjes tussen de imposante rotswanden door, terwijl aan de einder een schitterend blauw meer gloort. Het landschap is overweldigend. Net als de slaaptent, die tot 'Chesterfield Hotel' gebombardeerd wordt.

De zevende dag schiet de sliert motoren met 150 kilometer per uur onder de Poort van Merzouga door en gaat via een kaarsrechte weg langzaam maar zeker het mulle zand van de Sahara in. Nog even wordt er een markt aangedaan, waar de bevolking het in motorpakken gehulde gezelschap aanstaart alsof ze van een andere planeet komen. Vervolgens wacht het plaatsje El Fouchad; de laatste mogelijkheid om water en voedsel in te slaan en de motoren in topconditie te brengen. Het echte Grote Zand, de zoveelste uitdaging van deze expeditie, ligt in al zijn uitgestrektheid voor hen.

In een zonovergoten entourage wordt een zandduin zo hoog als een berg bedwongen. Het kamp ligt aan de voet ervan, en bestaat uit vier Bedoeïenen-tenten. De wedstrijd kameelrijden die daarna op het programma staat, doet de nodige lachsalvo's de woestijn ingaan. Daarna volgt nog een motorproef: wie klimt het hoogst tegen het duin op? Die avond worden de Nederlanders onthaald op een folkloristische Berbershow. En terwijl er een felle wind opsteekt, geraakt de Berber-bevolking in feeststemming. De eerste regen sinds drie jaar zit er aan te komen, begeleid door een onweer dat die nacht het landschap in een onwereldse gloed zal zetten.

De volgende dag lijkt de woestijn veranderd in een merengebied. De Suzuki's staan tot hun assen in het water. Met de nodige navigatie-problemen wordt het volgende doel bereikt. De enerverende dag krijgt 's avonds een vervolg in de vorm van een survivaltocht. Compleet met overlevingspakket (inclusief het onmisbare blik bruine bonen) worden de deelnemers in groepjes van twee de woestijn ingestuurd, waar die nacht gekampeerd dient te worden. De her en der opgestookte kampvuren zorgen in deze lege zandvlakte voor een overweldigend gevoel van saamhorigheid.

Na deze nachtelijke duo-omzwervingen in de woestijn, vertrekt de complete groep voor een rit door oases en droogstaande rivierbeddingen. Het Marokkaanse landschap doet hier sterk denken aan de Grand Canyon. Er worden foto's gemaakt voor het thuisfront; anders geloven ze dit nooit. De warmte is drukkend. En net als de groep heeft vernomen dat het hier nooit regent, barst er een gigantisch onweer los, waarvan de regen als spoedig overgaat in dikke hagelknikkers, die het landschap met een witte deken bedekken. Als de lager gelegen gebieden weer worden bereikt, blijkt dat de droge rivierbedding is veranderd in een wildstromende rivier. De kou, de gladheid en de invallende duisternis vormen zware hindernissen. Maar de teamspirit is inmiddels zo gegroeid, dat de deelnemers als het ware de hele wereld aankunnen.

De laatste dag. Eindbestemming is de oasestad Marrakech, aan de voet van de Hoge Atlas, aan de Tensift-rivier. Onderweg wordt nog gestopt in het dorp waar klassieke films als *Lawrence of Arabia* en *The Jewel of the Nile* werden opgenomen. Marrakech blijkt een magische sfeer te bezitten. In een vijfsterren-hotel wordt de groep onthaald op alle denkbare comfort en entertainment. En dan is er de champagne, die een beetje weemoedig smaakt. Omdat iedereen maar al te goed beseft dat met de inname van dit Franse godenvocht een ongelooflijk avontuur ten einde is.

"De Discovery '93 werd inderdaad totaal anders dan we ooit hadden kunnen vermoeden," vertelt Robert M. Wassenaar, brand-manager van Chesterfield, die op unieke wijze het life/style-idee en de vrijheid-blijheid-gedachte van de motorwereld als imago wil binden aan zijn sigarettenmerk. "Toen scouts de rit in augustus uitzetten en het roadbook samenstelden, kwam de temperatuur soms boven de 50°C en stoof het droge zand enorm. Wie had ooit kunnen denken dat we in hartje Marokko in een sneeuwstorm zouden belanden. Niemand toch?"

De Discovery '94, die in september wordt verreden, zal op de locatie na niet anders van opzet zijn. "Chesterfield heeft dit keer gekozen voor een ontdekkingstocht door één van de indrukwekkendste gebieden van Amerika," aldus de brand-manager, die nog niet het achterste van zijn tong wil laten zien.

"In twee weken tijd zullen de tien geselecteerden ruim 3000 kilometer afleggen, dwars door de staten Californië, Nevada, Utah en Arizona, waarbij het ontdekken van verschillende facetten van de Amerikaanse cultuur centraal zal staan (van Indianen en cowboys tot en met Hell's Angels en rockers met vetkuiven). Veel natuurgebieden zullen worden doorkruist, ondermeer via de rock & roll highway bij uitstek, de legendarische Route 66. Tja, wat moet ik daar nog aan toevoegen?"

Nieuwsgierig, geprikkeld of enthousiast? Vraag dan via 06-8332 het Discovery-informatiepakket aan (inclusief de nieuwe brochure en het inschrijfformulier). Enige spoed is geboden. De sluitingsdatum is 28 mei. De uiteindelijke selectie vindt plaats op 9 en 10 juli.

Succes!

DE HONDA VFR 750F

LEAN, MEAN, FIGHTING MACHINE

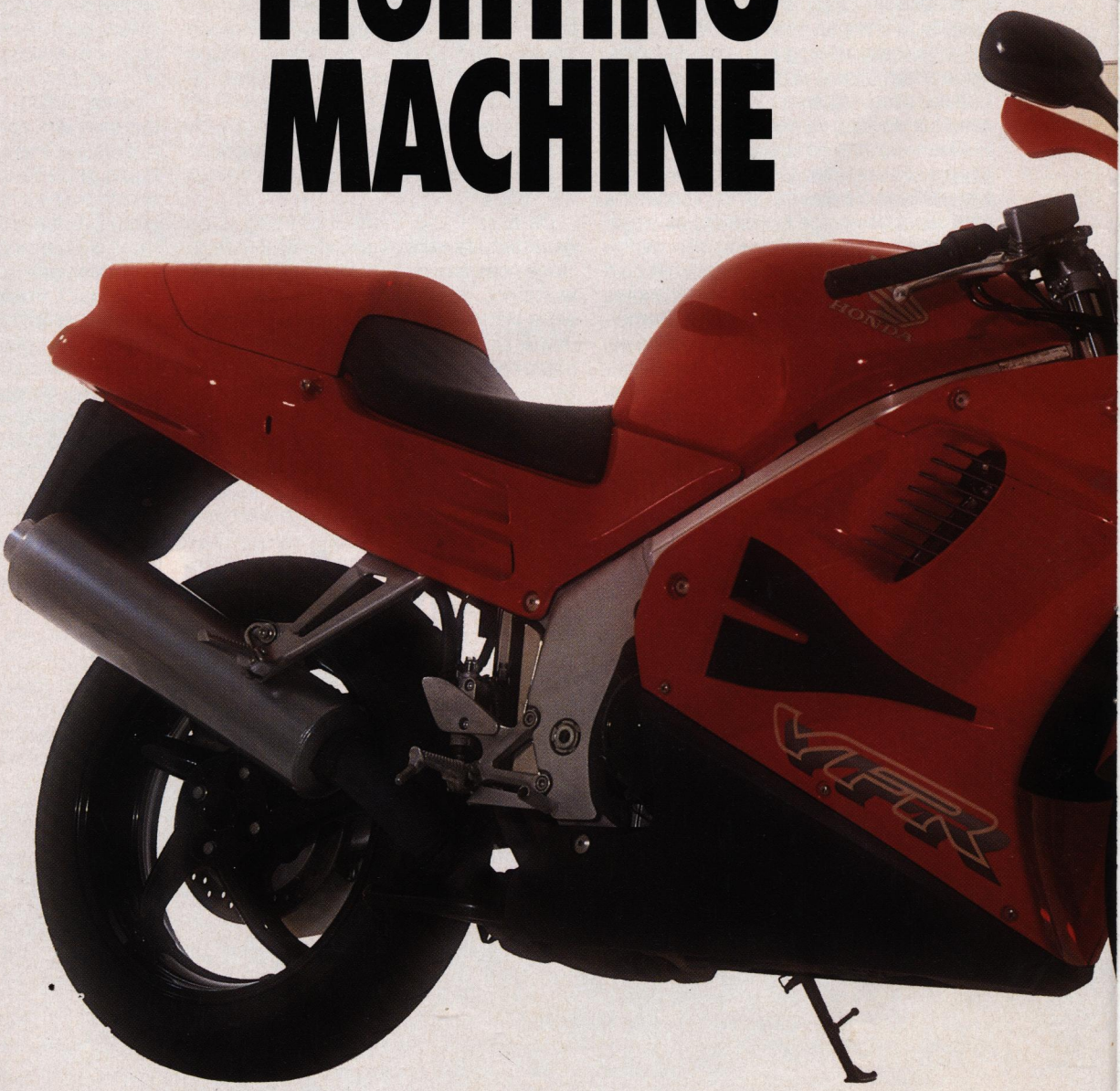

FOTOGRAFIE: CHARLES PAPAVOINE

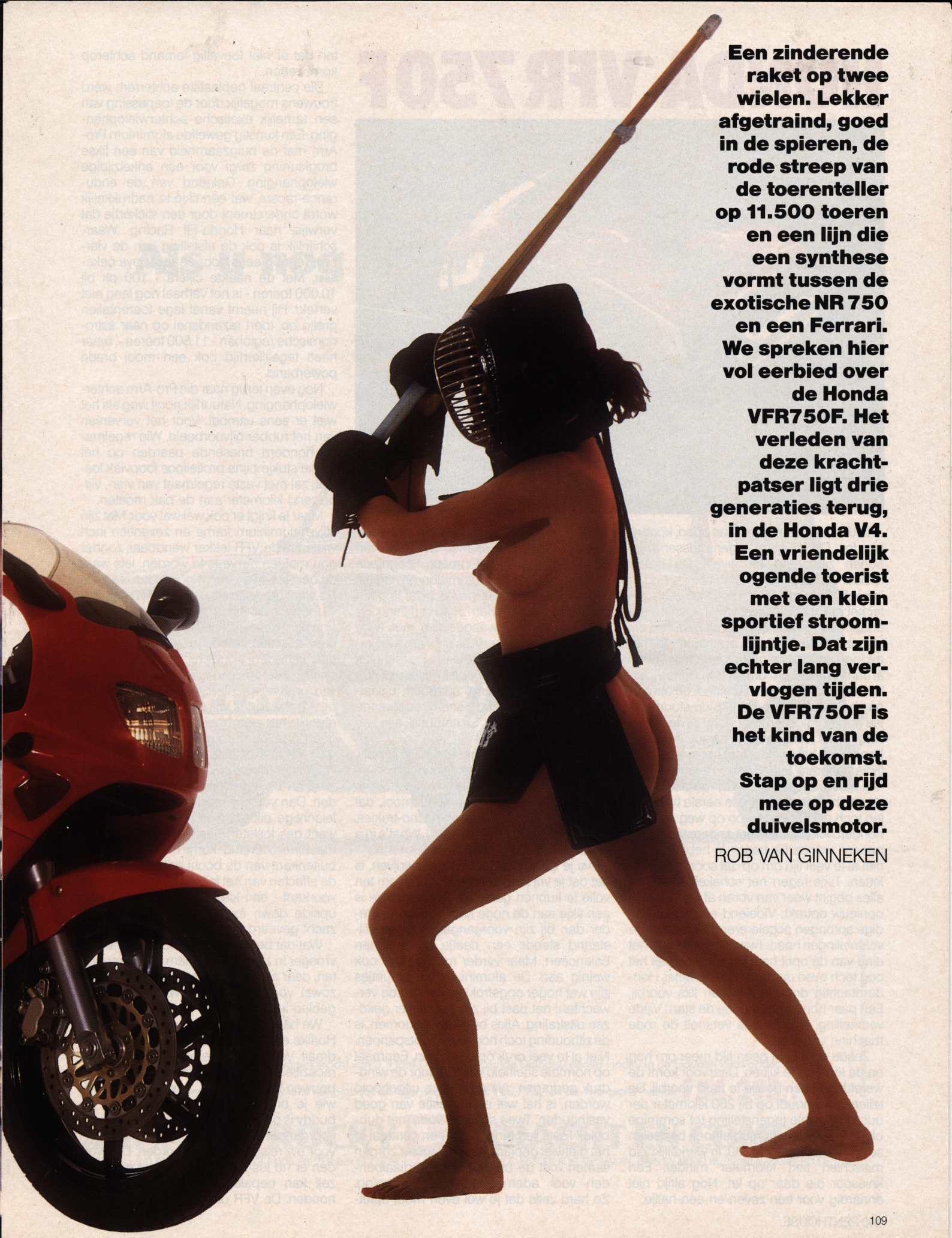

Een zinderende raket op twee wielen. Lekker afgetraind, goed in de spieren, de rode streep van de toerenteller op 11.500 toeren en een lijn die een synthese vormt tussen de exotische NR 750 en een Ferrari. We spreken hier vol eerbied over de Honda VFR750F. Het verleden van deze kracht-patser ligt drie generaties terug, in de Honda V4. Een vriendelijk ogende toerist met een klein sportief stroom-lijntje. Dat zijn echter lang ver-vlogen tijden. De VFR750F is het kind van de toekomst. Stap op en rijd mee op deze duivelsmotor.

ROB VAN GINNEKEN

HONDA VFR 750 F

Druk op de startknop. Gas open, koppeling los. De V4 komt ergens tussen mijn benen zinderend tot leven. De brede radiaal achterband bijt zich schroeiend in het asfalt vast en de VFR komt als een panter het hok uit. En blijft er vanaf dat moment onophoudelijk aan sleuren. Negen, tien, dik elfduizend toeren. De prominent in het midden geplaatste grote toerenteller geeft al aan waar het om draait. Een lichte vibratie trekt door de hele machine. Een aangename tinteling bijna. De clip-on stuurhelftjes liggen intussen raar licht in de hand. Nauwelijks verwonderlijk, want de voorband heeft het contact met het asfalt al een tijdje verloren. Schakelen? Helemaal nog niet aan toegekomen, maar de naald van de snelheidsmeter is in de eerste twee tellen toch al in hoog tempo op weg naar de honderd kilometer. Al het andere verkeer is opeens wonderlijk traag. Je hebt dus ook niet al te veel tijd om op dat soort details te letten. Tikje tegen het schakelpedaal. En alles begint weer van voren af aan. Alsof je opnieuw optrekt. Vloeiend en met geweldige sprongen accelererend tik je door de versnellingen heen. Twee, drie, vier. Aan het eind van de oprit naar de snelweg valt het oog toch even op de snelheidsmeter. Honderdtachtig draait net in een flits voorbij. Een paar honderd meter na de start! Vijfde versnelling. Nog steeds versnelt de rode machine voelbaar.

Zesde dan. Echt geen tijd meer om nog op de klokken te kijken. Daarvoor komt de wereld toch een beetje te hard voorbij. De tellerschaal houdt op bij 280 kilometer per uur. In flagrante tegenstelling tot sommige bluftellers in de automobielhoek bedoelen ze bij Honda dan ook 280. In werkelijkheid misschien tien kilometer minder. Een kniesoor die daar op let. Nog altijd niet onaardig voor een zeven-en-een-halfje.

Mr. Horiike, van de Japanse ontwerpafdeling en Mr. Nakano, de chef van Research en Development, begrijpen aardig waar het bij motorrijden om draait. Hard gaan met bruut geweld, dat is geen kunst. Het genot zit hem in de verfijning. De uitdaging. Een gewaagde lijn, met twee pronte koplampjes en koelsleuven à la Ferrari. De kunst van het flaneren. De techniek van de compacte V-vier multiklepper met zijn digitale ontsteking, spaghetti uitlaatsysteem en flitsend snel reagerende vacuümcarburateurs. En natuurlijk een tien kilo afgeslankt fysiek.

De VFR750F heeft het allemaal in huis. En meer. Want je kunt er zelfs goed op rijden. Kom daar maar eens om bij een exotische Italiaan. Adembenemend mooi, dat wel, maar met duidelijke macho-trekjes. Karakter, heet dat in motorland. What's in a word?

Als je de VFR al iets kunt aanwrijven, is het dat je vrij lang en fors moet zijn om ten volle te kunnen genieten. Zijn sportzitje is een tikje aan de hoge kant. En vooral breder dan bij zijn voorganger, zodat je stilstaand steeds een beetje op je tenen balanceert. Maar verder mankeert er ook weinig aan. De aluminium voetsteuntjes zijn wat hoger opgetrokken dan je zou verwachten; het past bij zijn sportiever gekozen uitstraling. Alles bij elkaar genomen, is de zithouding toch nog aardig ontspannen. Niet al te veel druk op de polsen. Eenmaal op normale snelheid word je door de winddruk gedragen. Als de ankers uitgegooid worden, is het wèl een kwestie van goed vasthouden. Twee schijven voor, met dubbele Nissin remtangen, en een centraal in het gietwiel geplaatste schijf achter zorgen samen met de brede Battlax radiaalbanden voor adembenemende vertraging. Zo hard zelfs dat je wel even moet opletten dat er niet toevallig iemand achterop komt zetten.

Die centraal geplaatste achterrem werd trouwens mogelijk door de toepassing van een tamelijk exotische achterwielophanging. Een kunstig gewelfde aluminium Pro-Arm met de buigzaamheid van een fikse brugleuning zorgt voor een enkelzijdige wielophanging. Geleend van de endurance-racers, wat een tikje te nadrukkelijk wordt onderstreept door een stickertje dat verwijst naar Honda-Elf Racing. Waarschijnlijk is ook de afstelling van de vier-cilinder nog eens door de raceboys bekeken. Met de naakte cijfers - 100 pk bij 10.000 toeren - is het verhaal nog lang niet verteld. Hij neemt vanaf lage toerentallen gretig op, toert razendsnel op naar astronomische regionen - 11.500 toeren -, maar heeft tegelijkertijd ook een mooi brede powerband.

Nog even terug naar die Pro-Arm achterwielophanging. Natuurlijk nooit weg als het wiel er eens uitmoet. Voor het verversen van het rubber bijvoorbeeld. Wie regelmatig honderd briesende paarden op het kleine stukje bijna profielloos loopvlak loslaat, zal met vaste regelmaat van vier-, vijfduizend kilometer aan de bak moeten.

Maar je krijgt er ook wel wat voor. Met zijn stijve aluminium frame en zeventien inch wielen is de VFR lekker wendbaar, zonder nou meteen nerveus te worden. Iets waar de oerversie van de V4 nogal aan leed. De tijd staat duidelijk niet stil. De VFR gaat ook bij hoge snelheid strak rechtdoor en laat zich heel makkelijk op één oor leggen. Een paar speciale slijtboutjes op de voetsteunen verraden trouwens dat de Japanse ontwerpers op dat vlak ook serieus werk van ons verwachten. Als je die vonkend over het wegdek wilt slepen, moet je toch redelijk rap een hoek om gaan. Op zich geen probleem trouwens. Alleen moet je dan wel met beleid met het gas omgaan. Hard aanremmen, platleggen, streepje gas erop en bij het uitaccelereren rustig voeden. Dan voelt hij mooi neutraal aan. Weifelachtige piloten worden hard afgestraft, want gas loslaten heeft tot gevolg dat de machine overeind komt en dus naar de buitenkant van de bocht dribbelt. Een van de effecten van het feit dat hij vooral aan de voorkant - een klassieke telescoop, geen upside down exemplaar - toch nog vrij zacht geveerd is.

Wat dat betreft heeft hij nog wel wat van vroeger in zich. Aangenaam bij langere ritten, daar niet van, en gelukkig is de vering zowel voor als achter over een redelijk gebied instelbaar.

We hadden het al vastgesteld. De heren Horiike en Nakano begrijpen waar het om draait. Voorbeelden te over. Neem nou dat racezitje. Met een afneembaar kapje om te bouwen tot een duozit. Je weet maar nooit wie je onderweg tegenkomt. Onder de buddy is plek voor een stevig u-slot. Bij zijn voorgangers zaten daar de handgrepen voor uw reisgenote opgeborgen. Die worden er nu los bijgeleverd. Zodat eenieder zelf kan bepalen wat er wordt vastgehouden. De VFR of uzelf?

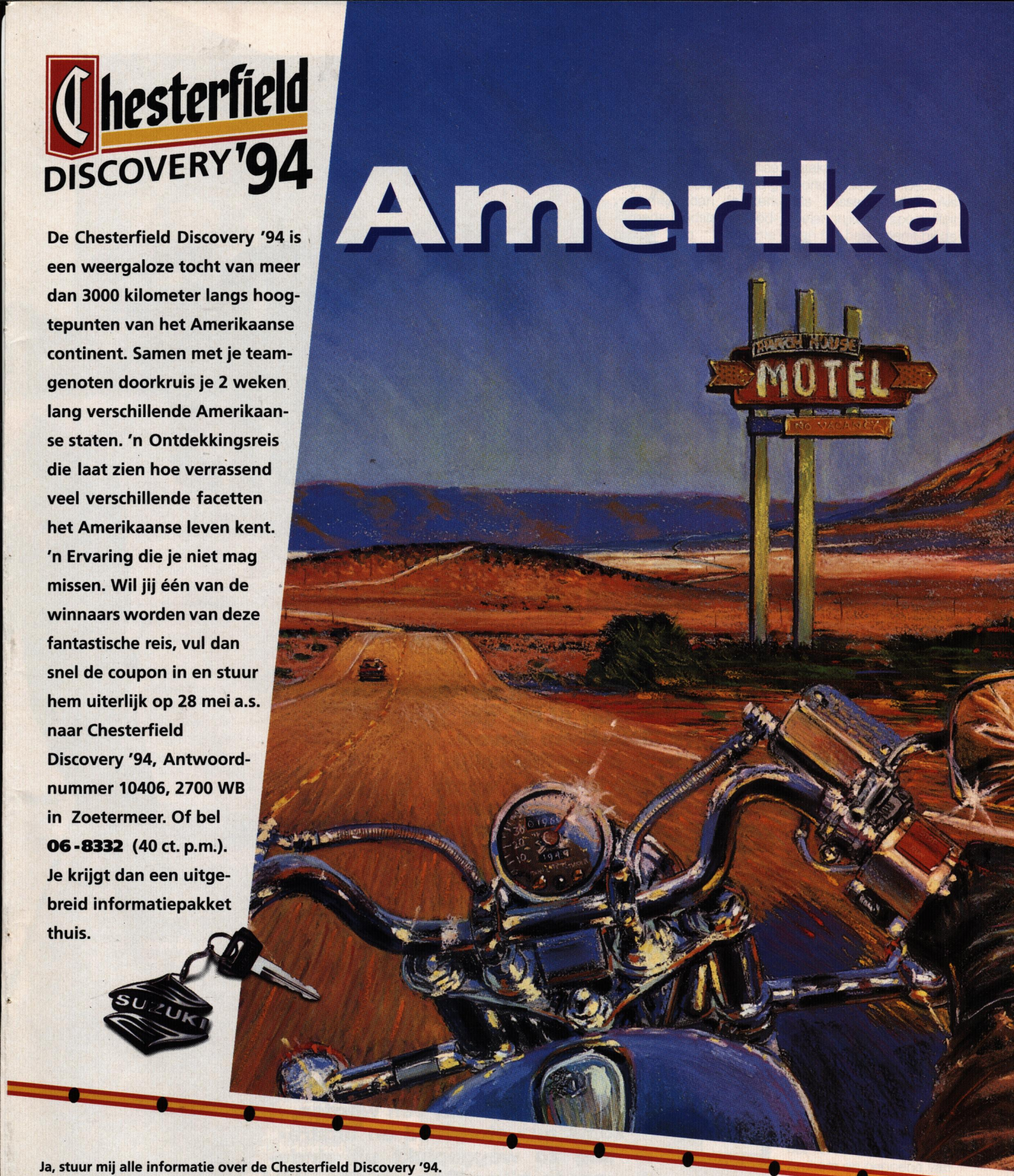

De Chesterfield Discovery '94 is een weergaloze tocht van meer dan 3000 kilometer langs hoogtepunten van het Amerikaanse continent. Samen met je teamgenoten doorkruis je 2 weken lang verschillende Amerikaanse staten. 'n Ontdekkingsreis die laat zien hoe verrassend veel verschillende facetten het Amerikaanse leven kent. 'n Ervaring die je niet mag missen. Wil jij één van de winnaars worden van deze fantastische reis, vul dan snel de coupon in en stuur hem uiterlijk op 28 mei a.s. naar Chesterfield Discovery '94, Antwoordnummer 10406, 2700 WB in Zoetermeer. Of bel **06-8332** (40 ct. p.m.). Je krijgt dan een uitgebreid informatiepakket thuis.

Ja, stuur mij alle informatie over de Chesterfield Discovery '94.

Naam _____ Roepnaam _____ m/v

Adres _____ Postcode _____

Woonplaats _____ Geboortedatum _____ (minimum leeftijd 18 jaar)

PH - 1

De Chesterfield Discovery '94 komt tot stand met medewerking van Suzuki motoren en MQP motorkleding en -accessoires.

HET MOTORLEVEN GEVOEL

MOTORMODE OM SNEL BIJ TE ZIJN

FOTOGRAFIE: KEES TABAK

Motorrijden is tegenwoordig meer dan puur motorrijden alleen: het is een 'way of life' geworden. Dit Motorleven Gevoel heeft vrijheid & onafhankelijkheid als brandstof en wordt gekenmerkt door een geheel eigen manier van kleden. De zwart lederen lange jas, waar de gemotoriseerde cowboys van weleer eeuwig en obscuur in gehuld gingen, heeft plaatsgemaakt voor state of the art-kleding. Opvallend, flitsend, maar vooral ook ergonomisch, gestyleerd, comfortabel en wat veiligheid betreft maximaal beschermend. Soms nauwsluitend als een tweede huid zodat mens & machine volmaakt één worden, soms qua stoerheid en uitstraling zo weggeplukt uit zinderende biker-films als *The Wild One*, *Hell's Angels On Wheels* of *Streets of Fire*. Razendsnelle mode, voor op het asfalt, off-road of een (versier)tour.

RACE-KLEDING.
V.l.n.r.: Rebecca: 2-delig leren Marker-pak van Lookwell, f 1299,-. High-tech Bullet-laarzen van Lookwell, f 365,-. Bustier van Diabolo, f 98,-. Ketting is van Deluxe. Thomas: Leren Samurai-combi van Lookwell, f 1899,-. High-tech Bullet-laarzen van Lookwell, f 365,-. Keltic T-shirt van Diabolo, f 45,-. De ring is van Deluxe. Robin: Leren Orion-combi van Lookwell, f 1799,-. Zwart hemdje van Diabolo, f 35,-. De 'antieke' rode motorbril is van Geepee, vanaf f 129,50. De ring is van Deluxe.

RACE-KLEDING. Rebecca: Leren Samurai-combi van Lookwell. f 1899.-. Laarzen Vendramini Rev'it! 4 seasons van Geepee. f 349.-. Helm Premier van Lookwell. f 699.-. De ring is van Deluxe. Thomas: Leren Samurai-combi van Lookwell (f 1899.-). Laarzen Vendramini Rev'it! 4 seasons van Geepee. f 349.-. T-shirt van Diabolo. f 25.-. Roze halswarmer Spidi van Geepee. f 59.95. Helm Premier van Lookwell. f 699.-.

V.l.n.r.: Robin: Kiwi Jet Goldline van Geepee, f 255,-. Rebecca: Davida helm American Wineberry van Geepee, f 545,-. Thomas: Davida helm van Geepee, f 619,- . Halswarmer Respro Bandit van Geepee, f 39,50. Alle jacks zijn van Lookwell.

ALLROAD-KLEDING. Robin: Zwart/paars Crusher-jack van Lookwell, f 599,-. Leren jeans van Lookwell, f 435,-. Stoere stappers Vendramini Weekend van Geepee, f 215,-.

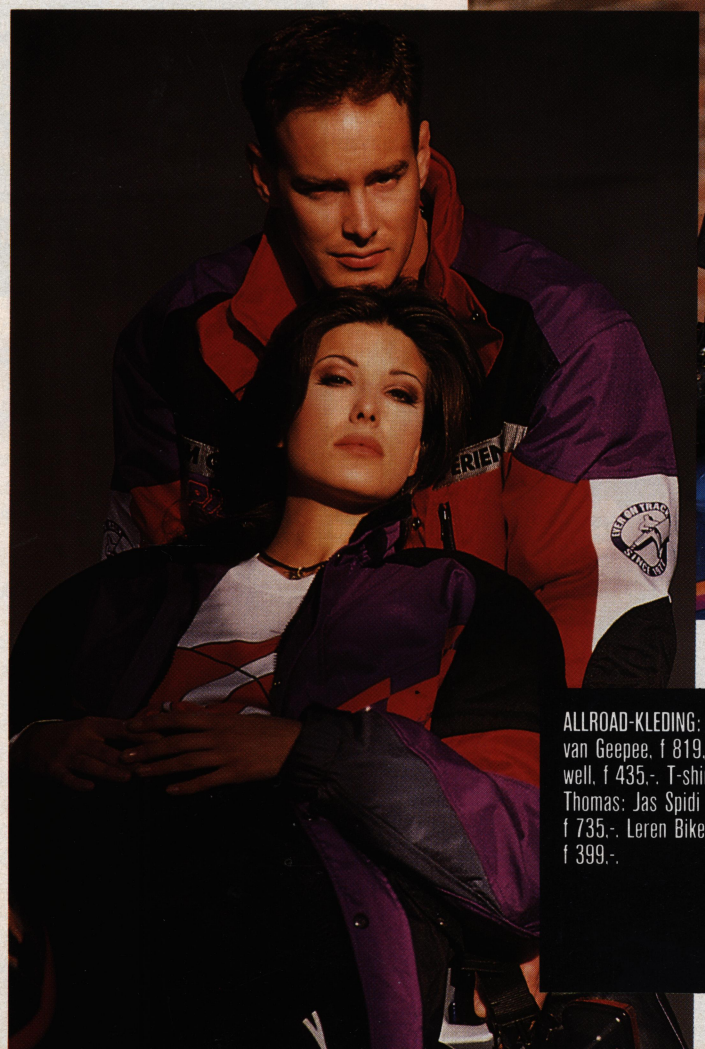

ALLROAD-KLEDING: Robin: Jas Spidi Runner van Geepee, f 819,-. Leren jeans van Lookwell, f 435,-. T-shirt van Diabolo, f 25,-. Thomas: Jas Spidi Trans van Geepee, f 735,-. Leren Biker-broek van Lookwell, f 399,-.

MOTORMODE OM SNEL BIJ TE ZIJN

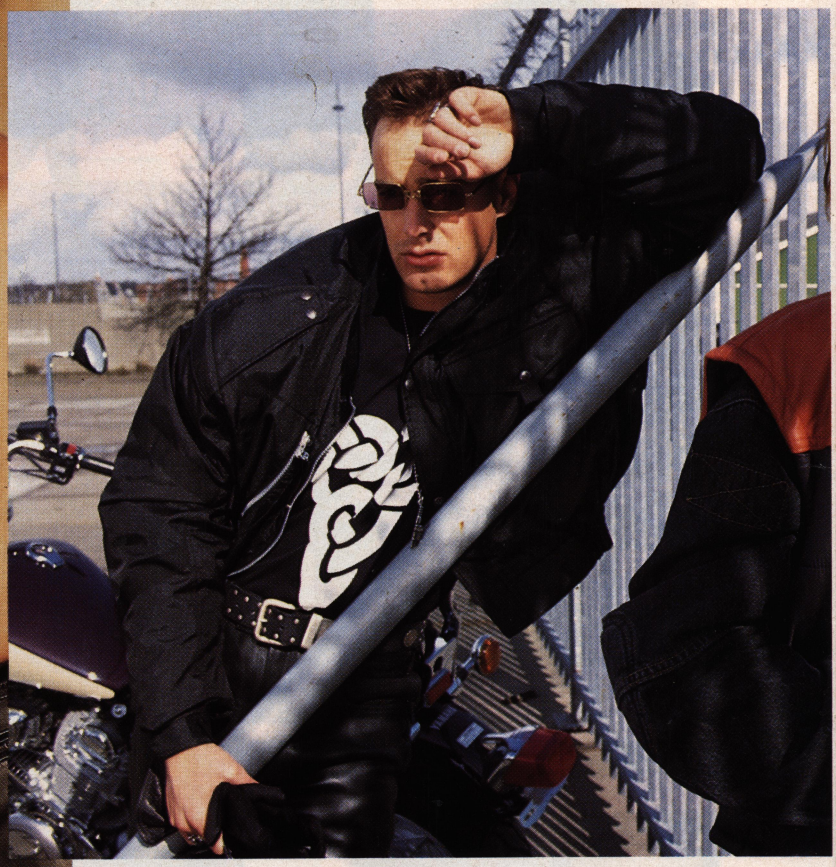

RACE-KLEDING. Robin: Leren combi Marker van Lookwell, f 1199,-. Rubber topje van Diabolo, f 209,-. De halsband is van Deluxe. Thomas: Draagt de broek van de leren Laser-combi van Lookwell, totaalprijs f 1650,-. De sieraden zijn van Deluxe.

ALLROAD-KLEDING: Rebecca: Jack Harpoon van Lookwell, f 645,-. Leren 'technische' broek Douglas van Lookwell, f 515,-. T-shirt Absolut Joy van Giamboi, f 99,-. Laarzen Vendramini Rev'it! 4 seasons van Geepee, f 349,-. De ketting is van Deluxe. Robin: Leren jack Blaze in zwart/rood/grijs van Lookwell, f 699,-. Leren 'technische' broek Douglas van Lookwell, f 515,-. Laarzen Vendramini Rev'it! 4 seasons (kort) f 249,- (Geepee), de riem is van Diabolo, de ketting van Deluxe.

MOTORMODE OM SNEL BIJ TE ZIJN

CHOPPER-KLEDING: Rebecca: zwart Spidi spijkerjack van Geepee, f 299,-. Zwarte Spidi spijkerbroek van Geepee, f 199,-. Spidi bodywarmer Gilet Gil van Geepee, f 288,-. 'Antieke' motorbril van Geepee, vanaf f 129,50. Leren Armelli handschoenen van Geepee. Thomas: Spidi Perfetto jack van Geepee, f 475,-. Leren veterjeans Colorado van Lookwell, f 445,-. T-shirt van Diabolo, f 25,-. Handschoenen en riem met munten van Geepee. Alle sieraden zijn van Deluxe.

CHOPPER-KLEDING: Robin: Oudbruin leren Biker jack met bontkraag van Lookwell, f 495,- . Leren jeans van Lookwell, f 435,-. Stoere stappers Vendramini Weekend van Geepee, f 215,-. Kort katoenen truitje van Please, f 59,- (Giamboi). De sieraden zijn van Deluxe. Thomas: Klassiek leren Rider motorjack van Lookwell, f 589,-. Leren Biker broek van Lookwell, f 399,-. Stoere laarzen van Sacha, f 129,95. Suede overhemd van Diabolo, f 349,-. Leren Diabolo gilet, f 198,-. De sieraden zijn van Deluxe.

ALLROAD-KLEDING: Rebecca: Kort Ninja II jack van Lookwell, f 499,-. Leren 'technische' broek Douglas van Lookwell, f 515,-. Laarzen Vendramini Rev'it! 4 seasons van Geepee, f 349,-. T-shirt Absolut Joy van Giamboi, f 99,-. Helm kiwi K21 Air P. van Geepee, f 399,-.

Styling: Truus Huibers, Haar & Make-up: Bart Brom.

Verkoopinformatie:
Deluxe: 020-6274595,
Diabolo: 020-6254506,
GeePee: 04120-46770,
Giamboi: 020 - 6381744,
Lookwell: 040-535035,
Sacha: 020-6731345.
Alle Yamaha-motoren werden beschikbaar gesteld door Motoplaza, Uithoorn.
Tel: 02975-60538

HET EMANCIPATIEPROCE

'EEN HOND DIE NOOIT DOOD HOEFT...'

'De meid klemvast als een rugzak achterop. Wapperende haren. Vooruit maar.' De magie van het motorrijden in een notedop. De Nederlandse Vereniging de Rijwiel- en Automobielindustrie, zoals de RAI voluit heet, behartigt de belangen van de Nederlandse motorfietsimporteurs, onder het credo: "lederéén kan tegenwoordig op de motorfiets gezien worden!"

'Plots joeg er een motorduivel door de lege ochtendstraten van Houston, overal glinsterende noppen en klinknagels, motorbril, snel zwart jack, een Texaanse nachtdichter, meid klemvast als een rugzak achterop, wapperende haren, vooruit maar, op naar Houston, Austin, Fort Worth, Dallas - Kansas City, here I come - San Antonio, ah-haaa!'

Voor vele duizenden motorliefhebbers is dit het ideaalbeeld van motorrijden. Vijfentwintig jaar nadat Jack Kerouac in zijn klassiek geworden boek *On the Road* deze motorrijder beschreef, is het *Born to be Wild*-gevoel bij veel liefhebbers nog steeds favoriet. Net zoals trouwens dé motorfilm bij uitstek, *Easy Rider*.

Jack Kerouac is slechts één van de beroemde schrijvers die van zijn voorliefde voor de motorfiets geen geheim maakte. Robert Pirsig (*Zen en de Kunst van het Motoronderhoud*) is een andere. Nederlanders omschrijven hun liefde voor de motor op een wat andere manier: 'Een motorfiets is een hond die nooit dood hoeft', aldus Kees van Kooten in zijn verhaal *Motorhond*.

Dat motorrijden in de jaren negentig ook in Nederland uitermate populair is, lijdt in elk geval geen twijfel.

DE HERONTDEKKING VAN DE MOTORFIETS

De laatste jaren is het aantal motorfietsen in ons land explosief toegenomen. De cijfers spreken voor zich: er rijden hier nu zo'n 275.000 motorfietsen rond, een aantal dat de afgelopen vijf jaar is verdubbeld. Vooral de laatste drie jaar zijn de verkopen spectaculair toegenomen. Vierenveertigduizend nieuwe motorfietsen gingen vorig jaar de showroom uit. De omvang van de

S VAN DE MOTORFIETS:

tweedehandsmarkt is moeilijk te schatten.

Hoe populair motorrijden is, blijkt ook uit het aantal examenaanvragen voor het rijbewijs A. Werden er in 1986 35.000 examens afgenomen, in 1992 waren dat er 132.000!

"Ja, motorrijden is immens populair," beaamt Raymond Grollé, secretaris gemotoriseerde tweewielers van de RAI-Vereniging. De Nederlandse Vereniging de Rijwiel- en Automobielindustrie, zoals de RAI voluit heet, behartigt de belangen van de Nederlandse motorfietsimporteurs.

"Kijk je naar de afgelopen dertig jaar, dan zie je een golfbeweging in de belangstelling voor motorrijden. Dat hangt samen met de functie van de motorfiets door de jaren heen. In de jaren vijftig en zestig waren motorfietsen voor alles vervoermiddelen. Met de toenemende welvaart en de dalende prijzen verdrong de auto de motorfiets. Wat overbleef was een kleine groep echte liefhebbers, die eind jaren zestig de motorfiets als vervoermiddel in ere hield. In de jaren zeventig veranderde dat: de *babyboom*-generatie werd volwassen en adopteerde de motorfiets als cultuurgoed om zich af te zetten tegen de grijze middenmoot. Deze *cult-rijders* kwamen naast de functionele rijders. Tegenwoordig - en dan praat ik over de tweede helft van de jaren tachtig en de huidige jaren negentig - zie je weer iets anders. De motorfiets is een life style-artikel geworden: van 'no-nonsense vervoermiddel' tot een 'leisure produkt', van 'teken van armoede' in de jaren zestig tot een 'statussymbool' in de jaren negentig. We praten weleens gekscherend over de *papa's met buikje* op de Harley-Davidson, maar feit is wel dat de motorfiets een soort emancipatieproces heeft doorgemaakt. Iederéén kan tegen-

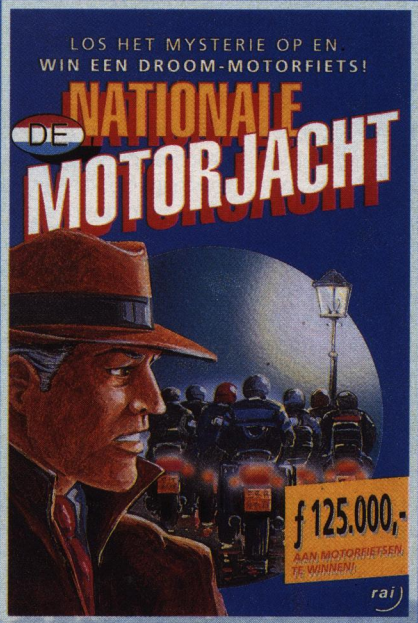

'Een actiegroep heeft negen motorfietsen gegijzeld'. Aan inspecteur Spoormaker en detective-schrijfster Phyllis Brown de opdracht het mysterie op te lossen en de motorfietsen terug te vinden. Wie de toertochten rijdt en het mysterie oplost, dingt mee naar een nieuwe motorfiets. *De Nationale Motorjacht* is te koop voor f 9,95 bij boekhandels, tankstations en sigarenwinkels. Andere interessante literatuur is de *MotorWijzer*. De derde, geactualiseerde versie van *MotorWijzer* is 128 pagina's dik. Alles en meer over aankoop, onderhoud, kleding, motorclubs en cursussen is te vinden in deze 'bijbel' van de moderne motorrijder. Voor slechts f 9,95 te koop.
Gratis af te halen bij alle Nederlandse motorzaken is de RAI-brochurereeks. Daarin beknopte informatie over milieu, valhelmen, vakanties, kleding, rijgedrag en aankoop van motoren.

woordig op de motorfiets gezien worden," aldus Grollé.

DE NIEUWE MOTORRIJDER

Vorig jaar deed het NIPO in opdracht van de RAI een onderzoek naar de groep 'nieuwe motorrijders', díe mensen die pas na 1986 voor het eerst opstapten. Conclusies: de Nieuwe Motorrijder is jong (rond de dertig), heeft (nog) een laag inkomen en gebruikt de motor vaak voor het dagelijks vervoer.

Daartegenover onderscheidt het NIPO de zogenoemde 'heropstappers'. Zij hebben in de jaren zeventig hun rijbewijs gehaald, tenminste tien jaar geen eigen motorfiets gereden, maar kort geleden de motorfiets herontdekt. De heropstapper is volgens het NIPO rond de vijftig jaar, in het bezit van een goed inkomen en een auto. Deze motorrijdende manager gebruikt zijn motorfiets vooral in de vrije tijd. Vrouwen maken inmiddels 20% uit van het volk van motorrijders, en ze rukken op!

Wie eenmaal begint met motorrijden, is verkocht. De meeste motorrijders roemen het gevoel van vrijheid, van avontuur en de wetenschap dat je deel uitmaakt van een heel bijzondere groep. Motorrijden is aldus een sterk emotioneel beladen hobby. "Het is een gevoel, haast niet te omschrijven. Je moet het meegemaakt hebben," zegt Léon Cornelissen, een 28-jarige onderwijzer die sinds kort zijn motorrijbewijs heeft. "Als kind keek ik al naar die stoere mannen op grote motoren. Nu rijd ik zelf en dan merk je dat je met zo'n motor een enorme brok kracht tussen je benen hebt. Dat geeft een kick. Zo'n motor is toch een beetje een verlengstuk van je ego. Ooit wil ik nog eens een deel van 'Parijs-Dakar' rijden. Maar deze zomer houd ik het nog even op Griekenland, uiteraard op de motor!"

Wie zijn motorrijbewijs haalt, koopt op den duur vrijwel altijd een motorfiets, zo leert de praktijk. Gezien het aantal examens van de laatste jaren, ligt er voor de motorleveranciers dus nog een aardige markt!

Raymond Grollé: "In principe is dat zo. Je ziet dat veel mensen op een tweedehands 'fiets' beginnen, de smaak te pakken krijgen en dan heel bewust een keuze maken voor een bepaald soort motorfiets. Custom-modellen (de zogenoemde *choppers*) zullen door hun *Easy Rider*-uitstraling wel altijd populair blijven. Maar wie langere tochten wil maken en bagage wil meenemen, is vaak beter af met een toermotor. Sportmotoren en off-the-road machines hebben ook weer hun speciale eigenschappen. Wie een motorfiets aanschaft, moet dus goed weten wat hij ermee wil en zich laten adviseren in een speciaalzaak."

SURFPLANK OP WIELEN?

De grote vraag is natuurlijk hoe de belangstelling voor motorrijden zich in de toekomst gaat ontwikkelen. Is de motorfiets een blijver, of volgt hij het voorbeeld van de surfplanken en 27 MC-bakkies, die na een kortstondige periode van enorme populariteit weer uit beeld verdwenen?

De RAI denkt dat het wel losloopt: "Alles wijst erop dat de motorfiets perfect in onze tijd past. We krijgen meer vrije tijd, ons besteedbaar inkomen neemt toe, er komen steeds meer één- en tweepersoonshuishoudens. De individualisering in de samenleving zet zich door. Het is belangrijk dat de motorfiets zich de komende jaren een vaste plaats weet te veroveren in de wereld van de verschillende gebruikersgroepen. Ik trek maar weer even de vergelijking met het 27MC-bakkie. 'Bakkies' waren begin jaren tachtig een rage. Produkten die in een rage gekocht worden, bevredigen over het algemeen geen wezenlijke behoefte. Bakkies zijn dus ook nooit onderdeel geworden van een stijl van leven. Motorrijden daarentegen komt tegemoet aan het verlangen naar vrijheid, dynamiek, natuur, kracht en kameraadschap. Dat zijn basiswaarden. De stormachtige groeifase die we de afgelopen vijf jaar hebben doorgemaakt, begint nu te stabiliseren. Dat is ook logisch. Maar als je kijkt naar het aantal rijbewijs A-bezitters dat nog geen motorfiets heeft, en de geringe motordichtheid in Nederland vergelijkt met die van landen als Zwitserland, Japan of Italië, dan voorzie ik zeker verdere groei. Collectieve promotiecampagnes moeten die groei versterken."

DE NATIONALE MOTORWEEK

Als belangenbehartiger van de Nederlandse motorfietsbranche, rekent de RAI de collectieve promotie tot haar kerntaken. Wie een motor heeft, wil rijden. De RAI biedt daartoe allerlei mogelijkheden. Raymond Grollé: "Ieder jaar beginnen we in maart met *De Nationale Motorweek*. Daarmee openen we het motorseizoen. Duizenden motorliefhebbers komen in die week samen op Papendal. Ze maken toerritten, volgen rijlessen, maken proefritten, krijgen technische adviezen, inspecteren elkaars motorfiets, kortom, een spektakel.

"Verder zijn we net gestart met *De Nationale Motorjacht*: een detective-achtige speurtocht in afleveringen voor individuele motorrijders. Wie de toertochten rijdt en de aanwijzingen goed opvolgt, spoort de negen verdwenen motorfietsen op én kan een motorfiets winnen."

Promotie is een taak, voorlichting is een andere taak die de RAI serieus neemt. Grollé: "Zo brengen we elk jaar een nieuwe versie uit van de *MotorWijzer*. Daarin wordt het motorrijden van A tot Z belicht: van Aankoop tot Zelf doen aan de motor, van afschrijving tot veiligheid en van anti-diefstal tot toerisme. Verder hebben we een folderserie ontwikkeld over milieu, veiligheid, rijgedrag en andere belangrijke onderwerpen. Die brochures staan bij iedere dealer op de toonbank. Motorrijden is fun, maar veiligheid gaat natuurlijk voor alles!"

Voor meer informatie: RAI-Vereniging: 020-5491212.

(De fragmenten komen uit de bundel *De Donderprofeet En Andere Motorverhalen*, samengesteld door Vincent Denters. Uitgegeven door De Bezige Bij, 1993, f 22,50.)

PIM FORTUYN

VERVOLG VAN PAGINA 97

door te halen. Daar is het grote probleem: het is van alles niks. Ik zou kiezen voor een heel sterke mate van zelfregulering en het departement echt terugtrekken op hoofdlijnen, op de regievoering en niet meer dan dat. Waar de stelselwijziging-Simons - voor zover hij is doorgevoerd - op is uitgedraaid, is een ontstellende hegemonie van de verzekeraar. Het eerste wat ik zou doen is die breken. Die zijn nu gewoon een kartel aan het maken onder leiding van Wiegel. De enige Nederlanders die nog niet bij het clubje zijn aangesloten zijn de ambtenaren, maar die krijgt hij ook nog wel in zijn schuitje. Dus straks zitten we met 15 miljoen Nederlanders feitelijk bij een kartel aangesloten. Dat is van de gekke. Je krijgt daar natuurlijk ook moeilijkheden met Brussel over, want die zijn nu de kartels aan het afbreken in de particuliere sector en het is nogal logisch dat daarna de collectieve sector aan de beurt is, en dan is dit een van de eerste kartels die aangepakt worden.

Wat verwacht u van deze verkiezingen?

Ik verwacht een tegenvallende kiezersopkomst, ik verwacht dat de CD zeker zes zetels halen, en ik denk dat we koersen op een niet ver uit uiteenlopen van de vier grote partijen, waarbij ik zelf denk dat het verlies van de PvdA groot zal zijn. Die komen onder de dertig zetels uit, dat is mijn stellige verwachting. Ik heb zelfs weddenschappen lopen van 25 of minder. Ik voorspel een uitermate moeilijke en lange kabinetsformatie; wat eruit rolt, hangt helemaal af van de grootte van het CDA. De - op de huidige peilingen gebaseerde - meest voor de hand liggende coalitie is dan CDA, D66, PvdA, maar ik voorspel u: dat wordt een *disaster*. Dat is het meest waarschijnlijke.

En als de PvdA inderdaad zo laag uitkomt?

Dan gaat Kok weg, dat snap je toch wel? Als Kok beneden de dertig zetels zit, kost het hem z'n kop, zo simpel is het. Dat is dan de zevende verkiezing die hij verloren zou hebben, daar komt een keer een end aan. Bovendien wil Kok eigenlijk helemaal geen politicus zijn - en dat is hij ook niet. Die man wil gewoon president van de Nederlandsche Bank worden of zo.

Waar gaat u nu eigenlijk zelf op stemmen?

Ik weet het ook nog niet. Ik weet niet of ik ga stemmen, en àls ik ga stemmen, is mijn keuze óf het CDA óf de VVD.

Een hele ommezwaai voor een voormalig PvdA-lid.

Ach, ik kom uit een KVP-gezin, dus dan valt het nog wel mee. En waarom dan CDA of VVD? Omdat dat in Nederland - ja, het kan verkeren - de krachten zijn die verandering willen. En wat zijn de krachten die alles op zijn plek willen houden? Dat zijn GroenLinks en de PvdA, dat is de vakbeweging. De progressieve krachten van voorheen zijn de conservatieve krachten van vandaag geworden...

De boeken *Aan het volk van Nederland en De overheid als ondernemer zijn verschenen bij Uitgeverij Contact, Amsterdam. Het zakenkabinet-Fortuyn* verscheen zeer onlangs bij Bruna te Utrecht.

YAMAHA GTS 1000 TIJDELIJK MET GRATIS "AIR BAGS"

Stap op de YAMAHA GTS 1000, draai het gas open en u rijdt regelrecht de eenentwintigste eeuw binnen!

Want wat deze revolutionaire machine u aan techniek, uitrusting, comfort en wegligging biedt, daar komt voorlopig niets en niemand zelfs maar bij in de buurt.

Even wat willekeurige feiten: het unieke OMEGA vormige chassis met eenzijdige voorwielophanging, fuseebesturing, twintig kleppen Genesis concept motorblok voorzien van digitale motormanagement voor perfecte regeling van de brandstofinjectie en de drieweg katalysator.

Daarnaast is de GTS 1000A uitvoering bovendien nog uitgerust met het extra veilige elektronisch geregelde anti-blokkeer remsysteem.

En hoe zit het nu met die airbags? Welnu, ook die zijn tijdelijk bij de prijs **GRATIS KOFFERSET** inbegrepen. En wel in de vorm van een 45-liter kofferset, nu nog gevuld met lucht, maar straks met uw bagage.

Denk erom, dit aanbod geldt alleen in de periode van 1 maart tot 15 juli 1994.

ƒ 1000,- INRUILPREMIE U krijgt bovendien ƒ 1000,- extra inruilpremie en de uitgebreide YAMAHA PLUS GARANTIE cadeau. Ga dus snel naar de erkende YAMAHA dealer en stap op de GTS 1000 voor de proefrit der proefritten. Of vul de bon in voor informatie.

YAMAHA MOTORFIETSEN ERKEND DEALER

GRATIS Plus GARANTIE

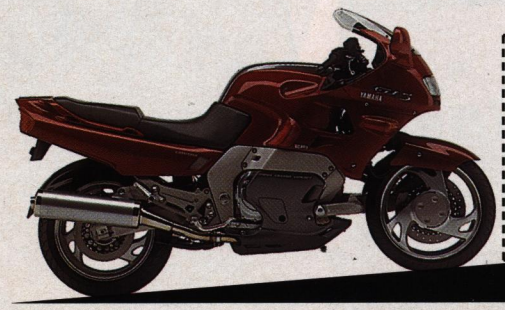

BON Stuur mij alle informatie over de GTS 1000 en 1000A.

Mijn naam: _____

Adres: _____

Postcode-woonplaats: _____

Telefoon overdag: _____

Stuur deze bon in een envelop naar:
Yamaha Motor Nederland B.V. Postbus 75033, 1117,ZN Schiphol.

YAMAHA

Yamaha Motor Nederland B.V.
Koolhovenlaan 101, 1119 NC Schiphol-Rijk
Postbus 75033, 1117 ZN Schiphol.
Telefoon: 020-6546000.

THE POWER TO SATISFY

MC-GTS1000/AD-01-94-NL

Draag altijd een helm en beschermende kleding. Rijd altijd veilig, respecteer medeweggebruikers en ontzie de natuur. Yamaha produkten kunnen afwijken van omschreven specificaties en wijzigingen zijn voorbehouden.

Gezelle STYLE

Wie door de Roelof Hartstraat in Amsterdam wandelt, stuit op nummer 10 op een fraaie winkel die handelt in een *gemeengoed*: water. Wie nu denkt: wat een onzin, water is toch gewoon water en dat haal je uit de kraan, heeft het mis. Na deze groep 'doe maar gewoon, dan doe je al gek genoeg'-types komt de iets gevorderde waterdrinker. Hij kent nog net de fles met het blauw/witte of rood/witte etiket uit die bekende Belgische bron en gaat er vanuit dat *Spa* een synoniem is voor mineraalwater. Toch is er meer onder de zon in waterland. Het drinken van bijzondere watertjes is gestaag een cultus aan het worden die de freaks in vervoering brengt. De smaak van water kent immers vele nuances. Deze hangen onder andere af van de bron waaruit het water afkomstig is, of er al dan geen koolzuurgas in het water zit en zo ja, hoeveel koolzuurgas, èn natuurlijk bepalen ook de mineralen die het water bevat de smaak voor een groot deel. Mocht dit u allemaal net iets te ver gaan, vergeet dan niet dat een prachtige fles eerlijk water op tafel het gewoon goed doet tijdens een dinertje bij u thuis.

FOTOGRAFIE: FRANS KOENE
PRODUKTIE: ALEXANDRA DE JONG

Verkoopinformatie:
De Waterwinkel
Roelof Hartstraat 10, Amsterdam
020 - 6755932

1. Original Tynant, bronwater met koolzuur van het platteland van Wales: f 7.95.
2. Bates, flesje bronwater met ouderwetse kogelsluiting, eveneens uit Groot-Brittanië: f 7.95.
3. Montes, licht koolzuurhoudend bronwater uit Oostenrijk: f 2.50.
4. Christinen, Duits bronwater zonder koolzuur: f 2.95.
5. Canadian Spring, bronwater, gekenmerkt door veel koolzuur: f 3.50.
6. Apolinaris, 'pittig' Duits bronwater uit de Eifel, doordrenkt van de mineralen: f 1.25.
7. Amé, bronwater op smaak gebracht met vruchten, kruidenextracten en vitaminen: f 5,95.
8. Hildon, licht koolzuurhoudend mineraalwater uit Groot-Brittanië: f 2,00.
9. Ramlösa, licht ziltig en licht koolzuurhoudend mineraalwater uit Zweden. Favoriet bij het Zweedse koningshuis: f 3,25.
10. Emsland, licht koolzuurhoudend bronwater uit Duitsland: f 1.50.
11. Quibell, Amerikaans mineraalwater. Wordt geschonken in het Witte Huis: f 3.75.
12. Albatros: vruchtenchampagne op basis van mineraalwater: f 6.50.
13. Solé; Italiaans mineraalwater met en zonder koolzuur: vanaf f 1,50.

Roken schaadt de gezondheid. Het kan longkanker of hart

klachten veroorzaken. Kon. besluit van 29.4.1981, Stb. 329.

MANOUK V. D. MEULEN

VERVOLG VAN PAGINA 40

moed bewonderd. Zij vertrok als Nederlandse naar Parijs om carrière te gaan maken. Ze heeft doorgezet en de prachtigste rollen gespeeld.

In *Diavolo in Corpo* shockeerde Maruschka met een fellatio-scène. In Penthouse heb jij eens beweerd dat jij dat ook wel gedurfd zou hebben.

Ja, ik zou misschien vlak voor zo'n scène denken: God, moet dit nou? Ik bedoel: het is niet dat ik zomaar, wham, toehap. Maar ik zou best zover kúnnen en wíllen gaan, wanneer het gaat om een realistische situatie in een film die iets te melden heeft.

Zijn er tegenspelers of regisseurs met wie je heel graag zou willen werken?

Een van mijn wensen komt waarschijnlijk binnenkort uit. Komende zomer hoop ik naar Engeland te vertrekken, om in *Memory Of Tomorrow* te werken met de acteur Erland Josephson. Josephson is vooral bekend van zijn Bergman-films. Ik koester een enorme bewondering voor Ingmar Bergman. Misschien heeft dat iets met mijn achtergrond te maken, mijn jeugd in Zweden. Mijn vader is ook een grote Bergman-fan. Ik heb al die films samen met mijn vader gezien en ik heb veel boeken over Bergman gelezen. Ik vind dat hij als een van de weinigen goede dialogen voor vrouwen schrijft, pittig en genuanceerd.

Om nog even op Penthouse terug te komen: enkele jaren geleden verraste je vriend en vijand door bloot in ons blad te poseren. Zou je nu zoiets weer doen?

Ja, doe ik! Hahaha!

Maar toen zei je bij die foto-sessie: "Ik beschouw dit als de afsluiting van mijn bloot-carrière."

Ach, ja, ik was toen 27 en ik had zoiets van: op een bepaalde leeftijd moet je met dat bloot-gedoe stoppen. Ik was nog mooi en ik vond die foto-sessie een mooi einde. Maar nu zeg ik: mooi bloot, dat heeft toch niets met leeftijd te maken, wat een onzin?! Misschien doe ik nu wel weer zo'n sessie, al heb ik toen geroepen: ik doe dit nooit weer! Misschien doe ik het ook niet. Zoals ik al zei: grilligheid is een van de leukste aspecten in het leven. Wat je doet, moet onvoorspelbaar blijven!

Hoe reageerde je omgeving destijds op de Penthouse-foto's?

Bij mij in de familie werd elke foto kritisch geanalyseerd. Mijn moeder vond dat ik 'over de lijn' was gestapt, maar mijn vader riep: "Het had nog wel een stapje verder gemogen."

Om nog even terug te komen op inconsequenties. Je vertelde dat jij en je broers volstrekt monogaam zijn, door de commune-ervaringen met je ouders. Maar gedurende je eerste lange relatie was je je toenmalige vriend Jan-Willem regelmatig ontrouw.

Dat klopt. Maar een relatie van negen jaar is dan ook wel ontzettend lang en je maakt in zo'n puberteitsperiode - waarin ik toen verkeerde - ontzettend veel mee. Je verandert ook enorm. Ik ben er nu alleen maar blij om dat ik toen toch wel wat *one night stands* heb mogen beleven. Het verlangen naar monogamie kwam met de jaren. Als ik nu met iemand ben, ben ik met hem alleen.

Je hebt nu gemakkelijk praten, je bent nog hartstikke verliefd. Een relatie van een jaar is te kort voor gevoelens van sleur en verlangens naar meer.

Ik heb hiervoor tweemaal een relatie van vier jaar gehad, met telkens een tussenpauze van een jaar alleen. Ik ben in die tweemaal vier jaar nóóit ontrouw geweest. En nu ben ik ook nog niet vreemdgegaan. Maar eh, wat wil je, alles kan hoor schat, hahaha! Nee, grapje, ik ben iemand - dat merk je wel aan me - die graag lacht, ontzettend flirt en aan iedereen zit. Soms speel ik het lekker helemaal uit, maar het houdt verder allemaal niks in. Er zijn soms lichte verliefdheden, die waren er zelfs het afgelopen jaar. Maar als je die voelt, hoeft dat nog niet te zeggen dat je 'het' ook meteen moet doen met die persoon.

> Wanneer je het leven doorziet, hoe mensen in elkaar zitten, hoe banaal de dingen zijn, dan is het toch grappig dat er maar één eindresultaat is: we gaan allemaal de kist in

Maar, kunnen de mannen ertegen dat je zo met hen flirt?

Misschien niet, ik ben daar wel mee bezig geweest, maar nu denk ik: het is hun eigen verantwoordelijkheid. Ik roep ook altijd duidelijk: Sorry hoor, maar je hoeft je niets in je hoofd te halen, ik ben een stomme flirt-trut, ik doe niks. Ik heb één vriendje, that's it! Sommige mannen plagen me dan: Maar ik mag toch wel even aan je tietjes zitten? Nou, da's gewoon lachen, joh.

Is jouw leven tot nu toe glad verlopen, of kent het spiegelbeeld van Manouk van der Meulen toch de nodige barsten?

Welnu, ik ben één keer gepijnigd door groot liefdesverdriet, dat heeft me zeker veranderd. Hij ging bij me weg en ik vond het vreselijk. Echt ondraaglijk. Ik had daar zo'n moeite mee, dat ik meer dan twee jaar nodig heb gehad om weer verder te kunnen met mijn leven.

Hij liet jou in de steek, terwijl jij je helemaal aan hem had overgegeven?

Ja, ik wilde niemand anders dan hem. En daar wilde ik elke prijs voor betalen. Al had hij er nog twintig liefdes naast gehad! Mijn gevoel naar hem toe was: Ik hou van jou, ik wil bij je blijven, onder wat voor omstandigheden dan ook. Maar ja, als hij dan niet meer wil en je wordt voortdurend afgestoten, zo erg dat hij je zelfs helemaal niet meer wenst te zien, dan kom je in een heel raar veld terecht. Hij heeft geprobeerd me, ondanks alles, in mijn verdriet te steunen. Dan probeerde hij me te troosten. Maar zoiets werkt volkomen averechts. Dan ga je weer denken: hij houdt toch best nog wel van mij, hij kan alleen niet meer exclusief voor mij kiezen. Geeft niet, ik hou onvoorwaardelijk van hem, ik blijf van hem! En wat dan volgt, is niet mis hoor. Ik voelde, fysiek, pijn in mijn hart. Gewoon èchte, lijfelijke pijn van binnen. Ik kon totaal geen interesse opbrengen voor andere meneren, en maar huilen en huilen.

En nu zit je met die schoenpoetser.

Hahaha, hij moet de ware zijn, ja!

Heb je je droomrol al gespeeld?

Nee, ik heb het idee dat ik mijn beste rol nog moet spelen. De afgelopen twaalf jaar ben ik voor mijn gevoel steeds aan het opbouwen geweest. Ik hoop, wanneer ik 35 of 40 ben, een of twee goeie rollen neer te kunnen zetten. Rollen die me op het lijf geschreven zijn. Wat ik nu doe, zijn voorzetjes, uitprobeersels, experimenten voor het grote gebeuren straks. Maar hoe die droomrol er uit moet zien? Dat weet ik niet, het moet allemaal nog samenvallen.

En dan..., valt het doek voor ons allemaal. Even een morbide gedachte: Welk lied horen we bij jouw uitvaart?

Oh, mooie vraag! *Remember Me* van Henry Purcell, dat lied gaat ook over de dood, over twee geliefdes van wie er een op sterven ligt. Die stervende zingt dan: *Remember Me...*, da's zo prachtig!

Hoe wil jij *remembered* worden?

Als een goed, trouw en moedig mens. Als iemand die een eigen plan koesterde in haar leven - een goed actrice worden - en daar niemand tussen liet komen. Als iemand ook die geleefd heeft zoals ze wilde leven, maar dat niet ten koste van anderen heeft gedaan. Mensen proberen vaak te overwinnen door anderen onzeker te maken, door elkaars kracht weg te halen. Ik ga mijn eigen gang en ik probeer ook anderen te inspireren door een beetje 'happy' in dit leven te staan. Ik wil ook geen tranen bij mijn dood. Ik houd ervan dingen te doorzien. Wanneer je het leven doorziet, hoe mensen in elkaar zitten, hoe banaal de dingen zijn, dan is het toch grappig dat er maar één eindresultaat is: *we gaan allemaal de kist in*.

Eigenlijk is het leven een lachertje. Daarom moet je ervoor zorgen dat humor de boventoon voert, zo lang je ademhaalt. Humor associeer ik met intelligentie. We moeten veel ongedwongener, olijker en vrolijker met elkaar en met het leven omgaan. De bezoekers van mijn rouwdienst moeten slap van de lach over mijn kist hangen. Want het is toch hartstikke humoristisch? We puffen en sjouwen ons gek om een bepaald doel te bereiken. En dan, plots, doet iemand het licht uit. Dood. Einde. Hahaha. Gefopt!

Met speciale dank aan: CRISTOFORI PIANO'S & VLEUGELS, salon en concerten aan de Prinsengracht 581-583, 1016 HT te Amsterdam. 020-626 84 85. Bodypainting Manouk: ESPEN HAGEN.

COMPUSEX

Terwijl het begin van de eenentwintigste eeuw al schemert, worden eeuwenoude opvattingen over kunst en vrouwelijke schoonheid gemanipuleerd door de magie van de steeds geavanceerdere computer-technologie.

FOTOGRAFIE: J. STEPHEN HICKS

De techniek staat voor niets. Hoe lang zal het nog duren eer het digitale orgasme een feit is? Penthouse volgt de trend en publiceert de eerste high-tech pictorial.

De Californische fotograaf J. Stephen Hicks, die al sinds jaar en dag voor de Penthouse-organisatie werkt, putte uit zijn immense oeuvre enkele van zijn favoriete shots en manipuleerde ze met 'imaging'-software op zogenoemde high-end computers.

Hicks pionierswerk leidde tot verrassende, buitenaardse resultaten, die een mengeling kunnen worden genoemd tussen zweverige science fiction en harde, zeer aardse erotiek. Hicks: "Fotografie is mijn eerste grote liefde. En die liefde heeft door het ontdekken van dit nieuwe elektronische medium alleen maar nieuwe opwindende impulsen gekregen."

Hicks, die weken niet achter zijn computer vandaan was te branden, is voorlopig nog volop aan het experimenteren. "Het is een enorme uitdaging om sensuele, soms expliciet erotische foto's dusdanig elektronisch te manipuleren, dat ze een nieuwe dimensie krijgen. Esthetisch gezien nóg aantrekkelijker en toegankelijker worden."

Ford

VIDEO

Wat kunnen sommige problemen toch heerlijk onzinnig zijn. Wat dacht u van het volgende: zes meisjes die drie duo-scènes willen doen. Om nu zo eerlijk mogelijke tweetallen te krijgen, worden er slipjes getrokken (!), waarna rose met rose, zwart met zwart en wit met wit met elkaar aan 'het koekhappen' kunnen beginnen. Schattig, hè...?

EEN HELE OPGAVE
Private Love Affairs
(SAP)
ca. 90 minuten

"Een man gaat naar het ziekenhuis om daar een been af te laten zetten. Hij pakt het been in en stuurt het vervolgens naar de andere kant van de wereld. Daar ontvangt iemand het been, bekijkt het, zegt 'goed' en stuurt het door. Ook degene die het been dan krijgt, zegt na ernaar te hebben gekeken 'goed'. Alleen hij stuurt het been niet door, maar gooit het weg." Welk (gruwelijk) verleden delen deze mannen?

Zie daar de wat mysterieuze 'opgave' waarop galeriehoudster Viola in de Italiaanse video ***Private Love Affairs*** haar visite trakteert, waarbij ze zichzelf en passant voor de goede oplosser beschikbaar stelt. Een 'prijs' die wat de geile advocaat van het gezelschap betreft zeker niet tegen dovemansoren is gezegd. En, eerlijk is eerlijk, we kunnen hem daar geen ongelijk in geven. Viola is werkelijk een snoepje.

Private Love Affairs is qua bezetting trouwens toch een verademing. Stuk voor stuk mogen de acteurs en actrices er zijn. En dat is - geloof ons maar - heel vaak wel anders.

Ook qua interacties krijgt de kijker een breed scala van variaties voorgeschoteld. Van masturbatie tot coïtus en van fellatio tot anale sex. Dat laatste speelt in het verhaal ook een grote rol. De adellijke kunstenaar Camillo - om wie de video draait - heeft als afwijking dat hij pas kan klaarkomen na een vrouw van achteren te hebben genomen. Zijn kersverse echtgenote Helen blijkt daar echter minder van gediend. Wat volgt is een anale verkrachting en een reeks van gebeurtenissen waarin onder andere eerder genoemde opgave een rol speelt.

De hele verhaallijn vertellen is ondoenlijk, waarmee we gelijk het enige echte manco van de film te pakken hebben. Het scenario is voor een pornofilm zo ingewikkeld, dat de logica in de loop van het verhaal soms een beetje verdwijnt. Maar wat overblijft, is schitterend. Zoals met name de diverse, adembenemende pijpscènes die we te zien krijgen. Er wordt dan ook heel wat weggeslikt (en ook dat kan een opgave zijn...) ♙♙♙♙♙

RAD VAN AVONTUUR
Val Gals
(Videorama)
ca. 90 minuten

Een opnieuw uitgebrachte, uit 1989 daterende film met als hoofdthema de *dameslieffde*. Zes meisjes vieren een soort van vrijgezellenavond waarop menig heer zou wensen aanwezig te zijn. Nu is er ook wel weer een blik overheerlijke actrices opengetrokken, zoals de voor kenners niet onbekende Sabre, Arrow Grant, Champagne en Cassandra Dark. Een kwartet dat is aangevuld met niemand minder dan Bionca, de pittige brunette met de weliswaar kleine, maar met gigantische tepels uitgeruste borsten (*The Ecstasy Girls II*) en de veelvuldig onderscheiden en niet meer zo 'piepe' maar daarom niet

minder heerlijke Sharon Kane (van *Talk Dirty to Me* tot *Passage Thru Pamela*).

De meisjes beginnen met drie duo-scènes. Om zo eerlijk mogelijke tweetallen te krijgen, moeten er slipjes worden 'getrokken', waarna rose met rose, zwart met zwart en wit met wit met elkaar aan 'het koekhappen' kunnen beginnen. Uiteraard levert een en ander veel en vakkundig befwerk op.

Het absolute hoogtepunt van ***Val Gals*** zit echter - zoals het hoort - aan de staart. De meisjes vormen op de grond een rad van avontuur, zonder daarbij gestoord te worden door Hans van der Togt-types. En dàt scheelt heel wat meer dan een slok op een borrel. ♙♙♙♙

GEWILLIGE TANTE
Available Aunt
(SAP)
ca. 90 minuten

Nee! Waar we bij *Private Love Affairs* een fantastische cast krijgen voorgeschoteld, is het bij ***Available Aunt*** weer huilen met de pet op. Te ordi, te veel borst, te worstig, te pukkelig en te anaal. Je zou je bijna afvragen of de heren niet weten waarvoor de vagina onder meer bedoeld is.

Het verhaal is simpel. Een nimmer ontmoete tante dreigt bij nichtje en vriend een weekend op bezoek te komen, juist op het moment dat vriend een orgie had gepland. O, o, wat nu! Gelukkig blijkt tante behoorlijk 'available', waarvan we als kijker al eerder op de hoogte worden gesteld als tante op weg naar haar nichtje is. Twee lifters worden door haar stevig aan de pik gevoeld, waarna de heren haar gelijktijdig mogen berijden. Te dus...

De heren blijken achteraf niet zomaar lifters, maar vrienden die ook op weg naar de orgie zijn. Maar voor het zover is, laat tante vriend zien hoe 'available' zij is en zorgt nichtje op haar beurt voor de lifters.

Ook de huisneger krijgt nog een slopende beurt van tantetjelief, waarna de orgie kan aanvangen.

Wat daarvan te zeggen? De filmmaker heeft een groot aantal mensen bijelkaar gekregen, maar de diverse interacties wel dusdanig knullig gefilmd dat er voor de kijker weinig plezier aan te beleven is. Zelfs of de deelnemers aan de orgie zelf plezier beleven, is nauwelijks waarneembaar. Nogmaals, nee! ♙

Surprise Service

VERWEN UZELF OF ANDEREN MET EEN VAN ONZE SURPRISES

- bartenders (m/v)
- chauffeurs (m/v)
- koks
- Serveersters/obers
- portiers
- strippers (m/v)
- hostesses
- artiesten
- dans- en showacts
- mannequins/ fotomodellen
- erotische shows
- limousine-service
- lokatie-verhuur
- strip-telegrammen
- cocktail-service
- catering
- decors/styling

VOOR EEN COMPLEET VERZORGD FEEST OOK BIJ U THUIS!

013-444136

PENTHOUSE

IN JUNI

ZOMERTIJD

Een broeierige zomer. De komende maanden kunt u verwachten: Super-Forum; nieuwe kandidates van eigen bodem voor de *Jubileum Pet*-verkiezing; een inventarisatie van de Europese porno-cultuur, met interviews met producenten als Teresa Orlowski en Hans Moser; een special over de jaren vijftig, toen mannen nog mannen waren en vrouwen nog vrouwen (zie de foto van Günter Blum); en lest best een lange stoet Pet's.

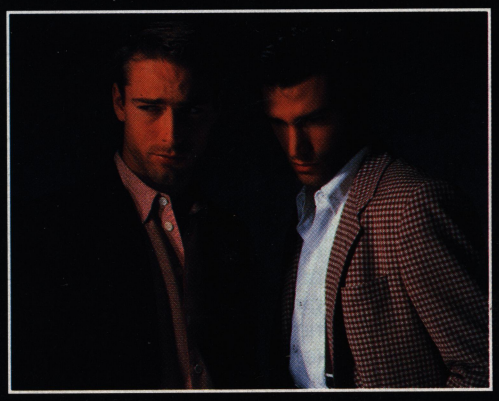

DE MAN NU

In *De Man Van Top Tot Teen* inventariseert Penthouse welke *mannenzaken* hout snijden en welke meteen richting de vuilstortplaats van hype en hysterie kunnen worden verwezen. Ook geen mode of accessoires die misschien volgend jaar of over twee jaar de toon gaan aangeven - heus, dat zien we dan wel weer -, maar alleen die dingen die nu of zeer binnenkort verkrijgbaar zijn en die een man vooral zichzelf laten zijn.

ADVOCAAT

Officieel heeft Dick Advocaat vijf dagen gedaan over een beslissing waarvoor Johan Cruijff, diens schoonvader en adviseur aan twee jaar nog niet genoeg hadden. Op jacht naar het goud van Amerika, niet met de *legende* maar met de *underdog*. Dick Advocaat overleefde de stoten onder de gordel uit het kamp-Cruijff, niet in de laatste plaats omdat de vedetten voor hem door het vuur gingen. Profiel van een onverzettelijke trainer.

IT-GIRL

Haar lijf is gestroomlijnd. Haar onverbloemde wijze van dansen, het perfecte spel tussen realiteit en suggestie maken haar tot een van de spectaculairste dansfenomenen van de Amsterdamse *IT*. Myrthe is het levende voorbeeld dat een sensueel uiterlijk absoluut geen leeg hoofd hoeft in te houden. Myrthe: "Als ik het podium opstap, heb ik 't gevoel dat ik de slaapkamer inga - dan vrij ik met het publiek." Profiel van een sexgodin.

Voelen is geloven.

De nieuwe range oplaadbare Philishaves geeft je meteen een heel ander scheergevoel. Een gevoel van karakter, persoonlijkheid en betrouwbaarheid. Precies wat je zoekt, dat merk je aan alles. Aan het nieuwe "Micro-groove" systeem voor een nòg gladder scheerresultaat. Aan de onafhankelijk bewegende scheerhoofden die de contouren van je gezicht moeiteloos volgen en stiller zijn dan ooit. Aan de Nikkel Hydride batterijen die na 1 uur opladen zorgen voor 3 weken scheergemak.
De nieuwe range oplaadbare Philishaves past dan ook perfect bij jouw stijl van persoonlijke verzorging. Iedere dag weer. Maar daar kun je nu zelf heel makkelijk achter komen.

Nu elke* Philishave 2 maanden op proef!

Want als je nu 'n Philishave koopt, mag je 'm eerst 2 maanden van ons uitproberen. Tijd genoeg dus om aan de meest comfortabele scheerervaring te wennen. En mocht je daarna tòch niet tevreden zijn, dan krijg je gewoon je geld terug! Kijk in de winkel voor meer informatie en overtuig jezelf. Want voelen... is geloven!

** Uitgezonderd de batterijshavers HS 105, HS 110, HS 135, HS 165.*

PHILISHAVE
FOR THE MAN INSIDE

PHILIPS

Roken schaadt de gezondheid. Het kan longkanker of hartklachten veroorzaken. Kon. besluit van 29.4.1981, Stb. 329.